

BRAK I PORODICA

Naslov izdanja: Brak i porodica
Autor: Miroljub Petrović
Recenzent: Zdravko Vučinić
Prvo izdanje: 2009.
Izdavač: Metaphysica, Beograd
Tehničko uređenje: CPS
Dizajn korice: Vladimir Jajin
Štampa: Štamparija Jovšić, Beograd
Tiraž: 1000

Brak i porodica

MIROLJUB PETROVIĆ

METAPHYSICA

ZAŠTO BRAK?

Širom sveta ljudi se udružuju i formiraju razne zajednice, organizacije i grupe. Razlozi su različiti, a najčešće je u pitanju materijalna potreba. Novac i sticanje materijalnih bogatstava predstavljaju glavnu preokupaciju savremenog čoveka - formiraju se partnerska preduzeća, prave se međudržavni ugovori i ceo svet se ujedinjuje zbog jednog i “najvažnijeg” cilja - ostvarivanja što većeg materijalnog bogatstva. Kvalitet života, kako većina ljudi veruje, direktno je povezan sa količinom materijalnog bogatstva.

Sa druge strane, postoji zajednica koja se **ne bavi** pitanjem materijalnog bogatstva. Takva zajednica se uspostavlja radi stvaranja dobrih ljudi. U pitanju je “bračna zajednica”. U ovu zajednicu ulaze mladić i devojka (ili muškarac i žena) koji su dovoljno duhovno i fizički zdravi i zreli, i dovoljno materijalno bogati da bi mogli to svoje zdravlje, zrelost i bogatstvo da unapređuju na jedan poseban, uzvišeniji način.

Za stvaranje bračne zajednice nisu potrebna velika materijalna bogatstva, ali je potrebno veliko duhovno bogatstvo. Čovek je duhovno biće i pitanje njegove sreće je direktno povezano sa duhovnošću, odnosno sa njegovim karakterom, koji se tiče morala, poštenja i svega onoga što je uzvišeno.

Sa druge strane, za sticanje materijalnih bogatstava nije potrebna velika duhovnost i moralnost, ali su potrebna velika materijalna sredstva.

Formiranje bračne zajednice je prvi i najvažniji korak u formiranju porodice (ili porodične zajednice). Porodica je zajednica dobrih ljudi i izvor najveće sreće, mira i materijalnog blagostanja. Dakle, iz bračne zajednice proizilaze dobri ljudi i dolazi do stvaranja porodice. Što više dobrih ljudi - to jača porodica, a time i veća sreća, bogatstvo i svaki drugi uspeh za svakog od članova porodice.

Ulaženjem u bračnu zajednicu osoba postaje Božji saradnik u stvaranju dobrih ljudi. Sve što je u početku stvoreno u ovom svetu, stvoreno je sa ciljem stvaranja dobrih ljudi i zato brak predstavlja zajednicu tri osobe - mladića, devojke i Boga. Mladić i devojka, u prisustvu Boga, obećavaju jedno drugom, a takođe i Bogu, da žele svoj život da oplemene na jedan pose-

ban način - način koji je Bog predvideo za čoveka. Učestvovanjem u stvaranju dobrih ljudi, osobe koje ulaze u brak ostvaruju sebe kao bića, dostižu najviši mogući stepen napretka, sreće i blagostanja, stvaraju najjaču moguću materijalnu sigurnost za sebe i članove porodice, a kvalitet njihovog života i sreća ne zavise od dešavanja u spoljnom okruženju.

Drugim rečima, prava bračna zajednica sjajno funkcioniše u svim okolnostima - i u vreme mira, ali i u vreme rata, bolesti, kao i u vreme raznih drugih nesreća i nepogoda.

Svakome od nas je poznato da kada smo sa nekim koga volimo, nije nam toliko bitno okruženje. Biti u zatvoru, ratu ili biti bolestan je nešto što se lako nadvladava i pobeđuje kada pored sebe imamo dobrog čoveka. Živeti za nekoga, i zbog nekoga, je najveća misija koju čovek može da dosegne, i jedina aktivnost koja čovekovom životu može dati pravi smisao i sreću. Zato ne treba da čudi što su, u ne tako davnoj prošlosti, ljudi često puta bili spremni da daju svoj život za spas onih koje vole.¹

Činjenica je da živimo u svetu u kome postoje tačno utvrđeni zakoni. Naučnici izjavljaju da su ti zakoni “na ivici noža”,² čime žele da kažu da bi i najmanja odstupanja od pojedinih fizičkih zakona izazvala kolaps univerzuma.

Čovekov život je najsloženija pojava u prirodi i sigurno da postoje zakoni koji tačno definišu kako čovek može uspešno da funkcioniše i da ostvari najviše domete sreće i blagostanja. Sve te zakone je uspostavio isti Onaj koji je stvorio univezum, i ne samo da ih je objavio čoveku u pisanoj formi, nego ih je utisnuo u čovekovo biće. Svako od nas ima savest, odnosno urođeni mehanizam za prepoznavanje onoga što je dobro. Ukoliko čuvamo i unapređujemo ovaj mehanizam, bićemo u stanju da prepoznamo put napretka i sreće.

Prema uspostavljenim zakonima, čovek može da dosegne sreću jedino ukoliko nastoji da drugima čini dobro, ukoliko nastoji da druge usreći. (Ovde treba praviti razliku između pojmova “usrećiti”, i nečeg suprotnog - “povlašćivati” ili “ugađati”. “Usrećiti” znači učiniti nešto što će duhovno unaprediti čoveka, a “povlašćivati” ili “ugađati” znači ispunjavati sebične želje koje čoveka unazađuju i vode u propast.)

Nije moguće čoveka usrećiti, ako on to ne želi. Istinska i prava sreća proizilazi iz duhovnog napretka, iz kojeg dalje proizilaze svi drugi oblici napretka (materijalni, društveni itd). Mnogi ljudi teže isključivo ka destruktivnim oblicima zadovoljstva i njih je veoma teško, ili gotovo nemoguće usrećiti. Njihova “sreća” proizilazi

iz nekog od popularnih načina zabavljanja (žderanje, pijanstvo, drogiranje, seksualne perverzije i slično).

Osobe koje ulazu u svoju duhovnost i moralnost lako će prepoznati druge osobe sličnih afiniteta i sa njima uspostaviti prijateljstvo. Njihovo prijateljstvo je kao hodanje istom stazom ka istom cilju. Bračna zajednica je viši oblik prijateljstva koji se uspostavlja hodanjem na toj stazi.

Da bi neko pronašao stazu kojom idu dobri ljudi i da bi bio prepoznat od njih kao neko ko im je prijatelj, potrebno je da bude osposobljen za tako nešto. Kada ima prijatelje i kada je okružen dobrim ljudima, čovek je u prilici da sa nekom od osoba suprotnog pola postane i “nešto više nego prijatelj”, odnosno da osnuje bračnu zajednicu.

Dakle, svrha braka je stvaranje dobrih ljudi, odnosno stvaranje porodice. Prva Božja zapovest data ljudima glasi: “Rađajte se i množite se.”³ Time su ljudi trebali da budu podstaknuti da ulazu u ono što je najvrednije u ovom svetu, a to su deca - potencijalno naši najbolji prijatelji. Imati porodicu i prijatelje znači biti zauvek okružen dobrim ljudima i nikada ne oskudevati u ničemu. Oni koji imaju porodicu i prijatelje nemaju velikih materijalnih zahteva, a u isto

vreme su i materijalno bogati jer se prijatelji međusobno nadmeću u tome ko će dati veći doprinos porodici i prijateljstvu. Oni koji su u stanju da najviše služe svojim bližnjima, ujedno su i najpoštovaniji i najugledniji među prijateljima. Na taj način su po svom karakteru najbliži Bogu, koji je najveći sluga svim stvorenjima i naš najveći prijatelj. Zato Njega i najviše poštujemo, kao Vladara i Cara univerzuma, a mi bismo kao Njegova deca trebali da se ponašamo onako kako dolikuje carskim sinovima i kćerima.

Imperativ svakog ozbiljnog čoveka trebao bi da bude da se osposobi da što više može da doprinese unapređenju svojih prijatelja i stvaranju dobrih ljudi. Biti osposobljen za ulazak u brak predstavlja jedan od najviših oblika izgrađenosti čoveka kao ličnosti. Čovek je tada spreman da dosegne najviše nivo sreće u životu, jer je u stanju da na poseban način usreći one oko sebe.

PRIPREMA

Kao fizičko i duhovno biće, čovek ima fizičke i duhovne potrebe. Jedino je porodica u stanju da u potpunosti zadovolji ove čovekove potrebe, i upravo iz toga proizilaze dve najvažnije osobine porodice:

(1) porodica zadovoljava čovekove duhovne potrebe, pošto je u njoj čovek okružen dobrim ljudima; jedna od glavnih osobina porodice je da se broj dobrih ljudi u njoj stalno povećava, pa time i duhovno bogatstvo svih članova porodice.

(2) porodica obezbeđuje čoveku materijalnu sigurnost koju nigde i nikada ne može dobiti izvan porodice; porodica funkcioniše kao privatno preduzeće i u stanju je da bude potpuno materijalno nezavisna u odnosu na ostale porodice i društvo.

U konceptu savremenog porobljavanja čoveka, upravo su ove dve osobine porodice najviše napadnute - jedinstvo porodice se napada preko medija, savremenog sistema obrazovanja i

zakonodavstva, tako da je ona skoro potpuno razbijena, a retki su slučajevi porodica koje duže vreme ostaju na okupu i u kojima vladaju skladni međuljudski odnosi.

U procesu globalizacije, odnosno stavljanja pod kontrolu celog čovečanstva od strane malog broja kompanija i ljudi, uspostavljeni su zakoni koji uništavaju pojedince i mala preduzeća kao ekonomski nezavisna, tako da se teži da celo čovečanstvo bude potpuno materijalno zavisno od moćnika koji vode svetsku ekonomiju. U tom procesu se uništava i porodica kao privatno preduzeće i ekonomski nezavisna zajednica.

Surova realnost jeste da se nalazimo u jednom velikom ratu u kojem se čoveku nameće ropstvo kao jedini mogući izbor u životu, a brak i porodica, kao izvori najveće čovekove sreće i blagostanja, uništavaju se na sve moguće načine - kako zakonima koji podstiču sve oblike raspada porodice, tako i promovisanjem destruktivnih životnih navika koje onespobljavaju čoveka da uđe u brak i bude deo porodice.¹

Zbog teškog stanja u kome se nalazi savremeno čovečanstvo, ulazjenje u brak i osnivanje porodice je postalo teže nego ikada. Ipak, situacija nije bezizlazna; mogućnosti su velike ako se

čovek dovoljno izgradi da prepozna te brojne mogućnosti. Čovekova priprema za brak je postala slična pripremi vojnika za rat. Vojnik koji se pripremio za odbrambeni rat u stanju je da pobedi, sačuva i dostigne slobodu. Čovek koji se pripremio za brak, u stanju je da pobedi i dostigne najviše visine sreće i uspeha u životu.

Priprema za brak obuhvata dva koraka:

- (1) sticanje znanja,
- (2) primena u praksi.

Postoje sličnosti i razlike u pripremi mladića i devojke za brak. U nastavku ćemo reći nešto više o oba gore navedena koraka pripreme.

Sticanje znanja

Prve informacije i znanja o životu dobijamo kao deca od svojih roditelja. Što su te informacije kvalitetnije i bolje, to ćemo imati veća znanja kada odrastemo i počnemo da donosimo samostalne odluke. Na žalost, mnogi su kao deca veliki deo vremena bili odvojeni od svojih roditelja, a glavni izvor informacija su im bili televizija, ulica i sekularni sistem obrazovanja (pod terminom “sekularan” podrazumevamo “suprotan Bogu”).

U ne tako davnoj prošlosti, kada su porodice bile mnogo jače i brojnije, složenije i organizovanije, postojala su uglavnom samo dva izvora znanja o životu: porodica i crkva. Deca su u porodici sticala znanja o najvažnijim životnim pitanjima, a onda su u crkvi unapređivala ta znanja i osposobljavala se za život na poseban, uzvišeniji način. U to vreme crkva je imala veliki uticaj u društvu, a porodica je bila jaka.

Danas se situacija drastično promenila, tako da je uticaj crkve i religioznih ljudi skoro neprimetan, a porodica je potpuno razbijena. U takvim okolnostima, potrebno je uložiti poseban napor da bi se došlo do životno važnog znanja.

Činjenica je da savremeni sistem obrazovanja ne pruža čoveku skoro nikakvo znanje o životu, braku i porodici. Ceo sistem obrazovanja je tako postavljen da onesposobljava decu za život i rad - u školama deca uče napamet stvari koje im nikada neće trebati u životu, a u isto vreme se tolerišu i podstiču skoro svi oblici nemoralnog ponašanja. U mnogim slučajevima su sami nastavnici nosioci nemoralnog ponašanja (pijanstvo, kurvarstvo itd), a krajnji rezultat su deca sa stečenim diplomama koja ništa ne znaju da rade i koja imaju potpuno poremećeno shvatanje morala i iskrivljen sistem vrednosti. Sa stečenim diplomama ovi mladi ljudi tragaju

za poslom, često bezuspešno, a i kada dođu do posla njihova budućnost je neizvesna jer zavise od milosti i nemilosti poslodavaca, kao i globalnih ekonomskih tokova pošto su sve savremene svetske kompanije međusobno povezane u procesu globalizacije.

Takođe, u ovom procesu manipulisanja ljudima, čovek, koji je deo globalnog sistema, potpuno zavisi od hrane koja mu se doprema, od vode i higijene koja je u gradovima takođe pod kontrolom istih ljudi, zatim struje, odeće, ali i televizije, droge i svega ostalog što je čoveku nametnuto kao “normalno, savremeno i napredno”.

Zbog svega gore pomenutog, razuman čovek bi trebao da ima odgovor na pitanje: Da li je nekada u istoriji postojala jaka i skladna porodica, i da li tako nešto danas postoji, i pod kojim okolnostima?

Ne treba biti preterano veliki istraživač da bi se otkrilo da danas, a i u prošlosti, velike, složne i snažne porodice su bile deo onih društava koje su zadržale tradicionalne koncepte života, a to su koncepti koji se danas gromoglasno, od strane skoro celog sveta, nazivaju “nazadnim, primitivnim i prevaziđenim”. Biti požrtvovan, nesebičan, iskren, pošten i moralan danas se smatra nečim dekadentnim i nazadnim u navod-

nom procesu evolucije čoveka u kojoj samo najjači opstaju.

Zato svaki čovek, koji želi da sačuva razum i da napreduje u svemu onome što je normalno i uzvišeno, mora da uloži poseban napor da bi došao do potrebnih znanja u poplavi dezinformacija i lažnih učenja.

“I neka ove reči koje ti danas zapovedam budu u srcu tvom, i često ih napominji sinovima svojim; i govori o njima kad sediš u kući svojoj i kad ideš putem, kad ležeš i kad ustaješ...”²

U vreme kada su porodice bile jake, jedini pismeni ljudi bili su malobrojni sveštenici koji su bili učitelji i lideri naroda. Njihovo znanje i mudrost dolazilo je od izvora nebeskog porekla, a oni su to znanje prenosili narodu. Reči koje je Tvorac uputio ljudima preko Mojsija i drugih pisaca Biblije bio je kodeks ponašanja čitavog naroda. Bavljenje ekonomijom, vaspitanje dece, porodični odnosi, odnosi sa drugim državama i narodima, itd, jesu znanja koja su sveštenici crpili iz Božje Reči i prenosili ih narodu. Rezultati su bili fascinantni:

“Narodi kad čuju sve ove zakone reći će: ‘Samo je ovaj narod mudar i razuman’.”³

“Koji narod ima uredbe i zakone pravedne kao što je sav ovaj zakon?”⁴

Istraživanja među nepismenim narodima, iz ne tako davne prošlosti, zabeležila su njihove najčešće upotrebljavane izreke. Jedna od njih glasi: “Dobro radi i dobro misli - i dobru se nadaj.”⁵ Iako su samo malobrojni među njima bili u stanju da čitaju, to im nije smetalo da budu bogati znanjem o životu i onome što je Bog govorio ljudima. Njihov život i njihova mudrost, iz kojih su proizlazile jake porodice i dobri ljudi, bili su manifestacija važnog znanja kojeg su posedovali.

Poučeni njihovim iskustvom, a takođe i mnogobrojnim savremenim naučnim istraživanjima koja afirmišu prirodan i pobožan način života,⁶ pred nama su velike mogućnosti saznanja i osposobljavanja za kvalitetan život. To nije popularan put, ali je jedini mogući put zdravog i uspešnog života. Jedan autor je to lepo izrazio rečima: “Temelj svih temelja i stub mudrosti je znati da postoji Bog.”⁷

Oni koji ne znaju da Bog postoji i koji nisu upoznati sa Njegovim pisanim otkrivenjem i zakonima datim čoveku, predstavljaju izuzetno hendikepirane ljude kojima je veoma otežan put ka uspešnom i kvalitetnom životu. Činjenica je da se Bog ljudima otkriva i preko savesti, tako da mnogi uspevaju da slede svoju savest i donekle napreduju u životu, ali to je kao nap-

redak slepih ljudi u čitanju i pisanju. Oni mogu napredovati u tim aktivnostima, ali su veoma hendikepirani u odnosu na one koji imaju zdravo čulo vida.

Najpopularnije priče koje se deci danas pričaju jesu izmišljene priče o nepostojećim likovima, prepune nemorala i okultizma. U ne tako davnj prošlosti deca su slušala priče o Stvaranju sveta, Nojevom Potopu, izlasku iz Egipta, davanju Božjih zapovesti na planini Sinaj, borbi Davida i Golijata i druge istorijske izveštaje kroz koje su sticali znanja o ovom svetu i načinu na koji se Bog meša u ljudski život. Rezultati prihvatanja tog znanja bili su zdrav i dugovečan život, velika moralnost, jaka i složna porodica, i život u miru.

Zato slobodno možemo reći da je kvalitet života jednog čoveka direktno povezan sa poznavanjem informacija koje je Tvorac uputio čoveku kroz svoje pisano otkrivenje. Oni koji nisu upoznati sa zakonima života koje je Bog objavio preko Mojsija, i sa načinom kako je On delovao u istoriji, zaista se mogu opisati kao duhovni invalidi koji su potpuno nesposobni za bilo kakav napredak u životu. Oni mogu da postizu “vrhunske rezultate” u gladijatorskim i drugim arenama ovoga sveta, ali to su “uspesi” koji priliče divljim zverima i koji će za te uspe-

he biti nagrađeni “koskama”. “Koske” koje se bacaju savremenim gladijatorima jesu nemoralne žene, skupe igračke, koje kao i sve druge slične stvari mogu kratkotrajno da zadrže pažnju čoveka. Tu su i aplauzi hipnotisane i izmanipulisane rulje koji se lako pretvaraju u urlike mržnje i najgrubljih psovki ukoliko njihov ljubimac posustane.

Savremeni gladijatori nisu samo takozvani “vrhunski sportisti”, nego i takozvani “naučnici”, “glumci”, “pevači” i drugi idoli ovoga sveta koji dobijaju iste nagrade za svoj dobro obavljen posao zaglupljivanja i manipulisanja širokih narodnih masa.

Naravno, svako od nas može da izabere put razuma i zdravlja, duhovnosti i pobožnosti, i da učestvuje u stvaranju jednog lepšeg sveta. Taj svet može da bude porodica, ili grupa nekoliko porodica koje su povezane istim duhovnim vezama.

Dakle, prvi i osnovni izvor znanja svakog ozbiljnog čoveka koji želi da napreduje u životu, što znači i da uđe u brak i osnuje porodicu, jeste **poznavanje** zakona i principa života po kojima je čovek stvoren da uspešno živi. Poznavanje zakona koje je Bog dao preko Mojsija, koji uključuju i zakone o braku i porodici, kao i način na koji je Bog delovao u istoriji, jesu naj-

važnija znanja do kojih čovek može da dođe. Bez ovih znanja čovek je apsolutno nesposoban za bilo kakav napredak u životu, a dokaz za to su savremena ateistička društva koja ismejavaju pobožnost i moralnost, i koja kao našminkani mrtvac odsjajavaju svojim naučnim dostignućima koja su u stvari sredstvo njihovog potpunog duhovnog i fizičkog uništenja.

Razuman čovek bi trebao svaki dan da odvoji jedan deo vremena za upoznavanje sa životno važnim porukama koje je Tvorac uputio čoveku putem svog pisanog otkrivenja. Kada bi to vreme predstavljalo samo deseti deo onog vremena koje čovek provodi čitajući dnevne novine, ili samo dvadeseti deo vremena koje provodi gledajući televiziju, rezultati bi bili fascinantni. Čovek bi tada imao mnogo jasniju i pravilniju sliku o svetu u kojem živi i stekao veliku mudrost i sposobnost za rešavanje svakodnevnih problema.

Druženje i razgovor sa osobama koje proučavaju i razmišljaju o istinama nebeskog porekla jesu dodatni način da se čovek osposobi za uspešan život i da razume sve prednosti koje pružaju uspešan brak i porodica. Sticanjem znanja i mudrosti koje dolaze od Tvorca čovek se osposobljava da postane deo uspešne bračne zajednice i da formira uspešnu porodicu.

Sledeći domen znanja sa kojima bi trebali da budemo upoznati jesu znanja vezana za prirodu. Čovek je stvoren da živi u prirodnom ambijentu i zato je veoma važno da nauči ono što će ga osposobiti za takav život. U ne tako davnoj prošlosti veliki deo čovečanstva je živeo u prirodnom ambijentu. Tada je porodica bila jaka, a mnoge savremene bolesti su bile nepoznate. Prelaskom na život u gradove, ljudi su počeli fizički i duhovno da propadaju, broj obolelih od najrazličitijih bolesti se rapidno povećao, a porodica kao zajednica dobrih ljudi skoro da ne postoji.

Osnovna i najvažnija fiziološka potreba čoveka jeste da ima prijatelje i da bude okružen dobrim ljudima za koje će moći da živi - živeti za voljene osobe je najvažniji životni princip, najjača pokretačka sila i najveća potreba zdravog čoveka. Ali, da bi zadovoljio tu svoju osnovnu potrebu, čovek najpre treba da zadovolji još neke fiziološke potrebe, a to su: (1) hrana, (2) odeća i (3) krov nad glavom.

Hrana. Nezdrava ishrana je vodeći uzrok bolesti i smrti u savremenom svetu.⁸ Kao posledica velike manipulacije kojom je izložen, čovek je izgubio moć logičnog razmišljanja i donošenja ispravnih odluka, tako da u svoje telo unosi najrazličitije otrove koji ga uništavaju.

Kada razmišlja o hrani, savremeni čovek ima na umu samo da li je hrana popularna i ukusna, a ne da li je zdrava i ukusna. Ako se putem medija reklamira, na primer, jedenje rakova (koji su inače čistači otpada na morskom dnu i veoma nezdravi za ljudsku ishranu), savremeni čovek će prihvatiti da jede ovakvu vrstu “hrane” da bi “bio u trendu”. Poučen prethodnim iskustvima da na sve može da se navikne (kao što je pušenje duvana, pijenje alkohola i slično), čovek će “stisnuti zube” i izdržati početnu odvratnost konzumiranja nečeg što nije ukusno, dok se za kratko vreme ne stvori navika i ono što je odvratno postane prijatno.

U međuvremenu, eksperti za manipulisanje ljudima razradili su, uz pomoć moćne naučne tehnologije, mehanizme da od svega naprave “ukusno”, uključujući i otpad i izmet. Tako se, na primer, od otpada životinjskih leševa, koji ne mogu da se prodaju kao meso, prave različite “ukusne” salame i parizeri, dodavanjem različitih začina i veštačkih pojačivača ukusa (koji su najčešće kancerogeni⁹). Takođe, poznato je da izmet nastaje u debelom crevu kada nesvareni delovi hrane prolaze proces kvarenja pod dejstvom određenih mikroorganizama. Savremeni čovek namerno izaziva proces kvarenja u velikim buradima kada prirodne plodove ostavlja da se kvare, a onda tako dobijeni

izmet peče u kazanima da bi dobio alkoholni napitak koji će mu pomoći da brže i lakše poludi (biti lud je danas vrlo popularno - “najluda noć”, “bilo je ludo i nezaboravno” itd).

Da bi sačuvao zdravlje i osposobio se za normalno funkcionisanje, čovek bi trebao da ima izvor zdrave hrane. Takvu hranu je još uvek moguće naći na pijaci, ali najsigurniji izvor je samostalna proizvodnja u prirodnom ambijentu. Posedovanje znanja o proizvodnji zdrave hrane u prirodnom ambijentu je jedno od najvažnijih znanja kojima čovek može da ovlada.

Odeća. Reč “odeća” na jeziku Biblije označava “pobunu” i ukazuje na trenutak kada su ljudi prvi put obukli odeću koju i do danas nose.⁹ Pre pobune protiv Tvorca i prirodnih zakona, ljudi su bili obučeni na jedan poseban, drugačiji način.¹⁰ Nakon pobune dobili su odelo sa kojim su trebali da pokriju svoje golo telo, što je ujedno trebalo da ih podseća na njihovu “duhovnu golotinju” koja je nastala odbacivanjem moralnih načela.

“Duhovna golotinja” je danas postala vodeći trend među ljudima, a posledica tog trenda je fizička golotinja i njeno isticanje putem različitih oblika odeće kojim se ljudi ponose. Tako je odeća postala simbol isticanja i prestiža u savremenom svetu, a mnogi odevni predmeti na

sebi nose etikete imena onih koji su ih kreirali. Kreatori su najčešće osobe koje su se naročito istakle svojim nemoralnim i destruktivnim načinom života, tako da oni koji nose odeću sa njihovim imenima ujedno promovisu i životni stil samih kreatora (kao što je, na primer, poznati homoseksualac Gianni Versace).

Odeća razumnog čoveka bi trebala da bude funkcionalna i pristojna. To znači da bi ona trebala da ga čuva fizički i duhovno: fizički - da ga štiti od hladnoće, vrućine i povreda, a duhovno - da sakriva njegovo golo telo. Odeća je jedan od prvih odraza čovekovog karaktera - ono što se među prvim stvarima zapaža kod njega. Pristojna, čista, udobna i nenametljiva odeća odražavaju karakter razumne osobe. Takvoj osobi odeća neće predstavljati veliki trošak.

Poznato je da su u skoroj prošlosti ljudi bili osposobljeni da u prirodnom ambijentu kreiraju i proizvode odeću od prirodnog materijala. Odeća od pamuka, lana, vune, kože i drugih prirodnih materijala najviše odgovara čovekovom telu, dugotrajna je i najlakša za proizvodnju. Biti upoznat sa veštinom proizvodnje odeće od prirodnog materijala predstavlja dodatnu vrlinu onih koji pretenduju da organizuju kvalitetan život u prirodnom ambijentu.

Krov nad glavom. Sećam se kada sam jednom prilikom proveo nekoliko meseci u Hercegovini. Tada sam prvi put video kuće čiji je spoljni zid bio napravljen od kamena i debeo skoro jedan metar. U početku sam se čudio zašto su kuće tako građene, ali sam ubrzo dobio i “osećio” odgovor - tokom letnjih meseci i velikih vrućina ovakva kuća je prijatno hladna kao pećina, a tokom hladnih zima dovoljno je samo malo naložiti drva i debeli zidovi od prirodnog materijala će veoma dugo održavali toplotu u kući.

I opet imamo sa jedne strane - jeftine, zdrave i funkcionalne objekte za stanovanje u prirodnom ambijentu, a sa druge strane - skupe, neekvalitetne i neprirodne stambene objekte u gradu. Odmor u prirodnom ambijentu i buđenje uz cvrkut ptica, jesu potpuno suprotni odmoru u prljavom i bučnom gradu, i buđenju uz zvuke toaleta najbližih suseda.

Znanja vezana za veštinu gradnje prirodnih, funkcionalnih i zdravih objekata za stanovanje, skladištenje hrane i vode, i ostalog što je čoveku potrebno za prijatan i zdrav život predstavljaju dodatnu vrlinu ozbiljnog i razumnog čoveka.

Sigurno da znanja o životu u prirodi nisu nešto što se stiče preko noći, ali polaganim i vrednim

radom, u prisustvu onih koji su bolje upućeni u pomenuta znanja ili putem literature, čovek se za kratko vreme može osposobiti za takve aktivnosti.

Sekularni i lenji ljudi će ismejavati svaki oblik života i rada u prirodnom ambijentu, ali ne treba biti previše mudar da bi se razumelo koliko je štetan i opasan način života u gradovima koji se danas agresivno promoviraju. Ne samo da je život u neprirodnom ambijentu nezdrav, već je takav način života “na staklenim nogama”. Život u gradovima je potpuno zavistan od malog broja onih koji se navodno brinu o dopremanju hrane, vode, električne energije, obezbeđivanju fizičke i zdravstvene zaštite, obrazovanja itd. Dovoljan je i najmanji politički, privredni ili prirodni poremećaj da život u gradu postane nemoguć. Sukobi političara oko toga ko će uzimati novac od proizvodnje i distribucije hrane i energenata lako može dovesti do nestašice ovih proizvoda. Mali zemljotres ili druga manja prirodna nepogoda dovoljni su da dovedu do prekida snabdevanja gradova hranom, vodom, naftom, gasom, itd.¹¹ Rat i jače prirodne nepogode mogu da za kratko vreme od gradova naprave veliku grobnicu.

Pored toga, praksa jasno pokazuje da su gradovi najveći centri bolesti, kriminala, nasilja i

nekvalitetnog života. Postavlja se pitanje: Da li se prirodne katastrofe, kao što su na primer zemljotresi, dešavaju slučajno u ovom svetu, ili je u pitanju jedan oblik Božjeg mešanja o tok ljudske istorije? Konkretnije, da li su gradovi, države i regioni sa većim nemoralom više izloženi delovanju zemljotresa? (možemo na sličan način analizirati i druge prirodne nepogode)

Ateistički naučnici će reći da su pojedini delovi planete Zemlje “veoma seizmički trusni”, čime žele da kažu da su ti delovi zemlje seizmički nestabilni zbog određenih kretanja pod zemljom. Međutim, vrlo je simptomatično da su upravo seizmički najtrusniji oni delovi sveta gde je nemoral najveći. Na primer, Kalifornija je veoma seizmički trusno područje.¹² Poznato je da je Kalifornija jedan od najvećih svetskih centara nemorala u kojem se naročito ističu San Francisko (kao najveći svetski centar homoseksualaca koji se hvali svojim svetskim prvenstvom u masturbaciji, grad u kojem je prvi put u svetu zvanično osnovana Sotonska crkva, itd), zatim Los Angeles (kao najveći svetski centar pornografskih i drugih filmova kojima se ceo svet zapljuskuje najstrašnijim oblicima nasilja, kriminala, perverzija i satanizma), a to su gradovi koji predstavljaju samo neke od karakteristika po kojima je Kalifornija “poznata”.

Indonezija je takođe “seizmički trusno područje”. Ta zemlja je poznata po stalnim zemljotresima, a onaj od pre par godina je izazvao smrt preko 250.000 ljudi.¹³ U toj zemlji su se tokom istorije dešavale najveće i najstrašnije vulkanske erupcije (vulkani Krakatoa i Tambora).¹⁴ U isto vreme, Indonezija je najpoznatija zemlja na svetu po “seksualnom turizmu”. “Eksperti” te vrste reklamiraju Indoneziju kao zemlju koja pruža “najkvalitetnije, najraznovrsnije i najjeftinije seksualne usluge”.¹⁵ Tako, na primer, roditelji u Indoneziji iznajmljuju svoju mušku i žensku decu od 12 do 16 godina kao prostitutke za 10 dolara dnevno seksualnim manijacima koji dolaze iz celog sveta.¹⁶

Postavlja se pitanje: Da li su učestale prirodne katastrofe u Indoneziji posledica “slučajnih pokreta u Zemljinoj kori” ili je u pitanju Božja aktivnost koja je adekvatna onome kako se tamo živi?

Indija je takođe “veoma seizmički trusna”. Zemlja u kojoj ljudi obožavaju krave i pacove,¹⁷ u kojoj se kravlja mokraća i izmet proglašavaju “lekovitim” i “svetim”, i koja je postala pojam za svetski okultizam i izvor skoro svih savremenih paganskih kultova koji preplavljaju čovečanstvo, takođe je često na udaru velikih prirodnih katastrofa.¹⁸

Broj zemljotresa u svetu rapidno raste u zadnjih nekoliko vekova, a naročito u zadnjih 50 godina.¹⁹ Da li je ovaj porast zemljotresa povezan sa moralnom dekadencijom čovečanstva? Ne treba biti previše mudar da bi se i u ovome video jedan od načina Božjeg delovanja u ovom svetu. Logičan zaključak je da su mesta sa većom stopom nemorala ujedno i mesta sa većom verovatnoćom od izbijanja prirodnih katastrofa. A veliki gradovi su upravo takva mesta.

Dakle, razuman čovek bi trebao da bude svestan svih ovih jasnih činjenica i da smogne snage da se odupre masovnoj histeriji i trendu samouništenja, a da svoj život usmeri u pravcu koji vodi ka duhovnom miru, zdravlju i blagostanju.

Ono što je takođe direktno povezano sa životom u prirodi jeste zdrav način života. Zakoni zdravlja jesu nešto sa čime bi svaki čovek trebao da bude upoznat (čitaoc se o tome može detaljnije informisati iz literature koja se preporučuje na kraju knjige).

U nastavku ćemo analizirati neke specifične aspekte saznanja na koje bi mladić, odnosno devojka, naročito trebali da obrate pažnju u svom osposobljavanju i pripremi za brak.

Mladić i znanje. Svaki razuman mladić je svestan da je život u ovom svetu jedan veliki rat koji se vodi protiv svake osobe. U pitanju je duhovni rat čiji je cilj da se čovek porobi i stavi u funkciju velikog svetskog robovlasničkog sistema. Najnemoralniji ljudi iz celog sveta se međusobno povezuju i udružuju, a ropstvo se sprovodi uvođenjem zakona koji će svakog pojedinca učiniti zavisnim na svaki mogući način. Najpre se od čoveka pravi duhovni zavisnik, što znači da on treba samo da misli “šta će reći svet” i “da li će biti kao i većina” u svemu onome što radi, a onda iz te duhovne zavisnosti proizilaze sve druge zavisnosti.

Jedna od glavnih zavisnosti koja proizilazi iz duhovne zavisnosti jeste ekonomska zavisnost. U tom slučaju, tri osnovne čovekove fizičke potrebe (hrana, odelo i krov nad glavom) direktno zavise od poslušnosti i poštovanja onih koji kontrolišu vlast u sekularnoj državi, a koji su eksponenti ili deo svetskog robovlasničkog sistema (o tome je više rečeno u našoj knjizi “Ko vlada svetom”). U tom sistemu čovek nema prijatelje, pošto je “čovek čoveku vuk”, porodica ne postoji, a čovekov život se odvija u skladu sa najnovijim trendovima i reklamama koje se objavljuju u celom svetu, dok se svaki oblik drugačijeg mišljenja ismejava i proglašava nazadnim.

Idealna situacija za mladića jeste da bude deo duhovno zdrave i ekonomski nezavisne porodice, tako da bi njegova obaveza bila da tu duhovnost i ekonomsku nezavisnost čuva i održava. Međutim, to nije slučaj sa velikom većinom mladića. Velika većina mladića je odrasla u komunističkim, ateističkim ili liberalno-religijskim porodicama koje su postale potpuno zavisne od sistema i onoga “šta misli i radi ceo svet”. Ovi mladi ljudi se suočavaju sa mnoštvom problema i nerešenih pitanja. Oni su svesni da je veoma teško, skoro nemoguće, odgajati decu i normalno funkcionisati u ovakvom svetu.

Ovakav način razmišljanja je klasična posledica duhovnog ropstva u koje čovek upada neadekvatnim vaspitanjem i obrazovanjem, ali kao i u slučaju sa većinom bolesti u ovom svetu, potreban je veoma dugi period nezdravog života da bi se zdravlje narušilo, a veoma kratak period zdravog života da bi se zdravlje povratilo. Dakle, kvalitetnim i brzim delovanjem čovek može da izađe iz duhovnog ropstva i da tako postane osposobljen za rešavanje svih životnih problema, uključujući i ona vezana za brak i porodicu.

Duhovno slobodan čovek je onaj koji je upoznat sa činjenicom, i koji je svestan, da je ovaj

svet stvoren zbog dobrih ljudi i da je čovekova najveća misija i najviši domet u životu da ima što više prijatelja i da utiče na stvaranje što većeg broja dobrih ljudi. Srećan čovek se prepoznaje po tome što deli sreću drugima (jer je ima), dok se nesrećan čovek prepoznaje po sebičnosti (stalno želi da otme nešto (što misli da je sreća) od drugih, jer nema sreću).

Da bi mogao da deli sreću i da stvara dobre ljude, čovek mora da se osposobi da ima sreću i da je stvara. Srećan čovek je dovoljno duhovno i materijalno bogat da može to svoje bogatstvo da daje drugima. Pošto su najvažnije čovekove potrebe duhovne prirode, potrebno je da muškarac koji deli sreću i stvara dobre ljude bude **“minimalno materijalno bogat”**, a u isto vreme **“što više duhovno bogat”**.

Duhovno bogatstvo jednog muškarca stiže se čitanjem i proučavanjem Božjeg pisanog otkrivenja, druženjem sa pobožnim i moralnim ljudima, življenjem u prirodnom ambijentu i upražnjavanjem svih drugih aktivnosti koje će čoveka osposobiti da bude svestan, oduševljen i nadahnut misijom stvaranja što većeg broja dobrih ljudi. Duhovnim obogaćivanjem, čovek se upoznaje sa duhovnim zakonima koji vladaju u ovom svetu i osposobljava da prepozna

šta je dobro, i da rešava praktične probleme sa kojima se svakodnevno susreće.

Iz duhovnog bogatstva proizilazi materijalno bogatstvo. Duhovno bogat čovek znaće da prepozna koje su njegove materijalne potrebe, i kao pojedinca i kao budućeg supruga i oca. Da bi mogao da ima decu i da od njih stvora dobre ljude i svoje najbolje prijatelje, muškarac mora da obezbedi potrebne uslove za to - a to su (1) hrana, odeća i krov nad glavom, i (2) adekvatno vaspitanje i obrazovanje dece.

Ukoliko želi da njegova deca imaju hranu, odeću i krov nad glavom, razuman muškarac bi trebao da živi u prirodnom ambijentu i da poseduje znanja pomoću kojih će im to obezbediti. Ukoliko je ekonomski zavistan od robovlasničkog sistema, kao što je to slučaj sa životom u gradovima, muškarac će morati vaspitanje dece da prepusti sistemu, a to znači da ta deca više neće biti njegovi prijatelji, već neprijatelji, ili u najboljem slučaju neko ko nije zainteresovan za roditelje. Zato je jedna od najvažnijih osobina ozbiljnog muškarca njegova ekonomska nezavisnost od sistema, odnosno posjedovanje privatne firme ili preduzeća. Jedino sigurno ekonomsko preduzeće, od kad postoji čovek, jeste proizvodnja hrane i odeće, kao i drugi poslovi vezani za prirodni ambijent. Muš-

karac može da ima neki posao u gradu, gde privremeno ostvaruje neke prihode, ali u isto vreme treba da ima **siguran posao** u ambijentu koji je Bog namenio čoveku - prirodi.

Iako je ovakav koncept ekonomije danas veoma ismejavan i ponižavan, kao i zakonski narušavan, još uvek je moguće organizovati život na način koji je najzdraviji i najbolji za čoveka. Placevi u prirodi su veoma jeftini, a gradnja zdravih i funkcionalnih kuća je takođe nešto što bi svaki muškarac sebi mogao da priušti ako uloži malo truda.

Kada je duhovno jak i ekonomski stabilan, muškarac je sposoban da postane deo bratstva muškaraca koji imaju isti cilj u životu - stvaranje dobrih ljudi.

Veoma je važno da muškarac “bude brat” sa jednim ili više moralnih muškaraca. “Biti brat” sa nekim znači prihvatati istog nebeskog Oca i slediti Njegove principe i zakone. Ono što ljude povezuje u bratstvo nije obavezno genetika i krvno srodstvo, već ideologija. Najjača privlačna sila koja ljude povezuje u bratstvo jeste privrženost nebeskom Ocu i Njegovim principima za stvaranje dobrih ljudi. Sjajno je kad su braća po ideologiji ujedno i braća po krvi (od istih roditelja), ali genetika i krvno srodstvo

sami po sebi nisu dovoljni da bi neko sa nekim bio brat.

Bratstvo čine najbolji prijatelji. Božje bratstvo je zasnovano na duhovnim ciljevima i ono predstavlja jedan oblik porodice koji mogu samo muškarci da formiraju. U takvoj porodici braća mogu, i treba, jedni drugima da pomažu, da se duhovno unapređuju, i da zadovoljavaju skoro sve svoje duhovne potrebe. Želja svakog brata je da što više unapredi bratstvo, a jedan od najboljih načina za to jeste da uđe u brak sa devojkom koja će mu biti saradnik u stvaranju dobrih ljudi.

Dakle, jedini pravi razlog zbog kojeg se ulazi u brak jeste stvaranje dobrih ljudi, što podrazumeva rađanje dece. Činjenica je da mnogi mladići ulaze u zajednice koje nazivaju “brak” iz nekih drugih razloga: neki da bi mogli lakše da plaćaju životne troškove, a neki pod pritiskom roditelja i prijatelja koji ih uveravaju da im je “vreme da se žene”. Međutim, najčešći razlog zbog kojih muškarci ulaze u savremene brakove jeste iz sebičnih razloga - mladić ulazi u predbračne odnose sa nekom devojkom i na taj način se vezuje za nju. Ukoliko doživljava zadovoljstvo u takvom odnosu, ili ukoliko proceni da je devojka dovoljno privlačna da će zbog toga dobiti pohvale od svojih “pametnih

prijatelja”, mladić pokušava da ulaskom u sekularni brak ovekoveči to stanje. Međutim, to je teško izvodljivo jer je odnos neduhovnih ljudi jedna vrsta droge koja samo trenutno pruža telesno zadovoljstvo. Kada to zadovoljstvo ubrzo nestane, na scenu stupaju negativne karakterne osobine partnera. (U sekularnom braku koristi se termin “partneri”, a ne “supružnici”, jer sekularni brak u stvari nije brak pošto Bog nije prisutan u takvoj zajednici; takav “brak” nije osnovan sa ciljem stvaranja dobrih ljudi.)

Uspešnost braka se ne zasniva telesnom obliku zadovoljstva vezanom za polni ili seksualni odnos. U zdravoj bračnoj zajednici glavni izvori zadovoljstva i sreće nisu telesne prirode. Svaka prava veza među ljudima zasniva se na duhovnom zadovoljstvu, a ne na telesnom. Upravo je duhovnost preduslov za svaki oblik telesnog zadovoljstva. Samo oni koji konzumiraju zdravu hranu (a to su oni koji su duhovno zdravi) mogu da dožive pravo telesno zadovoljstvo jedenja hrane (oni koji konzumiraju nezdravu i veštački ukusnu hranu doživljavaju trenutno zadovoljstvo u ustima, a dugotrajne tegobe u stomaku). Na sličan način, samo supružnici koji su duhovno bliski i koji teže istom uzvišenom cilju mogu da dožive zadovoljstvo polnog odnosa.

Da ponovimo, rađanje dece i stvaranje dobrih ljudi je jedini pravi razlog zbog kojeg mladić ulazi u brak. Njemu ne treba osoba koja će da mu “kuva i pere”, jer za takav posao može uvek da plati nekoga ili da ga sam obavi. Ali bez moralne i pobožne žene muškarac niti može da ima decu, niti može adekvatno da ih vaspita.

Naravno, bolje je nemati ženu nego imati zlu ženu. U Bibliji piše: “Ima nešto što je gore od smrti, a to je zla žena.”²⁰ Recenzent ove knjige je ovu izjavu proširio rečima: “Još gore imati dete sa zlom ženom.”

Prema iskustvima brojnih muževa, zaista najgora stvar na svetu je kada se u kući živi sa zlom ženom. Ali, ono što muževe najviše pogađa jeste kada takva zla žena počne da vaspitava decu. Onda otac vidi kako se njegova najdraža stvorenja pretvaraju u čudovišta i njegove najveće krvnike i neprijatelje, i u isto vreme posmatra njihovo stradanje i propadanje.

Na ovom primeru može se videti koliko veliki duhovni potencijal poseduje žena. Muškarac nikada ne može tako duboko da utiče na oblikovanje karaktera dece kao što to može majka. U svim sukobima majke i oca deca su uvek na strani majke (ukoliko majka pokaže bar malo interesovanja za decu), bez obzira koliko je

majka u krivu. Duhovna veza između majke i deteta je tako velika i snažna da jedino dugotrajno i uporno ignorisanje deteta od strane majke može tu vezu da pokida.

Ozbiljan mladić, koji želi da uđe u brak, biće svestan ovih velikih potencijala dobre žene i potrudiće se da joj stvori ambijent u kojem će ona moći da ih ispolji. Rezultat će biti deca po Božjem obličju - prijatelji čiju ljubav prema roditeljima i požrtvovanost nije moguće sa ničim uporediti - nešto što se samo može doživeti.

Time što je deo bratstva, mladić je dodatno osposobljen da u slučaju bilo kakvih ličnih problema (zdravstvenih ili ekonomskih) njegova porodica ne bude ugrožena, jer će braća zdušno pomoći u prevladavanju trenutne krize.

Dakle, samo duhovno jak i ekonomski nezavistan muškarac može da postane deo bratstva, a samo pripadnik jakog bratstva može da ulazi u brak i stvara porodicu koja će bratstvo učiniti jačim. Viši oblik bratstva je država (o tome će biti više reči u našoj knjizi "Osnovi teokratije").

Pohađanje i studiranje ateističkih škola i fakulteta predstavlja klasičan vid gubljenja vremena za svakog muškarca, jer se u takvim ustanovama skoro ništa korisno ne može naučiti. Zna-

nja o radu vezanim za život u prirodi, kao i znanja vezana za moralne i duhovne stvari, stižu se od onih koji su stručni, a stručnjaci takve vrste ne postoje u savremenom sistemu obrazovanja - Bog, moral i priroda su odavno izbačeni iz tog sistema.

U retkim slučajevima, kada je za bavljenje određenim privatnim poslom neophodna diploma škole ili fakulteta, mladić će biti prinuđen da se pozabavi takvom vrstom "školovanja".

Dakle, svaki ozbiljan mladić bi trebao da prepozna sa kojom vrstom znanja bi trebao da bude upoznat i gde i od koga bi takva znanja mogao da stekne.

Devojka i znanje. Jedno od najvažnijih znanja koje bi svaka devojka trebala da poseduje jeste znanje da ovaj svet vode muškarci koji sprovode zakon sile. Najpogubnija stvar za devojku jeste da pokuša da se izjednačava sa muškarcima i da ulazi u arenu u kojoj se oni ubijaju i takmiče ko će biti snažniji, krvoločniji i destruktivniji.

Činjenica je da se danas devojkaama agresivno nudi da se bave sekularnom naukom, politikom, biznisom, manekenstvom, modom, slikarstvom, profesionalnim sportom i svim drugim aktivnostima koje su suprotne potrebama

njenog bića. Najveća potreba jedne duhovno zdrave devojke jeste da bude umetnik od koga zavisi sudbina ovoga sveta. Umetnost oblikovanja ljudskih karaktera i stvaranja dobrih ljudi jeste osobina u kojoj su devojke i žene daleko superiornije u odnosu na muškarce. Biti dobra majka je najveći domet koji devojka može da dosegne u životu, a biti suprug dobre majke je najveći domet koji mladić može da dosegne.

Nedostatak dobrih majki je najveća katastrofa koja pogađa ovaj svet, a tu katastrofu izazivaju muškarci koji svojim zakonima i ukupnim ponašanjem uništavaju sve ono što je potrebno da bi jedna devojka ili žena postala dobra majka. U ovakvom svetu kojeg vode zli i nemoralni muškarci najviše stradaju devojke i žene. Stradanje žene koja ne može svoje dete da prehrani i vaspita, veće je od stradanja samog deteta. Majci je mnogo lakše da trpi sopstvenu bol, nego da posmatra bol svog deteta. Često je majkama skoro nemoguće da podignu zdravo i vaspitano dete zbog destruktivnog ponašanja svog navodnog supruga, ili zbog štetnog delovanja zakona koji joj oduzimaju dete i oblikuju ga po volji vlastodržaca.

Kroz ceo svoj život svaka devojka i žena su pod nadzorom nekog muškarca. U početku je to otac, a kasnije je to muž, poslodavac ili dr-

žava (koju vode muškarci). Mnoge devojke misle da mogu da budu “samostalne”, i da sve odluke u životu donose bez polaganja računa bilo kome. Takvo razmišljanje je najveća zabluda u koju jedna devojka može da upadne. U ovakvom svetu devojka **nikada** ne može da bude potpuno samostalna i nezavisna. Ona ima veliki prostor da samostalno izabere kojim putem će ići, ali na svakom od tih puteva se nalazi neki muškarac kome će morati da polaže račune i od koga će morati da traži dozvolu za skoro sve stvari u životu.

U ovakvom svetu, ako nije pod zaštitom moralnog i pobožnog muškarca, devojka sigurno pada kao žrtva nekog siledžije i manijaka koji nosi svilen odelo i ima anđeoski osmeh.

Idealna opcija je ako devojka najpre ima zaštitu oca, a zatim moralnog muža. Na žalost, mnoge devojke biraju, uz podršku savremenih zakona, da što pre pobegnu od oca i da nikada nemaju dobrog muža, jer su privučene brojnim reklamama koje ih uče da one treba da budu muževi, muškarčine, političari, neko ko se navodno pita za sve u ovome svetu.

Sećam se jedne devojke od 38 godina kojoj su stalno prebacivali zašto se ne udaje. Ona je odgovorila: “Zašto da se udajem? Imam siguran posao, dobru platu, svoj stan koji sam nasledi-

la... Šta će mi muž? Ja mogu da se **oženim**, da nađem neku ženu da me služi.”

Ova zabludela devojka je bila zaposlena u jednoj knjižari kao prodavačica, a stan u gradu je nasledila od pokojnog oca. Njene potrebe za sebičnim i beskorisnim životom u tom trenutku nisu bile velike, i smatrala je da je u situaciji da odlučuje i brine o sebi. Naravno da je vlasnik knjižare bio muškarac i da je njen “siguran posao” bio na staklenim nogama. U najboljem slučaju ona je mogla da radi tu do penzije, a da starost provodi u svom nasledenom stanu. Kakav je život takvih penzionera, opšte je poznato. U pitanju je život najvećih bednika i mučenika koji nikog nemaju, jer u nikog nisu ulagali. Njihov najbolji prijatelj je televizor, a telefonski račun im se svodi na telefonsku preplatu jer ih niko ne poziva, niti oni koga pozivaju.

Naravno, u slučaju raspada ekonomije, političke nestabilnosti, rata ili prirodne katastrofe, ceo taj poremećeni sistem vrednosti se ruši kao kula od karata i nijedan od tih “sigurnih poslova” ne može da egzistira, a savremeni robovi napakovani kao sardine u velikim zgradama ostaju bez svojih plata, penzija, televizije, hrane, vode, struje, tako da i ono malo što su mislili da imaju, da bi živeli na nivou bakterija - nestaje u trenutku.

Svaka razumna devojka zna da je besmisleno i glupo da se odazove pozivima muškaraca i uđe u gladijatorsku arenu sa nekim od njih. Devojkama može da izabere da bude bokser i da stavi cigaretu u zube, a fakultetsku diplomu pod ruku, ali to je put stradanja i propasti. “Biti muškarac” u ovom svetu je težak posao za muškarce, a nemoguć za devojke i žene. Devojkama može da bude “nesposobni muškarac”, i da mnogo ne odskače od drugih muškaraca jer su većina od njih takvi. Ali, aplauzi drugih nesposobnih muškaraca i čestitke upućene od strane izmanipulisane rulje ne mogu da zadovolje potrebe njenog bića. Potreba njenog bića je da živi za nekog, da ima iskrene prijatelje koji će biti spremni sve da žrtvuju za njeno dobro, uključujući i sopstveni život.

Ako pogledamo u blisku prošlost videćemo da su dobre majke bile najsrećnije osobe u ovom svetu, a da je njihovo umetničko delo oblikovanja ljudskih karaktera podsticalo ljude na najveličanstvenija i najuzvišenija dela. Ljubavne veze kojima majka vezuje decu za sebe, oca, porodicu i otadžbinu jesu najjače veze koje postoje u univerzumu, veze koje nijedan fizički zakon ne može da opiše. Snaga ženskog karaktera je najuzvišenija i najvrednija stvar koju je Bog stvorio u čitavom univerzumu. Jedino je ženski karakter u stanju da stvori savršeno biće

po Božjem obličju, ali je za tako nešto potreban adekvatan ambijent koji samo ozbiljan muškarac može da obezbedi.

Bez obzira u kakvom je okruženju rođena i odgajana, svaka devojka ima dovoljno savesti i mogućnosti da prepozna dobar put u životu. Ona će moći da se izbori za situaciju da izabere dobro, iako će trpeti velike pritiske da izabere zlo.

U najkraćem, devojka bi trebala da poseduje znanja jednog komandanta, koji obučava i brine o svojoj vojsci **u vreme mira**. U porodici u kojoj će biti majka i supruga, ona će biti ta koja će najviše vremena provoditi sa decom i organizovati sve poslove u kući. Kao strogi i pravedni, ljubazni i umiljati vojni komandant, buduća majka treba da bude u stanju da uči, organizuje i osposobi svoje vojnike (decu) za život u ovom surovom svetu da bi imali kvalitetan i srećan život bez obzira na okolnosti. U tom poslu buduća majka će imati ordešene ruke, jer general (suprug) ove ratne formacije (porodice) često puta veći deo vremena provodi na "prvoj liniji fronta" obezbeđujući finansijsku, fizičku i svaku drugu potporu porodici. Taj posao svog supruga ona bi trebala da zna da ceni, jer bez njegove podrške ona je kao biser u dubokoj jami. Da bi svetlost ženskog karaktera

mogla da zasvetli i blagotvorno deluje na decu i druge ljude, neophodna je čvrsta ruka pobožnog i moralog muškarca koji će zajedno sa svojom braćom biti u stanju da raskrči korov i ukloni sve prepreke koje stoje na putu stvaranju dobrih ljudi.

Zbog toga **znanja** koja bi svaka ozbiljna devojka trebala da poseduje jesu **znanja** vezana za poslove majke i supruge. Biti **majka i supruga** jesu najviša **zvanja** koja jedna devojka može da dosegne u životu. Postoji neko ko je jedini merodavan da kaže i utvrdi da li neka žena može da ima **zvanje dobre majke** - a to su njena deca. Odrasla deca, koja su postala ozbiljni, vredni i pobožni ljudi, i koja veličaju svoju majku kao svog najvećeg dobrotvora i koja brinu o njoj, jesu jedina moguća potvrda da je neka žena zaista dobra majka. Veličina jedne majke se takođe manifestuje moralnošću i sposobnošću njenih sinova da formiraju jake porodice u kojoj će snaje i unuci naročito poštovati svekrvu i baku. Takve majke nikada neće doći u situaciju da sinovi beže od nje da bi se priklonili svojim zlim i nemoralnim suprugama. Vaspitanje i duhovne veze kojim je vezala sinove za sebe jesu sila koju nijedno drugo biće ne može da raskine, tako da će svaka snaja to znati da poštuje - ona će u svom suprug-u videti umetničko delo svoje svekrve.

Takođe, ćerke dobre majke će znati da iskažu poštovanje prema budućoj svekrvi, a najviši oblik tog poštovanja biće udaja za moralnog mladića koji će u liku svoje supruge znati da prepozna karakter njene majke (tašte) i biti joj kao sin uz najdublje izraze poštovanja i uvažavanja za sve što je učinila za oblikovanje karaktera njegove supruge.

Kada je u pitanju **zvanje supruge**, jedini koji je merodavan da kaže da li je neka žena dobra supruga jeste njen muž. Najveća pohvala za jednu ženu jeste kada je njen suprug hvali i kada se zahvaljuje Bogu za dar koji je dobio od Njega u njenom liku.

Sa druge strane, savremeni svet, čija je glavna osobina da moralno propada i da je vrlo nesrećan i bolestan, ismejava svaku pomisao na ulogu devojke kao majke i supruge. Zato se svaka devojka nalazi pred izborom. Sa jedne strane postoji izbor da kroz ceo život bude okružena iskrenim, pobožnim, moralnim i požrtvovanim ljudima, i da učestvuje u stvaranju takvih ljudi, i da za to bude poštovana i uvažavana, naročito kroz ekonomsku brigu, jer će svaki ozbiljan suprug, kao i bratstvo pobožnih muškaraca uvek kao prioritet svih prioriteta stavljati ekonomsko blagostanje supruge i dece. Ono što je sigurno najveća briga sva-

kog razumnog muškarca jeste da njegovo dete bude zbrinuto i da ima šta da jede, a najveća briga i najbolja hrana za jedno dete jeste njegova majka koja ga najpre duhovno hrani svojom ljubavlju i toplinom karaktera, a onda brine o njemu i na sve druge načine.

Postoji i drugi izbor koji se nameće svakoj devojci, a to je da bude hvaljena od strane uličara, kriminalaca, mafijaša, uglađenih prevaranata i seksualnih manijaka. U tom slučaju se od nje očekuje da bude što veća drolja i bludnica, što bolji “naučnik”, “umetnik”, “biznismen”, “političar” ili nešto slično, i da ispunjava sve perverzne želje svojih sponzora i “dobročinitelja”. Ako se pokaže naročito dobra u ispunjavanju želja satanizovanih siledžija i perverznjaka, dobiće neku platu, a možda i stan i auto, koji će privremeno moći da je uljuljkavaju da je “na pravom putu”. Kada se pojavi neka mlađa i perverznija devojka, onda će ova prva postati bivša, i biće uklonjena, i tako u krug. Na taj način devojka, a kasnije žena, biva ponižena, izmalipunisana, bez ijednog iskrenog prijatelja, i bez dece i porodice. U najboljem slučaju ostaće joj neka bedna penzija koja takođe zavisi od milosti i nemilosti istih mafijaša, jer ako mafijaška ekonomija ne funkcioniše, onda nema ni penzija. A i sa penzijom, život takve žene je više nego bedan, što svedoče bezbrojni primeri

savremenih žena penzionera, koje su ceo život radile za državnu mafiju, umesto za svoju decu, supruga i porodicu.

Naravno da se danas svaki razuman stav ismejava i nipodaštava. Ako devojka izabere da čuva svoje devojaštvo za svog princa (muža) biće nazivana najpogrdnijim imenima od strane savremenog sveta (da je primitivka, prostakuša, seljančura, zaostala, kretenuša koja ne zna da “uživa u životu”, itd). Ako devojka odbije da studira zaglupljujuće ateističke fakultete i odluči da mlada uđe u brak i rodi puno dece, uslediće nova lavina zgražavanja i sablažnjavanja ljudi poremećenih umova zatrovanih destruktivnim televizijskim reklamama i satanističkim kampanjama ovoga sveta (uspjut recimo da žene imaju najlakši porađaj između 19. i 21. godine života, i da su one koje rađaju mnogo zdravije od onih koje ne rađaju²¹).

Sa druge strane, i najgore devojke i najnemoralnije žene kad dođu u 50-te ili 60-te godine života po pravilu žale za svojom mladošću i dale bi sve što imaju (a nemaju ništa) samo kada bi mogle da se vrate u 18. ili 19. godinu života. One bi sve dale da imaju porodicu. One sada zavide svojim moralnim vršnjakinjama koje su okružene decom i unucima, i koje uživaju najveće poštovanje kakvo i dolikuje ženama hero-

jima koje su pobedile u životnoj bitci protiv nemilosrdnih i krvoločnih zveri u muškom obličju, koji manipulišu čovečanstvom, a naročito ženama.

Ponovimo još jednom da je brak zajednica mladića, devojke i Boga (ili muškarca, žene i Boga). Zajednice u koje ulaze sekularni ljudi ne mogu biti bračne zajednice (bez obzira na eventualno venčanje u nekoj verskoj zajednici), jer u takvoj zajednici nije prisutan Bog pošto zajednica nije upostavljena sa ciljem stvaranja dobrih ljudi, već zadovoljenja nekih sebičnih prohteva. Dokaz za to je nemanje dece ili eventualno rađanje dece koje vaspitava ulica, televizija i sekularni sistem obrazovanja, i koja kad odrastu nisu zainteresovana za brigu o roditeljima niti za porodicu (možda će neko pomisliti da je plaćanje staračkog doma svom roditelju “briga” o njemu, ali o takvom obliku ponižavanja svog roditelja nećemo ovde govoriti).

Ukoliko se devojka odluči da ulaže u prave duhovne, ekonomske i životne vrednosti, znanja do kojih bi trebala da dođe su potpuno suprotna “znanjima” koje stiče sekularna devojka. Sva njena znanja treba da budu usaglašena sa potencijalima njenog bića, a u funkciji stvaranja dobrih ljudi. Lepota karaktera, izražena i nenaometljiva ženstvenost, i stid jesu najvažnije oso-

bine jedne devojke preko kojih se prepoznaju njena znanja.

Najvažnije znanje jedne devojke jeste sposobnost prepoznavanja dobra od zla, koje se stiče čitanjem, proučavanjem i razumevanjem Božjeg pisanog otkrivenja. Znanja vezana za zdravlje, higijenu, pedagogiju, psihologiju i sve drugo što je potrebno budućoj majci i supruzi najpre se mogu naći u Bibliji, a onda i od mudrih i posvećenih žena koje su se istakle svojom pobožnošću i materinstvom. Postoji brojna literatura pomoću koje se mogu steći dodatna, veoma korisna znanja potrebna jednoj devojci.

Pripremanje zdrave i ukusne hrane, pravilno održavanje trudnoće, osposobljavanje za što duže dojenje deteta, poznavanje svih stupnjeva razvoja deteta, jesu neka od osnovnih znanja kojima bi trebala da raspolaže svaka razumna devojka. Poznavanje principa zdravlja i higijene, pripremanje jednostavnih kućnih lekova, upućenost u izradu korisnih ručnih radova, osposobljenost za poslove u prirodnom ambijentu, jesu takođe znanja koja bi trebala da krase svaku ozbiljnu devojku.

Ali, najvažnije znanje koje devojka treba uvek da ima na umu jeste da cela njena karijera (brak, deca, ekonomski status i sve drugo) direktno zavisi od njenog budućeg muža. Pošto

živimo u uslovima nemilosrdnog rata kojeg vode nemilosrdni muškarci, devojka (ili žena) neminovno mora da bude na strani jedne grupe muškaraca, odnosno pod zaštitom nekog od njih. Ukoliko je štiti neki mafijaš i kriminalac, onda je njena sudbina potpuno neizvesna i slobodno možemo reci crna, da crnja ne može biti. Ali, ukoliko je pod krilom nekog pobožnog muškarca, onda će sva lepota njenog karaktera i njena uzvišena znanja biti na poseban način poštovanja, u skladu sa rečima iz Biblije da “vrsna žena vredí više nego biser”.²² (Biblijski tekst o vrsnoj ženi svaka devojka i žena bi trebala da zna napamet.²³)

Muškarci su veoma revni u čuvanju svog materijalnog bogatstva (bisera), ali su moralni muškarci još revniji u čuvanju onoga što vredí više od bisera, a to je dobra i pobožna žena. U ovom surovom svetu žena bi trebala da služi svog muža kao ratnika koji se bori za svoju porodicu, a zauzvrat dobija mnogostruku nagradu. Na sličan način muškarac služi Bogu i bori se na Njegovoj strani, a zauzvrat dobija mnogostruku nagradu, a jedna od najvećih je dobra žena (kao što je rečeno u Bibliji: “Dobra je žena dar od Boga”²⁴).

Primena u praksi

Postoji veliki broj ljudi koji ima teoretska znanja o skoro svim najvažnijim pitanjima vezanim za brak i druge životno važne stvari, ali je veoma mali broj onih koji to u praksi primenjuju. Zato je još važnije od znanja - primena tog znanja u praksi. Kroz nečiji život može se videti kakvim znanjem on raspolaže. Deklarativno znanje zaista ne vredi skoro ništa ako se u praksi ne primenjuje. Štaviše, znanje koje se u praksi **ne** primenjuje predstavlja antipropagandu za takvu vrstu znanja. Tako su religijske vođe koji nemoralno žive najveća antipropaganda za religiju, lekari koji puše i nezdravo žive najveća antipropaganda za medicinu, a vladari koji kradu i pljačkaju narod najveća antipropaganda za moralno ponašanje.

Da bi bili spremni da uđu u brak, i mladić i devojka trebaju da pokažu u praksi da su sposobni za brak i da zaista žele da uđu u brak, a to se pokazuje načinom života.

Muškarac i praksa. Postoji više načina kako muškarac praktično pokazuje da je spreman za brak. Prvi i najvažniji pokazatelj zrelosti jeste njegova sposobnost da bude deo jakog bratstva. Već smo napomenuli da je bratstvo zajednica dvoje, troje ili više moralnih i pobožnih muškaraca (sjajno je kada je mladić deo bratstva

sa dugom tradicijom; isto važi i za devojke - da potiču iz dobre porodice i bratstva koje ima dugu tradiciju).

Da bi postao deo bratstva, mladić treba da bude osposobljen za neki posao koji je u stanju da nezavisno obavlja. Već smo rekli da je posao u prirodnom ambijentu, vezano za proizvodnju hrane, najsigurniji posao za jednog mladića. Moguće je da mladić pored posla u prirodi radi i neki drugi posao u gradu, koji mu privremeno donosi određene koristi, ali njegovo znanje i mogućnost da funkcioniše nezavisno od posla u gradu treba uvek da bude prisutno kao sigurna zaštita od svih ekonomskih kolapsa svetske ekonomije (kojem pripada svaka država, naročito veliki gradovi).

Kao ekonomski nezavistan pojedinac mladić je osposobljen da bude prihvaćen kao deo bratstva drugih sličnih mladića i muškaraca, pošto svojim radom i životom može da doprinese njegovom napretku i razvoju. Bratstvo može da bude i porodica u kojoj je sin podređen ocu, ali je potpuno osposobljen da vodi porodicu u očevom odsustvu. Najjače bratstvo je ono koje sačinjavaju otac i sinovi. Zajednica takvih pobožnih i moralnih porodica (bratstava) čini državu koju nazivamo "teokratska država" (više o tome može se naći u našoj knjizi "Osnovi teokratije").

Pored sposobnosti da bude ekonomski nezavistan, mladić svojim životom treba da pokaže da je pošten, moralan i da zna da bira ono što je dobro, u skladu sa principima koje je Tvorac uspostavio. Pijanice i kriminalci veoma lako prepoznaju ko može da bude deo njihovog "bratstva". Sa druge strane, dobar karakter i pobožnost se ne prepoznaju tako lako. Vrednoća, poštenje, iskrenost, požrtvovnost jesu neke od uzvišenih osobina koje se uočavaju nakon određenog vremena (nekoliko meseci ili nekoliko godina). Da bi mladić bio prihvaćen kao ravnopravan deo bratstva on mora u praksi da pokaže da je sposoban za najviše domete u stvaranju dobrih ljudi. To se najpre manifestuje u poštovanju i pomaganju roditelja, brizi o ukućanima i rođacima, negovanju skladnih odnosa sa susedima, a takođe i sposobnošću da se preuzme odgovornost i briga u vođenju raznih životnih poslova (ne samo onih u domenu ekonomije).

Zdrav i uravnotežen život je takođe osobina koju svaki ozbiljan mladić treba da pokaže u praksi. Odbacivanje svih oblika narkotika od kojih je zavistan ovaj svet (pre svih duvana, alkohola i kofeina), jesu neke od vrlina koje bi trebalo da ga krase. Čuvanje svoje polne čistote je takođe izuzetno važan aspekt na koji bi svaki mladić trebao da obrati pažnju. Duhovna dro-

ga, od koje su zavisni mnogi mladi ljudi savremenog sveta, mnogo strašnije razara njihova bića od fizičkih droga (gore spomenutih). Predbračni odnosi, gledanje pornografskih filmova, masturbacija, pozivanje hot-lajn telefonskih brojeva jesu neki od najtežih udaraca koje mladi čovek može sebi da nanese.²⁵ Takođe, upražnjavanje takmičarskih sportova jeste nešto što degradira i kvari karakter mladog čoveka i snižava njegove moralne kriterijume.²⁶

Postoji još jedan aspekt zdravlja i higijene mladića na koji želimo da ukažemo pažnju. Poznato je da je rak grlića materice jedan od najučestalijih oblika raka kod žena, a da rak penisa postaje sve učestaliji kod muškaraca. Istraživanja jasno pokazuju da obrezani muškarci nemaju tih problema, kao i da žene obrezanih muškaraca skoro nikada ne oboljevaju od raka grlića materice.²⁷ Razlog tome je što neobrezani muškarci veoma teško mogu da održavaju higijenu, usled čega dolazi do gore pomenutih, i drugih oboljenja, i kod muškaraca i kod njihovih žena.

Znamo iz istorije da je čin obrezanja uspostavio sam Tvorac kao čin zdravstvene zaštite svog naroda.²⁸ Avram, Mojsije, Isus, Muhamed i drugi utemeljivači monoteizma upražnjavali su ovaj mehanizam zdravstvene zaštite. Oni

koji su bili neobrezani smatrani su prljavima i neurednima, i bili su svrstavani u red “nezna-božaca” (onih koji ne znaju za Božje principe života i zdravlja). Savremeni trend odbacivanja svega što je povezano sa zdravljem, moralom i higijenom marginalizovao je i ovaj aspekt zdravlja tako da veliki broj religioznih ljudi doživljava ovaj čin higijene kao nešto nazadno. Sa druge strane, mnogobrojna naučna istraživanja bacaju jasno svetlo na ovaj važan čin čovekove higijene, tako da se u nekim zemljama (kao što je SAD) skoro sva muška novorođenčad obrezuju.

Dakle, smatramo da bi svaki mladić trebao da razmisli o ovom aspektu svog zdravlja i zdravlja svoje buduće supruge. (Sam čin obrezivanja odraslih muškaraca je bezbolan i može se obaviti u svakoj klinici, iako ga je najbolje obaviti kod novorođenčadi, osmog dana nakon rođenja.)

Svojim sveukupnim životom i znanjem koje stalno unapređuje i upotpunjuje, mladić pokazuje da li je dostigao nivo duhovne i fizičke zrelosti da bi mogao da uđe u brak i formira porodicu.

Devojka i praksa. Kao i u slučaju mladića, pobožnost je najvažnija vrlina jedne devojke. Jedino pobožna i teološki obrazovana devojka

može biti dobra supruga i majka. Razlučivanje dobra od zla moguće je samo ako osoba prihvati sistem vrednosti koji je Tvorac dao čoveku kroz svoje pisano otkrivenje. Ako devojka nije pobožna, ona nema štit kojim bi se odbranila od napada raznih destruktivnih koncepata kojima često može biti izložena. U isto vreme, nepobožna devojka nema znanje i kriterijume po kojima bi pravilno vaspitala svoje dete i naučila ga onome što je dobro, jer je najvažnija osobina savremenog sveta moralni relativizam u kojem sve može biti i moralno i nemoralno, i dobro i zlo. Nepobožna devojka ne zna kako da ostvari sebe kao biće, što se vidi u njenom lutanju i samopovređivanju kroz ceo život.

Jedna od prvih praktičnih karakteristika ozbiljne devojke jeste da ona ne izlazi na mesta na kojima se okupljaju nemoralni ljudi. Takođe, njeno društvo je isključivo društvo moralnih i pobožnih devojaka i žena. Njeno jedino muško društvo mogu biti njen otac, braća i najuža rodbina, i eventualno neki stariji i ozbiljan učitelj (kao što je neki ugledni sveštenik i slično).

Jedna od lepših karakteristika moralne devojke jeste njeno devojaštvo (polna nevinost), a jedna od njenih najlepših duhovnih karakteristika jeste čistota njene ženstvenosti koja nije uprljana druženjem sa muškarcima koji joj nisu

bliski rođaci. Moralna devojka izbegava čak i poglede drugih mladića, a kamoli razgovore sa njima. Ona sebe ni ne dovodi u situaciju da bude u društvu drugih muškaraca, tako da je na taj način zaštićena od njihovih eventualnih zlonamernih pogleda i nepristojnih dobacivanja i zapitkivanja.

Takođe, važna osobina jedne ozbiljne devojke, koja proizilazi iz njenog karaktera, jeste njen način oblačenja. Svojom pristojnom odećom, koja ne otkriva niti naglašava nijedan deo tela, devojka **pokriva** najveći deo svoje fizičke lepote, što je jedan od načina kako **otkriva** svoju duhovnu lepotu. Njena odeća je pristojna, skromna, nenapadna, a glavni delovi odeće jesu široke suknje i haljine, kao i duge košulje i kaputi, koji odražavaju njeno dostojanstvo. Veoma često pobožne devojke i žene nose šešire, kape ili marame kojima pokrivaju čak i svoju kosu, da bi i na taj način pokrile svoju fizičku, a istakle svoju duhovnu lepotu. Njeni jedini otkriveni delovi tela jesu lice i šake, što je u savremenom svetu postala karakteristika samo starih baka i retkih žena (broj takvih devojaka i žena u islamskim zemljama i religioznim jevrejskim zajednicama je procentualno veći, u odnosu na druge delove sveta; neki od modela pristojnog ženskog odevanja mogu se pogledati na narednim stranama).²⁹

U skladu sa odećom je i obuća, koja je jednostavna i ravna, i koja ne krivi i ne oštećuje karlicu i kičmu, što je slučaj sa obućom koja imaju visoku petu (štiklu).³⁰

Nakit ozbiljne devojke jesu njena ženstvenost i stid, a ne šminka, ogrlice, narukvice, minduše i drugi predmeti koje su tokom istorije uglavnom koristile nemoralne žene za privlačenje “mušterija” ili za prizivanje demona u svojim vračarskim jazbinama.³¹

Kao i sve drugo što je povezano sa zdravljem i moralom, a što se osporava u savremenom svetu, tako je i pristojan način oblačenja i dostojanstveno ponašanje devojaka i žena najčešće predmet izrugivanja savremenog sveta.

Čak i u prisustvu oca, braće i bliže muške rodbine, devojka zadržava dozu stida i povučенosti, izbegava da prisustvuje njihovim razgovorima, osim ako je ne pozovu, a svoje vreme provodi u druženju sa majkom, sestrama i drugim rođakama sa kojima uči i razmišlja o bezbrojnim stvarima koje joj je Bog podario, a o kojima muškarci ne mogu ni da sanjaju. Lepota njenog sveta nije zaprljana grubim muškim razgovorima i razmišljanjima, već je to svet nevinih i neokaljanih bića, svet dečje radosti i anđeoske pesme, svet koji je najbliži Bogu.

Moralna devojka je upućena u tajne jednostavnih kućnih lekova, ona zna da ohrabri klonulo srce, da pripremi okrepljujući napitak, da bude pravi domaćin u kući u kojoj sve stvari drži pod kontrolom. Dom u kome ona živi je omiljeno mesto okupljanja njenog oca, braće i njihovih prijatelja. Oni znaju da ne postoji nijedan tako uređen restoran, nijedan tako ljubazan domaćin hotela i nijedan tako dobar kuvar, kao što su to ambijent doma vaspitane devojke, toplina i ljubaznost njenog neporočnog karaktera i jednostavni, ukusni i zdravi specijaliteti u vidu jela i pića kakvi se ne mogu naći ni na carskoj trpezi.

Ono što sa sigurnošću možemo reći jeste da je karakter vaspitane i pobožne devojke nešto što najjače svetli u ovom svetu. Svetlost njenog karaktera jeste svetlost koja se prenosi i na njeno potomstvo, a nestajanja te vrste svetlosti predstavlja pretvaranje ovog sveta u najdublju tamu i pakao.

Na sličan način je i karakter i moralan život jednog mladića nešto što nikoga ne ostavlja ravnodušnim. Usvajanjem potrebnih znanja i njihovom primenom u praksi, svaki mladić i devojka postaju prepoznatljivi kao osobe koje koje su stasale za ulazak u brak.

ULAZAK

Zašto bi mladić primao u svoj dom devojku iz druge porodice i brinuo o njoj kao o nečemu najvrednijem u svom životu? Ili, zašto bi jedna devojka napuštala toplinu porodičnog doma i odlazila da živi sa drugom porodicom, služila drugom muškarcu koji joj nije ni otac ni brat? Šta je to što mlade ljude podstiče na takav, mogli bismo reći, radikalni korak?

Sekularni ljudi imaju razlog zašto tako postupaju i on je svima poznat. Sekularni mladić će pristati da primi devojku i brine o njoj ako ona zadovoljava njegove sebične prohteve, a oni su najčešće vezani za ispunjavanje prohteva seksualne prirode i prikazivanje svoje supruge kao trofeja pred muškarcima koji su istog poremećenog mentalnog sklopa kao i on. Takođe, želja sekularne devojke je da postigne sve ono što je videla i čula na televizijskim reklamama i od ženskih idola ovoga sveta, a za to je potrebno dosta novca koje poseduju samo muškarci, ta-

ko da će zbog novca pristati na sve što se od nje traži.

Naravno da su sekularni razlozi ulaska u zajednicu sa osobom suprotnog pola potpuno pogrešni, tako da predstavljaju izvor velike nesreće i duhovnog bola, a u većini slučajeva takve zajednice kratko traju.¹

Jedini i najvažniji razlog zašto duhovno i moralno zdravi ljudi ulaze u brak, i uvode radikalnu promenu u svom životu, jesu deca. Svaki normalan i razuman čovek priznaće da su deca nešto najlepše što ovaj svet ima. Ne samo da čovek ne može imati tako dobre prijatelje kao što su to njegova deca, već su adekvatno vaspitana deca najsigurniji izvor finansija i najveće ekonomsko blago koje čovek može da ima.

Hajde da malo prodiskutujemo gornje tvrdnje vezano za decu.

Postoje stvari koje kod čoveka izazivaju najveće pozitivno ushićenje, podižu njegovo raspoloženje do nivoa da prestaje da oseća najteže bolove i podstiču ga na najveće požrtvovanje i najslavnija dela. Osmeh deteta, njegova želja da usreći svog roditelja, da mu pomogne, njegova iskrenost, nevinost i dobronamernost, njegova velika tuga kada vidi da je roditelj tužan i najveća radost kada je roditelj radostan, jesu neki

od najlepših fenomena koji postoje u stvarnom univerzumu.

Nerazumljiva pesma malog deteta koja odražava njegov dečji svet predstavlja najdivniju harmoniju zvukova koja se sa ničim ne može uporediti, nešto čemu bi i anđeli pozavideli. Lik svog deteta, miris njegove kože, boja njegovog glasa, doslovno svaki njegov pokret i grimasa, predstavljaju fenomene koji su delimično šifrovani i čiju šifru samo roditelj može da prepozna. Roditeljima su i deca drugih ljudi draga i umiljata, ali doživljaj svog deteta je nešto što nijedan ljudski jezik ne može opisati.

Radost deteta koje vidi svog roditelja nakon njegovog privremenog odsustva, predstavlja najveću radost koja postoji. Ostavljanje svega čime se do tada bavilo i trk iz sve snage u zagrljaj svome roditelju jeste aktivnost koja proizilazi iz neokaljane Božje prirode najdivnijeg stvarjenja kojeg Bog stvara.

Kada odraste uz roditeljsku ljubav, brigu i adekvatno kućno vaspitanje, dete postaje neraskidivo vezano za svoje roditelje. Ljubav i zahvalnost prema roditeljima, kao i poštovanje Božje zapovesti o brizi prema njima, često puta dovodi do toga da sinovi brinu o svojim roditeljima sa mnogo većom revnošću nego što se o njima brinulo dok su bili mali. Najbolje mesto

u kući i za stolom, najudobniji krevet, najukusniji zalogaj, najveća briga i pažnja, jesu samo delić onoga što sinovi sa svojom suprugom i decom iskazuju kao znak poštovanja i uvažavanja prema onima koji su zaslužili mnogo više.

Takođe, ćerke koje se udaju, svojim karakterom oslikavaju karakter svojih roditelja, tako da su njihovi muževi na poseban način zahvalni roditeljima svoje supruge zbog velikog dela stvaranja osobe koja je donela veliku svetlost u njihov dom. Zato nije redak slučaj da zetovi postaju kao najrođeniji sinovi, a njegovi roditelji kao najbliža rodbina roditeljima supruge.

U najkraćem, sva radost i sreća u ovom svetu dolazi od dobrih ljudi, odnosno od dece koja se pravilno odgajaju i vaspitavaju. Ne postoji veći provod od posmatranja dečje dobrote. Čuvanjem i negovanjem te dobrote stižu se neprocenjiva duhovna i materijalna blaga koja zauvek traju i koja se vremenom sve više i više umnožavaju.

Svaki razuman i vaspitan mladić i devojka su svesni ove činjenice i najveći domet u njihovom životu jeste da budu kreatori dobrih ljudi. Oni se kroz celu svoju mladost obučavaju za tu misiju. Ne učestvovati u stvaranju dobrih ljudi znači promašiti cilj u životu, biti neispunjen,

beskoristan, sebičan, izgubljen, depresivan, u najkraćem - biti nula. Učestvovati u stvaranju jake i zdrave porodice jeste jedna od osnovnih fiziološka potreba ljudskog bića bez koje čovek vene i suši se.

Činjenica je da je koncept stvaranja dobrih ljudi stran mnogim savremenim mladim ljudima, ali nikada nije kasno da čovek počne da unapređuje Božje obličje u sebi, jer su potencijali čovekovog bića tako veliki da je za veoma kratko vreme moguće iz najdubljeg ponora vinuti se u nebeske visine duhovnosti i sreće.

U skladu sa najdubljim i najvećim potrebama svoga bića - da budu nosioci najvećeg projekta u svemiru - stvaranju dobrih ljudi, mladić i devojka dolaze do stadijuma kada postaju zreli i osposobljeni za tako nešto. Mladić je toliko ovladao poslovima jednog ozbiljnog muškarca da je dovoljno iskusan i hrabar da stupi u brak. On je upoznat sa svim izazovima i obavezama koje iz toga proističu, a samo naslućuje radost i sreću o kojoj je do tada slušao od starijih. Na sličan način, devojka spremna za brak je već odavno postala zamena svojoj majci u svim poslovima u kući i oseća se potpuno spremnom da prihvati svaki izazov kao stožer budućeg doma i porodice (prema onoj narodnoj: "Kuća ne stoji na zemlji, nego na ženi").

Istraživanja pokazuju da je jedan od najvećih bolova i jedna od najtežih povreda ljudskog bića prekid jake emotivne veze koja nastaje **zbližavanjem** osoba, a koje je predviđeno za brak.² Mladi ljudi danas bez mnogo razmišljanja ulaze u predbračne odnose, često uz podsticaj svojih neprosvećenih roditelja, a posledica su strašne duhovne traume od kojih mnogi vuku posledice kroz ceo život.

Iz tog razloga, a takođe iz razloga očuvanja dostojanstva mladića i devojke, postoji bezbedan način kako se ulazi u brak - a to je davanjem garancije.

Prilikom stupanja u brak potrebno je da najmanje jedna osoba, a nekada i više njih, daju garancije da će budući supružnici ispunjavati bračne obaveze. Osobe koje garantuju za buduće supružnike preuzimaju svu odgovornost i spremni su da snose rigorozne posledice ukoliko oni za koje su garantovali na ispune svoja bračna obećanja. Te osobe su obično otac, braća ili bratstvo mladića, kao i porodica i bratstvo od kojeg devojka potiče.

Činjenica je da su danas porodice u mnogim narodima uništene, tako da nije moguće dobiti garancije ovakve vrste, a kao po pravilu zakoni država podstiču razbijanje porodica. Ali, i pored toga, postoji način da se dobiju, odnosno

daju garancije, za osobu sa kojom se stupa u brak.

Menadžer

Nezaobilazni faktor u uspostavljanju uspešnog braka jeste menadžer (u narodu poznat kao “navodadžija”) koji daje preporuke i uspostavlja kontakt između mladića i devojke, odnosno njihovih porodica. U pitanju je osoba od ugleda - sveštenik ili neki drugi muškarac koji se istakao svojom moralnošću, mudrošću, pobožnošću, i što je najvažnije, radom.

Kada mladić proceni da je spreman da uđe u brak, i kada donese odluku da u njega stupi, a ujedno za takav jedan korak ima dozvolu svojih roditelja, obično otac, ili mladić zajedno sa ocem, kontaktiraju osobu od ugleda za preporuku po pitanju budućeg supružnika. Nekada mladić izrazi svojim roditeljima želju da stupi u kontakt sa određenom devojkom, a nekada roditelji, rodbina ili prijatelji preporučuju devojku za koju smatraju da ispunjava uslove ozbiljnog bračnog druga. U svakom slučaju, mladić ne može da donese nijednu odluku po pitanju braka bez dozvole oca ili muškarca koji vodi porodicu.

Dakle, mladić je taj koji pokreće inicijativu za stupanje u brak, a ne devojka. Devojka koja želi

da uđe u brak preporučuje se svojim moralnim ponašanjem, a svoju želju da se uda saopštava roditeljima. Nekada je bilo normalno da je svaka devojka sa 18 godina želela da uđe u brak i da što pre postane majka. To je bila normalna posledica zdravog vaspitanja i prihvatanja pravnog sistema vrednosti. Nekada se podrazumevalo da svaka devojka od 18 godina (ili starija) predstavlja potencijalnu suprugu.

Kada mladić odluči da stupi u kontakt sa određenom devojkom, za koju je procenio da bi mogla biti dobra supruga i majka, a uz dopuštenje roditelja, uspostavlja se kontakt sa ocem devojke. Takav kontakt uspostavlja menadžer, koji se za ovu priliku bira ne samo po svojim visokim moralnim osobinama, već i po tome što poznaje porodicu i oca konkretne devojke.

Kada osoba od poverenja (menadžer) kontaktira oca devojke, i na ljubazan i dostojanstven način izrazi želju određenog mladića i njegove porodice za njegovu ćerku, on od oca devojke može da dobije jedan od tri odgovora:

1) da bude ljubazno odbijen, ukoliko otac već zna o kom mladiću se radi, kao i o njegovoj porodici, i ukoliko ne želi da njegova ćerka bude supruga pomenutom mladiću. U tom slučaju se obično kaže da “devojka još ne želi da se uda”,

ili se na neki drugi ljubazan način odbaci ponuda za uspostavljanjem kontakta.

2) da odloži odgovor na ponudu jer želi da razgovara sa ćerkom i ostalim članovima porodice i bratstva.

3) da prihvati ponudu za uspostavljanjem kontakta i da dogovori termin kada bi mladić sa njihovim zajedničkim prijateljem (menadžerom) došao u posetu domu devojke.

Kada menadžer zastupa nekog uglednog i znamenitog mladića, i kada je otac devojke upoznat sa njegovim izuzetnim pozitivnim osobinama, on može bez konsultacije sa ćerkom i drugim članovima porodice i bratstva da dogovori dolazak mladića u svoju kuću. Važno je istaći da otac ne može da prisiljava ćerku za koga će da se uda, ali ima pravo da bez dogovora sa njom prihvati poziv za uspostavljanje kontakta.

U praksi se veoma retko dešava da otac prihvata ponudu za uspostavljanje kontakta bez prethodnom razgovora sa ćerkom. Svaki dobar otac će voditi brigu o osećanjima i željama svoje ćerke, naročito po pitanju braka, tako da će pre odgovora menadžeru na njegovu molbu razgovarati sa ćerkom, i uz konsultacije sa ostalim odraslim članovima porodice i bratstva, prihvatiti ili odbiti ponudu.

Ukoliko se prihvati ponuda za uspostavljanjem kontakta, dogovara se termin susreta.

Susret

Susret mladića i devojke se uspostavlja u domu oca devojke. Mladić dolazi u kuću oca devojke kao prijatelj menadžera. Susret se organizuje tako što zvanično menadžer dolazi da poseti svog prijatelja (oca devojke), a mladić koji treba da upozna devojku dolazi sa njim kao njegov prijatelj (nekada sa njima dolazi i otac mladića).

Na ulazu u kuću, otac devojke pozdravlja goste i poziva ih da uđu (goste ne pozdravljaju supruga, ćerka i ostali ženski deo porodice). On se tu upoznaje sa mladićem (ako ga pre toga nije poznavao), a razgovor započinje između menadžera i oca devojke. Tokom razgovora mladiću se postavljaju neka neformalna pitanja, tako da se i on polako uključuje u razgovor.

Razgovoru često puta prisustvuju i braća i stričevi devojke, a razgovor se vodi u prostoriji koja je u blizini prostorije u kojoj se nalaze ćerka, majka i druge žene, tako da one mogu da slušaju razgovor. U toku razgovora devojka može da iznese jelo i piće gostima, i da na taj način vidi mladića. Obično, prvo posluž enje gostima iznosi majka devojke, a ćerka, nakon određenog vremena, može da odluči da iznese novo

posluž enje i vidi mladića (do tada je imala prilike da čuje ono što je on govorio u pomenutom razgovoru sa njenim ocem).

Podrazumeva se da se devojka ne rukuje sa mladićem, već je otac jednostavno predstavlja kao svoju ćerku.

Prvo “gostovanje” mladića u kući devojkinog oca se završava bez nekog naročito ozbiljnijeg upoznavanja mladića i devojke, što ne znači da devojka nije mogla da stekne neke utiske o mladiću, kao i on o njoj. Mladić naročito u ponašanju njene majke može da vidi o kakvoj se devojci radi, prema onoj staroj biblijskoj izreci: “Kakva majka, takva ćerka.”³

Ukoliko nakon prvog dolaska mladić ponese sa sobom pozitivne utiske, a isto tako i devojka, otac devojke dogovara sa menadžerom novi susret, na istom mestu.

Prilikom sledećeg dolaska u dom devojke, atmosfera je opuštenija jer u goste dolazi već poznata osoba (opet mladić i menadžer, ali ovoga puta sa njima može da pođe, pored oca mladića, i njegov brat, stric ili neko treći). Ovom prilikom razgovoru mogu da prisustvuju i majka, kao i drugi ženski članovi porodice (babe, tetke, strine), uključujući i devojku. U razgovoru dominiraju muškarci, ali se sada daje

prilika da devojka nešto kaže, i to svom ocu ili nekome od prisutnih, ali ne odmah mladiću. Nakon dužeg razgovora svih prisutnih, devojka i mladić mogu kratko da razmene nekoliko reči (naravno u prisustvu celog pomenutog društva), a vremenom, ako se “gostovanje” mladića nastavi, njihov razgovor može da bude duži i da dotakne određena konkretna pitanja. Teme o kojima bi mladić i devojka razgovarali ne bi se ticala braka, jer je svakome do njih odlično poznato kakvi se zahtevi očekuju od svakog supružnika. U pitanju je više neki oblik “ispipavanja pulsa”, iako u najvećem broju slučajeva ovakvi razgovori nisu neophodni, pošto mladić iz ukupnog ponašanja devojke, njenog opuštanja prema roditeljima, načina na koji razgovara, a što je najvažnije na osnovu prethodnih informacija koje je saznao o njoj i njenoj porodici i bratstvu, može da sazna sve što ga interesuje.

Kroz ovakav način upoznavanja razuman mladić može da stekne kompletnu sliku o devojci za koju je potencijalno zainteresovan. Samim tim što mu je pružena prilika da u više navrata “gostuje” u domu oca devojke, nezvanično mu se daje do znanja da su utisci o njemu generalno pozitivni, iako mladić, kao i devojka, preko menadžera dobijaju informacije o tome kakve utiske nose sa sobom iz ovakvih susreta (pošto

menadžer direktno od mladića i oca devojke zna kakvo je raspoloženje na obe strane).

Ukoliko mladić proceni da se pomenuta devojka uklapa u model dobre supruge i majke, on može preko menadžera da saopšti svoju želju ocu devojke, a time i samoj devojci, da je zapprosi. Na odgovor se obično čeka jednu do dve sedmice, a onda se odgovor saopštava menadžeru. Ukoliko je odgovor negativan, život se nastavlja svojim tokom, a ukoliko je odgovor pozitivan preduzimaju se koraci u ozvaničenju i uspostavljanju bračne zajednice.

Važno je istaći da ni devojka, a ni njen otac, ne mogu da imaju inicijativu u procesu uspostavljanja braka. Mladić je taj koji izražava interesovanje za određenu devojku, on je taj koji upućuje molbu njenom ocu za uspostavljanje kontakta, i on je taj koji traži ruku devojke. Neprikladno je da se devojka interesuje za nekog mladića, u smislu da traži kontakt sa njim. Ona može svojim životom i ukupnim ponašanjem da skrene pažnju moralnih ljudi na sebe, i to je sve. Naravno, devojka može ocu, starijem bratu ili majci da prenese svoje interesovanje za određenog uglednog mladića, a da otac ili brat pokušaju da na ljubazan i dostojanstven način stupe u kontakt sa ocem mladića, i da “izdale-

ka” pokušaju da pokažu interesovanje za njegovog sina.

U svakoj od pomenutih opcija važno je sačuvati onaj najvažniji aspekt čovekovog bića, a to je dostojanstvo.

Sekularni ljudi će prigovoriti da je ovakav način upoznavanja i donošenja odluke za stupanje u brak površan, i da se mladić i devojka “nisu dovoljno upoznali”. Takav prigovor proizilazi iz sekularnog pogleda na brak koji ovu zajednicu ne doživljava kao instituciju čiji je cilj stvaranje dobrih ljudi, već kao privremenu zajednicu za zadovoljenje sebičnih prohteva. Sekularnom braku (ako to uopšte možemo nazvati brakom) prethodi proces “zabavljanja”. U tom procesu, mladi ljudi, koji nemaju vaspitanje i jasnu viziju o životu, i koji funkcionišu prema onome što diktiraju destruktivni televizijski programi i modni trendovi, pokušavaju da pronađu osobu koja će biti dobar izvor zabave. Ta zabava je za muškarce uglavnom seksualna perverzija, a za devojke primanje lažnih komplimenata na račun njihovog izgleda i sposobnosti, dobijanje poklona, i plaćanje putovanja na popularna mesta razvrata i nemoralna. Ukoliko zadovoljstvo ovakvog “zabavljanja” malo duže potraje, mladić i devojka mogu doći do pogrešnog zaključka da to može večno da traje pa se odluču-

ju za ulazak u sekularan brak. Ovakva vrsta bračne zajednice spada u onu grupu zajednica kao što su društvo pijanica, narkomana, huligana i slično. Takve zajednice stvaraju loše ljude, a osnivaju se iz sebičnih razloga - traženja sreće.

Pošto alkohol, droga i ulična tuča ne mogu biti izvor sreće, zajednice zasnovane na tome se brzo raspadaju usled nezadovoljstva, međusobnih sukoba ili bolesti članova takve zajednice. Na sličan način je i sekularan brak osuđen na propast jer ga sačinjavaju sebične osobe - osobe koje su duhovno siromašne i koje ne mogu nikoga da usreće. Njihovi pokloni, putovanja po svetu, seks i sve drugo je poptuno prazno i ne zadovoljava potrebe čovekovog bića.

Čovekova najveća potreba je prijatelj. U sekularnim zajednicama postoje samo “lažni prijatelji” i “lažni supružnici”, prema onoj narodnoj: “Nesta vina (droge i seksa) nesta razgovora, nesta para nesta prijatelja.” U duhovnim i moralnim zajednicama osobe koje mogu da unaprede jedna drugu postaju prijatelji, a zatim braća. Viši oblik prijateljstva je bratstvo. Najviši oblik prijateljstva je kada prijatelji postanu supružnici jer je brak zajednica u kojoj se osobe suprotnog pola međusobno unapređuju stvara-

njem novih prijatelja (najboljih mogućih - dece) i unapređenjem ekonomske stabilnosti.

Da bi se postao prijatelj ozbiljnoj osobi nije potrebno da se bude dobar seksualni objekat ili mafijaš sa velikim materijalnim bogatstvom (koje je po pravilu, kod takvih ljudi, privremeno). Samo telesno zadovoljstvo polnog odnosa ne može da bude nešto što povezuje ozbiljnog mladića i devojku. Takođe, najvažnije stvari u životu, kao što su poštenje, moral, pobožnost i požrtvovnost ne mogu se kupiti za novac. Ne postoji prodavnica u kojoj se kupuju dobri prijatelji. Da bi imao dobrog prijatelja, osoba mora da bude dobar čovek. Da bi mogla da ima suprugu, osoba mora da ima potencijal da stvara dobre ljude.

Muški potencijali u tom smislu su:

- pobožnost
- fizičko i duhovno zdravlje
- ekonomska nezavisnost
- pripadnost jakom i pobožnom bratstvu.

Ženski potencijali u tom smislu su:

- pobožnost
- fizičko i duhovno zdravlje
- znanje i sposobnost za vaspitanje dece i vođenje domaćinstva

Kada se traži supružnik, analiziraju se potencijali određene osobe koji treba da budu u funkciji stvaranja dobrih ljudi (dece), a ne boja očiju, obim struka, vrsta donjeg veša i slično. Prijateljstvo se stiče hodanjem ka istom cilju. Ako su cilj pijanstvo i razvrat, takvo "prijateljstvo" će brzo propasti. Ali, ako je cilj puno dobrih prijatelja, onda će doći do uspostavljanja najjačeg mogućeg prijateljstva kada supružnici postaju jedan organizam ili jedno telo. To bi se lepo moglo opisati primerom kada su neki supružnici došli kod lekara, a suprug se požalio: "Noga moje supruge **nas** boli."

Iz svega navedenog više je nego jasno da su drevni principi ulaska u brak, izneti gore, bili savršeni i da se nije ostavljalo ni najmanjeg prostora za neuspeh. Ljudi su tada znali šta žele jer su jaka porodica i vaspitanje dece bili najvažnija stvar u životu, iz čega su proizlazila sva najveća duhovna i materijalna bogatstva.

Stupanje u brak

Kada mladić i devojka, kao i njihove porodice, izraze saglasnost po pitanju osnivanja bračne zajednice, potrebno je da se taj dogovor objavi i ozvaniči. Taj proces se zove "veridba" - kada mladić i devojka, u prisustvu članova porodice i prijatelja, i u prisustvu sveštenika (kao pred-

stavnika Boga), obećavaju jedno drugom vernost i želju da stupe u brak. Da ponovimo, zajednica mladića i devojke može predstavljati brak samo ukoliko se obavlja u Božjem prisustvu. Prisustvo sveštenika ne mora da znači da je i Bog prisutan, jer ako mladi ljudi ulaze u bračnu zajednicu iz sebičnih razloga, a ne iz namere stvaranja dobrih ljudi, onda ni milion sveštenika ne može da učini da Bog bude deo takve zajednice.

Tokom veridbe budući supružnici mogu da se rukuju (obično mladić stavlja svoje ruke preko ruku devojke), a svaki drugi vid dodira nije dozvoljen jer bi narušio dostojanstvo budućih supružnika i celog skupa.

Nakon veridbe budući supružnici nastavljaju da žive odvojeno u svojim domovima, do skorog venčanja, kada će i zvanično postati muž i žena. U periodu od veridbe do venčanja porodica mladića priprema sve što je potrebno za organizovanje dostojanstvene proslave ulaska velike svetlosti u njihov dom. Najveći biser koji jedan dom može da ima jeste supruga koja je u stanju da bude deo tima u procesu stvaranja još jače porodice.

Najveće zasluge za stvaranje dobre devojke, koja će biti u stanju da bude dobra supruga, imaju njeni roditelji, tako da je često bio slučaj

da mladoženja, odnosno njegova porodica, u znak zahvalnosti prema roditeljima buduće supruge poklanjala ocu devojke velika novčana sredstva. U nekim slučajevima, otac devojke je mogao da traži određena novčana sredstva, ili vrednu robu, kao poslednji uslov da dozvoli brak njegove ćerke, iako je to retko bio slučaj kod ozbiljnih ljudi pošto se po pravilu mladić sam nudio da nečim “počasti” porodicu svoje buduće supruge. Koliko god da su ta sredstva bila velika, ona su uvek bila više nego mala u poređenju sa onim što bi buduća supruga učinila za svog supruga i njegovu porodicu. (Tokom istorije bilo je zloupotrebe ovog oblika izražavanja poštovanja, jer su neki očevi tretirali svoje ćerke kao robu i prodavali ih.)

Takođe, u periodu svog devojaštva, devojka se priprema za brak i nabavlja razne stvari koje će joj jednog dana biti od koristi, kao supruzi i majci. To bi mogli da budu određeni delovi nameštaja, posteljina i slično.

Venčanje se obavlja na sličan način kao i veridba, ponovo u prisustvu sveštenika. I ovoga puta mladić stavlja svoje ruke na ruke neveste i potpisuje bračni ugovor kojim se i zvanično obavezuje da će brinuti o supruzi (nevesta ništa ne potpisuje). Pre potpisivanja bračnog ugovora, sveštenik naglas čita tekstove iz Biblije u ko-

jima se opisuju obaveze muža prema ženi, kao i tekstovi u kojima se Bog opisuje kao muž, a njegov narod kao nevesta. Odnos muža prema svojoj ženi trebao bi da bude kao odnos Boga prema svom narodu. Božji narod nema većeg zaštitinika i dobrotvora od Boga, i svojom vernošću i poslušnošću prema Njemu napreduje u svakom pogledu. Budući suprug zna da sve što ima u životu zavisi od vernosti i poslušnosti Bogu i Njegovim zakonima, a jedna od najvećih obaveza prema Njemu jeste da čuva, štiti i brine o svojoj supruzi na najbolji mogući način.

Nakon čina venčanja obično se organizuje dostajanstvena proslava u organizaciji porodice mladoženje, a nakon toga novi supružnici počinju zajedno da žive u domu supruga.

Gore navedeni način ulaska u bračnu zajednicu je idealan model koji se danas zadržao samo u retkim zajednicama i narodima. U najvećem broju slučajeva, ovakav model stupanja u brak je nemoguć, jer takozvani “roditelji” nisu mnogo zainteresovani za koncept zdrave porodice, već uglavnom žele da njihova deca zadovolje prohteve idola ovoga sveta, što znači da završe visoke ateističke škole i “osiguraju svoju budućnost” (postanu topovska hrana nemilosrdnim poslodavcima), ili da se njihova deca dokopaju velikog novca ili skupih nekretnina, a

da roditelji sa ponosom mogu da govore o svojoj deci kao “uspešnim ljudima”, iako jasno vide da njihova deca stradaju i propadaju.

Zbog toga je za ulazak u brak u savremenom svetu potrebno mnogo više mudrosti i opreza.

Brak u savremenom svetu

Jedna od najvažnijih polaznih tačaka svakog ozbiljnog mladića u savremenom svetu trebala bi da bude saznanje da brak nije nužnost, ni obaveza za njega. Ozbiljan i vredan mladić može vrlo kvalitetno da živi i bez stupanja u brak. On je dovoljno osposobljen da bude ekonomski nezavistan, deo je jakog bratstva, i duhovno je izgrađen da može zaista kvalitetno da živi bez obzira na okolnosti. On može da se odluči da stupi u brak samo ukoliko zaista proceni da će mu tim činom biti **bolje** u životu. Najgora stvar koja može da zadesi muškarca jeste da se loše oženi, kao što stoji u Bibliji: “Ima nešto što je gore od smrti, a to je zla žena.”⁴

Ozbiljan mladić bi trebao da se trudi da se što više približi Bogu i da razume Njegove poruke i upustva za život, kao i da ih primenjuje, tako da bi svojim karakterom i ukupnim ponašanjem došao u situaciju da ga Bog daruje, kao što je rečeno u Bibliji: “Dobra je žena dar od Boga.”⁵ Dakle, najbolji menadžer svakog oz-

biljnog mladića je sam Bog. Ali, Bog ne može svakome da bude menadžer, već samo onome ko živi po Njegovim principima i ko je dovoljno izgrađen da postane dobar otac i suprug.

I dok je ozbiljan muškarac u situaciji da može da bira, položaj devojke je malo podređeniji iz više razloga. Prvo, muškarci su ti koji vode ovaj svet, a svaka devojka i žena direktno zavisi od nekog muškarca (dok u isto vreme ozbiljni i pametni muškarci ne zavise od žena, ni od drugih muškaraca). Drugo, u ovom svetu postoji veliki deficit u ozbiljnim i moralnim muškarcima, tako da su stvari dosta komplikovanije kada su devojke u pitanju.

Deficit u ozbiljnim i moralnim muškarcima je postojao tokom cele ljudske istorije, a u novijoj istoriji je naročito izražen. Muškarci su, većinom, oduvek bili sebični i gramzivi, nepošteni i nemilosrdni, neverni i bezobzirni, tako da su se ozbiljne devojke dovijale na različite načine kako da se nađu pod okriljem nekog moralnog muškarca. Često je bio slučaj da su devojke odlučivale da se udaju za muškarca koji već ima jednu ili više žena, jer su jedino na taj način mogle da imaju decu i da obezbede sebi i svojoj deci sigurnost i zaštitu. Bog je dopuštao takve brakove⁶ kao neku vrstu “potrebe”, jer je zbog velikog nemorala među muškarcima

praktično bilo nemoguće uvek očuvati idealan koncept jednog muža i jedne žene.

U takvim slučajevima muškarac bi ponovo potpisivao bračni ugovor i preuzimao brigu o svojoj novoj supruzi. To je značilo da će ona imati odvojen dom od ostalih njegovih žena i da će imati sve privilegije supruge.

Mnogi muškarci su se odlučivali na ovaj korak (da imaju više žena) u slučaju da sa prvom ženom nisu mogli imati više dece zbog njenog zdravstvenog stanja ili iz nekog drugog razloga.

Čest slučaj je bio da su se devojke udavale za mnogo starije muškarce, jer su bile vođene mišlju: “Bolje biti jedan dan udata za čoveka, neko sto godina za nečoveka.”⁷

U svakom slučaju, stanje u svetu je oduvek bilo daleko od idealnog kada je u pitanju osnivanje bračne zajednice, a danas je najteže od kada čovek postoji. U nastavku ćemo pokušati da analiziramo položaj i mogućnosti mladića i devojke u savremenom svetu, u pogledu uspostavljanja bračne zajednice.

Mladić i brak u savremenom svetu. Već smo napomenuli da bi glavni imperativ svakog mladića trebao da bude da se što više izgradi i da bude sposoban da kvalitetno i uspešno funkcioniše u ovom svetu, što znači i da bude

osposobljen da bude glava porodice. Pošto su u savremenom svetu porodice razbijene, mladić, po pravilu, ne može od roditelja nijedne devojke da traži garancije za njeno dolično ponašanje i ispunjavanje bračnih dužnosti i obaveza. Zbog toga mladić pred sobom ima samo dve mogućnosti:

1) da potraži devojku u nekom drugom narodu, za koji zna da neguje tradiciju jake porodice i pobožnosti, i da svojim karakternim osobinama pridobije naklonost neke moralne devojke i njene porodice, da bi je pridobio kao svoju suprugu. Takav izbor može da uključuje i obavezu učenja stranog jezika naroda odakle devojka potiče, a to ne bi trebalo da bude velika prepreka pošto znamo na šta su sve spremni ljudi koji žele da se dokopaju novca u drugim državama (da stoje u redu pred ambasadama po nekoliko godina, da rade najprljavije poslove, da trpe najveća poniženja i da nauče svaki strani jezik koji se od njih traži; u slučaju braka, u pitanju je mnogo veći ulog i mnogo veće bogatstvo). U ovom slučaju, svaka devojka iz drugog naroda biće spremna da ode da živi gde njen suprug (koji je pobožan i moralan) to bude zahtevao i da nauči jezik koji on bude želeo (uključujući i jezik njegove porodice), jer ne postoji tako veliki napor i tako velika žrtva koju moralna i pobožna žena ne bi mogla da

podnese da bi učinila srećnim svog dobrotvora i zaštitnika kojeg joj je Bog dao.

2) druga mogućnost mladića je da potraži devojku u narodu u kojem živi, iako je svestan da je taj narod prestao da neguje tradiciju jake i moralne porodice. U ovom slučaju mladić treba da pokaže naročitu umešnost i oštroumnost.

U prvom slučaju bi se uglavnom primenili principi gore opisanog idealnog modela, a u drugom slučaju je potrebno mnogo više napora, o čemu ćemo nešto više reći u nastavku.

Potruga za cvetom u pustinji. Postoje ljudi koji veruju da mogu pronaći cvet u pustinji. Kada bismo rekli da je to nemoguće ispalo bi da tvrdimo da je Bogu nemoguće da stvori cvet u pustinji. U ovom slučaju pustinja je duhovno razoreno društvo bez uticaja porodice na decu, a cvet je moralna i pobožna devojka kojoj je stalo do uzvišenih vrednosti i svega onoga što je dobro, a što je Bog namenio čoveku.

Najpre treba reći da je za bilo kakav vid aktivnosti u pustinji potrebna posebna osposobljenost i umešnost. Mladić koji živi u društvu koje je prihvatilo pogrešan sistem vrednosti nailazi na brojne pritiske i neprijatne situacije, tako da je u prvom koraku važno da on ostane

normalan i da se otrgne iz kolotečine koja nemilosrdno melje svakog pojedinca.

U velikom broju slučajeva mladić se suočava sa problemima u porodici jer njegovi roditelji vrše pritisak na njega da zadovolji standarde koje ovaj moralno posrnuli svet postavlja pred svakog pojedinca. Mnogi roditelji bi želeli da njihova deca budu “neko i nešto” u ovom svetu, što znači da završe neke ateističke škole koje će im olakšati da se “bolje zaposle” (da budu na višoj lestvici svetskog robovlasničkog sistema), ili da budu gladijatori (vrhunski sportisti), ili nešto treće, takođe destruktivno, a sve sa ciljem da se pridobije što veća naklonost moralno posrnule rulje i njihovih idola koji obliku umove ljudi ovoga sveta.

Po tom iskrivljenom rezonu, nije sramota ako je ćerka porno glumica zato što se to ceni u ovom svetu. Na visokoj je ceni ako je sin uspešan političar, što znači da nema ni trunke morala i da je spreman da učini najveću krađu i dozvoli najstrašnija ubistva da bi se zadržao u vrhu svog posla. U najkraćem, ne postoji nemoralan oblik ponašanja koji savremeni roditelji neće prihvatiti kod svoje dece, ako je to u interesu sticanja novca i popularnosti u ovom svetu.

Ukoliko sin odluči da krene drugim putem, da se istrgne iz kolotečine hipnotisane rulje koja ide u provaliju, moguće je da će se suočiti sa velikim problemima u porodici.

Sigurno da je Bog svakom mladom čoveku ostavio mogućnost da pronade pravi put i osposobi se za zdravo i normalno funkcionisanje u ovom svetu i za dostizanje najviših ciljeva duhovnosti, sreće i morala.

U najvećem broju slučajeva sinovi ne mogu da se pouzdaju u svoje očeve po pitanju nastavka tradicije nekog porodičnog posla, i ne mogu da formiraju bratstvo zasnovano na religiji, slobodi i moralu. U tom slučaju mladić bi trebao da pronade način kako da stekne znanja i započne svoj privatni posao, a zatim da se udruži sa drugim mladićima koji teže istom cilju, i da sa njima formira bratstvo (ili da se priključi nekom već postojećem bratstvu moralnih ljudi).

Što je mladić više nezavisan od robovlasničkog sistema ovoga sveta, i što je deo jačeg bratstva, to je stepen njegove slobode veći, a samim tim i njegovi potencijali da uđe u brak i formira porodicu.

Najbrži i najlakši način da mladić izgubi slobodu i zdravlje, i sve što je stekao u životu, jeste da se loše oženi. U tom slučaju robovlasnički

sistem preko njegove nemoralne žene uništava skoro sve pozitivno što je do tada stekao. Imovinu mu rasparčava i obogaljuje, sudski ga ponižava i predstavlja kao siledžiju i manijaka, i što je najgore, decu dodeljuje nemoralnoj majci. I tada otac posmatra kako njegova deca propadaju pod delovanjem koalicije “robovlasnička država - nemoralna žena”.

Ima li većeg bola i patnje nego posmatrati kako rođeno dete strada, a nema mehanizam da se bilo šta pozitivno učini? U nastavku ćemo izneti jedan slučaj kao ilustraciju gore pomenutog primera:

Jedan naš poznanik otišao je da radi u jednu od “ekonomski razvijenih zemalja” zapadnog sveta. Tamo je postao uspešan biznismen, a onda se zaljubio u jednu devojkicu iz te zemlje sa kojom se oženio. Uložio je veliki novac da ona završi fakultet (jer je ona to “žarko” želela), a nakon toga je ona ostala u drugom stanju. U šestom mesecu trudnoće ova žena ga je prevarila, imala odnos sa drugim muškarcem i udala se za tog drugog čoveka. Tražila je razvod braka i ekspresno ga dobila, kao i veliki deo njegove imovine i uštedevine, uključujući i novčano izdržavanje deteta koje je nesrećni otac morao da plaća. Na kraju, ponudila mu je da **ne mora** da

plaća troškove izdržavanja deteta, ali pod uslovom da više **nikada** ne dođe da vidi dete.

Već smo rekli da bi svaki mladić trebao da ulazi u brak da bi mu bilo **bolje**, a ne **gore**. Kao osoba osposobljena za nezavisan posao i kao deo složnog i jakog bratstva, mladić može veoma kvalitetno i srećno da živi. Nadgradnja takvog kvalitetnog života bi bila ulazak u brak i stvaranje porodice. Ali, pošto je u moralno posrnutim društvima nemoguće dobiti garancije od porodice devojke (buduće supruge) ili države (u vidu zakona koji štite porodicu), mladić bi morao naročito da pazi kako stupa u brak, i da primeni posebnu metodologiju, prilagođenu gotovo nenormalnim uslovima, ako misli da eventualno uspe u misiji ostvarenja uspešne bračne zajednice.

U procesu razmišljanja o devojci kao budućoj supruzi, mladić bi svaku devojkicu, za koju bi pomislio da bi potencijalno mogla da bude njegova supruga, trebao da posmatra kroz prizmu sledećeg pitanja: “Kakva bi majka i supruga bila ova devojka?” Mnogi mladići upadaju u veliku zabludu time što traže po svaku cenu zgodnu i atraktivnu devojkicu, a onda pokušavaju sami sebe da ubeđuju i lažu kako kod nje vide neke tragove duhovnosti, pobožnosti i moralnosti, i još dodatno sebe lažu kako će,

ako ožene takvu devojk, vremenom uspeti da je “ubede” ili nauče da bude dobra supruga i majka. U pitanju je jedna od najvećih demon-skih zabluda i obmana!

Postavlja se pitanje: Kako takvi mladići znaju da je neka devojka zgodna i atraktivna? Odgo-vor je jednostavan: Oni to znaju na isti način kao što i muškarci koji iznajmljuju prostitutke znaju koja je prostitutka zgodna i atraktivna. A kako to znaju? Pa tako što prostitutke žele da se prikažu kao “privlačne” ovakvim “muškarcima”.

Nikada nijedna pobožna i moralna devojka ne-će svoj izgled pred drugim muškarcima učiniti takvim da izgleda zgodna i atraktivna. Ona će izgledati kao devojka kojoj je stalo do očuvanja dostojanstva, a to je ono što bi svaki moralan mladić trebao da ceni i da traži ako želi da stupi u brak.

Naravno da devojka koja **izgleda** pristojno i moralno, ne mora i **iznutra**, po svom karak-teru, da bude takva. Ali fizički izgled je prva stepenica na kojoj mladić može da testira de-vojk, kada je prvi put vidi. Sledeća stepenica bi bila razgovor sa takvom devojk, pod okol-nostima koje neće narušiti dostojanstvo nijed-nog od njih.

Činjenica je da se devojke kojima je stalo da porodice i braka ne mogu sresti na svakom mestu u jednom moralno posrnulom društvu. Štaviše, njih je veoma teško sresti. One se mož-da mogu sresti u crkvi ili nekom drugom mestu na kojem se okupljaju zdravi, normalni i po-božni ljudi.

Ono što mladić može da učini jeste da se is-takne svojom pobožnošću i moralnošću pred drugim duhovnim ljudima i da od neke osobe od ugleda zatraži savet i predlog po pitanju neke moralne devojke. Ukoliko sveštenik, ili neki drugi čovek od ugleda među njima, pro-ceni da mladić zaista predstavlja ozbiljnu oso-bu, može mu predložiti neku od devojaka za koje smatra da bi bile dobre supruge, ako uop-šte takvih devojaka ima u dotičnoj sredini. Za-tim se može, preko iste osobe, dogovoriti za-jednički ručak ili druženje u kojem bi moglo doći do eventualnog upoznavanja.

Ali naglasimo, uslov svih uslova jeste da se mla-dić istakne svojom moralnošću i pobožnošću pred drugim starijim i iskusnijim ljudima, i da onda nekog od njih pita za savet po pitanju predloga i izbora buduće supruge. Naravno da je njegova odluka konačna, ali su njegova zna-nja i iskustvo po pitanju ulaska u brak toliko slabi da bez konsultovanja sa starijim i iskusni-

jim muškarcem njegove šanse da grdno nastrada su velike, a da se kvalitetno oženi su veoma male. Ako neko sumnja u ovu izjavu neka pokuša da u svom okruženju nađe primer uspešnog braka u kojem muž poštuje ženu i decu, i obezbeđuje im sve što je potrebo za normalan život, a da je u isto vreme supruga posvećena deci, da ne radi za drugoga, da porodica ima puno dece, a da sinovi kad odrastu brinu o svojim roditeljima, što znači da žive sa njima u istom domu zajedno sa svojim suprugama i decom, i ukazuju svojim roditeljima najviše počasti. Takve porodice se danas mogu sreći samo u tradicionalnim sredinama (koje ovaj svet naziva “zaostalim”).

U savremenom svetu mladi ljudi ne konsultuju starije i iskusnije osobe po nijednom pitanju već smatraju da su pametni za sve stvari i da sve znaju najbolje. Takav njihov stav ne treba da čudi jer su vaspitavani na ulici, i uz televizijske programe gde su se učili oholosti, neposlušnosti i lažnom znanju, a to svoje “znanje” su u praksi usavršavali u školama u kojima su svi oblici nemoralna bili tolerisani, a najgora deca su postajala uzori ostaloj deci.

Samo mladići koji se pokažu kao ozbiljni mogu da pretenduju da će neko stariji i iskusniji pristati da za njih posreduje i da im pomogne u

pronalaženju bračnog druga. Niko ko je ozbiljan neće pristati da se kompromituje i da gubi dostojanstvo zastupanjem ili predlaganjem nekoga ko je neozbiljan ili nedovoljno sposoban za bračnog druga.

Ono što je sigurno, jeste da kada se mladić istakne svojim moralnim karakteristikama ljudi će sami dolaziti da mu predlože ili ponude razgovor i poznanstvo sa devojkom koja je sposobna i zainteresovana da bude supruga i majka. On će biti pozivan na izlet, u goste ili na ručak kod svojih prijatelja, gde će biti pozvana i druga, zainteresovana strana. U prisustvu starijih i ozbiljnih ljudi, vodiće se razgovori o raznim temama tokom kojih će i mladić i devojka imati priliku da nešto kažu i to bi mogao da bude prvi oblik njihovog upoznavanja. Ukoliko dođe do obostranog interesovanja, razgovori se mogu nastaviti drugom prilikom.

U savremenim uslovima, kada živimo u poremećenom sistemu vrednosti, nije nemoralno da se nakon nekoliko susreta u prisustvu drugih ljudi, mladić i devojka sastanu nasamo, ali isključivo na nekom javnom mestu gde ima dosta ljudi (restoranu ili šetalištu) i popričaju o svemu što ih interesuje. Ovo je jedna alternativna metoda upoznavanja koja može biti jedino moguća u društvu sa razorenom porodicom

i poremećenim društvenim odnosima. Sigurno da ovakvi susreti nose potencijalni rizik, jer mladi ljudi mogu da se zaljube jedno u drugo, umesto da trezveno razmišljaju o osobi sa kojom razgovaraju kao o potencijalnom bračnom drugu. Ali u situaciji kada nema ozbiljnih starijih ljudi koji bi vodili proces upoznavanja, ovakav oblik upoznavanja bi mogao da bude jedina opcija komunikacije dvoje mladih. Takva komunikacija bi bila lišena bilo kakvog fizičkog kontakta (uključujući i rukovanje), i ne bi se obavljala nasamo u prostoriji gde bi dvoje mladih bili bez ičijeg prisustva, pošto bi to bio povod za sumnju i rušenje dostojanstva ovih ljudi.

Sigurno je da mladić treba da vodi tok razgovora, ali i da dopusti da devojka pita sve što je interesuje. Mladić bi svakako trebao da vodi razgovor u onom smeru u kojem bi mogao da proceni koliko je devojka zaista zainteresovana da bude majka i supruga. Evo nekoliko pitanja, koja bi mladić obavezno trebao da postavi devojci, u tom smislu:

- Da li ona razume biblijski koncept braka koji podrazumeva da supruga mora za sve što radi da ima odobrenje ili saglasnost svog muža?²⁸ Takav pristup proizilazi iz realnih neprijateljskih okolnosti u kojima živimo.

- Da li ona razume da kao supruga i majka treba da se, kao i suprug, posveti porodici i deci, a ne studiranju ateističkih fakulteta? (Studiranje ateističkih fakulteta je jedan od vodećih idola devojicama u savremenom svetu.)

- Da li joj je jasno da sva snaga i mladost svakog od supružnika treba da budu usmereni u cilju stvaranja dece i njihovom vaspitanju, kao i širenju jedne pozitivne poruke i misije drugim ljudima svojim moralnim načinom života koji je vezan za porodicu?

- Da li je ona spremna da ide sa svojim mužem gde god on kaže (na primer, da se preseli u drugi grad ili drugu zemlju)?

- Da li ona razume da je poštovanje roditelja i braće svog supruga elementarna obaveza jedne pobožne i ozbiljne supruge?

- U najkraćem, da li ona razume, prihvata i svim srcem želi da bude deo braka koji se zasniva na onim biblijskim porukama: “Muž je glava ženi”⁹ i “Žene slušajte svoje muževe kao Boga”.¹⁰

Ne bismo želeli da kažemo da Bog nije sve-moguć, ali veoma je teško, skoro nemoguće, da se u savremenim neznabožačkim društvima, koje sebe nazivaju “razvijanim” i “progresivnim”, nađe devojka koja bi pozitivno odgovo-

rila, i sa oduševljenjem prihvatila sve gore ponuđene opcije. U isto vreme, na osnovu gornjih pitanja možemo da napravimo duhovni profil mladića koji bi **smeo** da postavi takva pitanja. Takav mladić bi zaista trebao da bude duhovna veličina i osoba vredna svakog poštovanja.

Svakome od nas je jasno da su takvi muškarci retkost u ovom svetu, i na taj način odmah dobijamo odgovor na pitanje zašto postoji velika moralna dekadencija kod savremenih devojaka i žena - one mogu da budu dekadentne samo onoliko koliko im muškarci to dozvole. Muškarci vole nemoralne devojke i žene koje će im ispunjavati sebične prohteve, da bi ih onda odbacili kao istrošenu krpnu, a one, na žalost, kao muve bez glave trče za ovakvim “muškarcima”.

Ali i kada bi se našla neka devojka koja bi na sva gornja pitanja pozitivno odgovorila, tu nije kraj pitanjima koja bi trebalo da joj se upute. Postoji još jedno pitanje, možda i centralno, na kojem se tačno može videti da li devojka zaista želi da unapredi sebe i porodicu time što će biti supruga i majka. U ne tako davnoj prošlosti na to pitanje su skoro sve devojke pozitivno odgovarale. To “teško” pitanje je **pretposlednje** i najteže od svih, a ono glasi:

“Šta ćemo da radimo ako ti ne budeš mogla da imaš decu? Da li se slažeš, da mi u tom slučaju postaneš kao sestra, i da dalje živiš u mom domu sa svim najvišim privilegijama, a da ja dovedem drugu ženu koja će moći da bude majka moje dece?”

Ako je neko sablažnjen ovim pitanjem, zamolili bismo ga da se obrati nekom od starijih ljudi koji su odrasli u prirodnom ambijentu i u jakoj porodici sa puno dece, i da ih zapita u vezi ovakvih slučajeva. Najbolje bi bilo da pročita biblijski izveštaj o takvim slučajevima i pogleda pravila ponašanja i zakone vezane za porodicu, kao i sve ono što je ljudima bilo sugerisano od strane Tvorca, a u cilju stvaranja dobrih ljudi i jake porodice.¹¹

Naravno da bi sama pomisao na ovakvo pitanje (koje danas više niko ne postavlja) izazvala zgražavanje kod savremenih ljudi. Time se samo pokazuje visoki stepen iskrivljenosti slike o braku, i potpuno poremećeni sistem vrednosti koji je prihvatio savremeni čovek. Kada bi neka žena, dugogodišnji direktor uspešnog preduzeća, doživela povredu ili bolest i postala nesposobna da dalje kvalitetno obavlja posao direktora, i kada bi joj vlasnik preduzeća ponudio da sada radi kao savetnik u preduzeću, da manje radi, da ima veću platu, a da se dovede novi

direktor kako bi preduzeće što bolje radilo, svaka žena bi na to rado pristala, jer joj je u interesu da preduzeće što bolje posluje, pošto od poslovanja preduzeća zavisi i njena visoka plata. Ali kada se taj model primeni na duhovne vrednosti (porodicu), onda takav pristup postaje neprihvatljiv za savremenu ženu jer deca nisu cilj ulaska u brak, nego neki drugi, sebični interesi. Pošto je savremeni brak postao jedna vrsta legalizovane prostitucije (muškarac je sponzor, a žena perverzni zabavljač), u savremenom svetu više ne postoji jak mehanizam za stvaranje dobrih ljudi, tako da se stvaranje dobrih ljudi svelo na razne vrste improvizacije i borbe za opstanak.

I kada bi devojka pozitivno odgovorila i na ovo, “najteže” pitanje, to opet ne bi bila garancija da će ona biti dobra supruga i majka. Postoji veliki broj ljudi koji znaju lepo da pričaju, a mnogi su čak i saglasni sa svim stvarima vezanim za moral i pobožnost, ali kada se dođe na teren praktičnog života, onda se situacija dramatično menja. Prema onoj narodnoj “na mucu se poznaju junaci” možemo da vidimo da su u praksi ljudi još gori nego u priči. Ne samo da je danas teško naći ozbiljnog sagovornika na teme vezane za moralnost, požrtvovnost, istinsku pobožnost, već je još mnogo teže naći osobe koje nešto praktično rade po tim pitanjima.

Moralnost se svela na davanje sitniša uličnim prosiocima, pobožnost na povremeno odlaženje u crkvu i ispunjavanje neke bezvredne religijske forme koja se najčešće ne razume, a požrtvovnost na veličanje junaka iz prošlosti u kafanskom ambijentu. Praktičan rad na stvaranju pozitivnih i dobrih ljudi gotovo da ne postoji.

To što neka devojka izgleda pristojno i što se slaže sa svim principima braka koje je Bog uspostavio, i pozitivno odgovara na sva gore pomenuta pitanja, i izražava želju da bude supruga i majka, ne mora da znači da je i zaista sposobna za tako nešto. Podsetimo još jednom da ulaskom u brak mladić rizikuje da izgubi mnogo više nego što može da izgubi u bilo kojoj kockarnici. (U kockarnici može da izgubi novac, a u braku sa lošom osobom može da izgubi žive ljude do kojih mu je najviše stalo - a to su deca.)

Svi zakoni savremenih država, zajedno sa agresivnom medijskom kampanjom, snažno podstiču razbijanje brakova. Muškarci se podstiču da budu kurvari i skitnice, a žene da budu “krojači svoje sudbine” preuzimanjem muških poslova. Muškarci i žene su “ravnopravni”, iako u slučaju raspada braka nije tako. Prema savremenim zakonima muškarac je najverovatnije

kriv za raspad braka (što u najvećem broju slučajeva i jeste istina), i zaista su male, skoro minimalne šanse, da nakon raspada braka deca ostanu sa njim, čak i u slučaju da krivica nije na njegovoj strani. Ne samo da će biti prisiljen da plaća izdržavanje dece (koju neko drugi vaspitava), već će decu moći da vidi samo u određeno kratko vreme tokom sedmice ili meseca (obično po par sati za vikend).

Dakle, mladić treba da ima pred očima tešku situaciju u koju može da dođe (uključujući i da ostane bez dece) ukoliko uđe u loš brak. Dovoljno je samo da njegova buduća žena tako odluči. A ona svakodnevno dobija ponude da bude “slobodna”, “nezavisna”, “da ima svoju platu”, “da bude cenjena i poštovana u ovom svetu”, “da bude fakultetski obrazovana” (čitaj “zaglupljena”), “da se i ona nešto pita” itd. Potrebno je da devojka (ili žena) zaista bude jak karakter pa da ne obraća pažnju na pozive za samouništenjem i da prihvati da bude pod zaštitom moralnog i pobožnog muškarca, a ne svetskih ubica, dileru droge i mafijaša, i njihovih slugu (političara).

Sigurno da je ulaženje u brak u savremenim sekularnim državama veliki rizik, jer ne postoje nikakve garancije, ni zakonske, ni tradicijske, koje bi primoravale buduću suprugu da se pri-

država bračnih obaveza. Jedina garancija može biti procena mladića da je devojka religiozna i da iz ljubavi prema Bogu i iz pozitivnog straha od Njega (da ne prekine vezu sa Njim), ona zaista želi da bude verna bračnom zavetu.

Mladić bi onda mogao da traži od devojke da ona određeno vreme radi u njegovoj kući kao kućna pomoćnica u prisustvu njegovih roditelja, i da za to bude plaćena, ili da smisli neki drugi način kojim bi mogao da testira njenu praktičnu pobožnost i moralnost, a da time ne ugrozi njeno i svoje dostojanstvo. (Poznato je da mnoge devojke pristaju na probni rad u raznim preduzećima i da za to nisu plaćene. U ovom slučaju radi se o mnogim važnijim stvarima, tako da svaki prigovor ovom vidu “testiranja” ne može da stoji.)

U savremenom svetu, mladić ne može da traži garancije od roditelja devojke. Ukoliko bi buduća supruga jednog dana odlučila da napusti svog muža, njena majka bi je raširenih ruku dočekala rečima: “Jesi li pobešla od onog ludaka?” (U isto vreme, otac neposlušne supruge nezainteresovano sedi zavaljen u fotelji i menja programe na televiziji. On je odavno prestao da misli, jer je tu njegova “supruga” koja “misli” za celu porodicu.)

Dakle, jednoga dana muškarac neće moći da kaže da mu je neko drugi kriv (žena, zakoni, država) zbog neuspešnog braka. On se za sve pita, kada je u pitanju njegov brak, i u njegovim rukama je izbor. Bolje je da se nikada ne oženi, nego da grdno postrada. Ako ulaskom u brak mladić gubi slobodu odlučivanja, ako dobija “partnera” sa kojim mora o svemu da se dogovara i od koga mora da traži dozvolu za sve buduće ozbiljnije poteze, onda on prestaje da bude slobodan i da bude muškarac. A posledice su strašne.

Mladić bi takođe trebao da ima u vidu da su majke savremenih devojaka uglavnom komandanti u svojim domovima i da se muževi skoro ništa ne pitaju. Pa kakve onda mogu da budu njihove ćerke? Mogu da budu smo gore od svojih majki.

Zaista je teško naći cvet u pustinji, a još je teže u paganskom i neznabožačkom svetu naći prijatelja i nešto više od prijatelja (suprugu) koji su zainteresovani za stvaranje dobrih ljudi. Zato su sve vrste opreznosti poželjne i preporučljive kada mladić krene u pustinju prepunu zmija da traži nešto što tamo teško može da postoji.

Devojka i brak u savremenom svetu. Videli smo da postoje određeni aspekti i pitanja koja bi trebalo uzeti u obzir prilikom odabira brač-

nog druga. Devojkama u savremenom svetu je po nekim pitanjima teže, a po nekim lakše nego mladićima, kada je u pitanju ulazak u brak. Teži aspekt se odnosi na to da svaka devojka (i žena) u ovom svetu mora da bude zavisna od nekog muškarca. Ona može da bude zavisna od moralnog i pobožnog muškarca (oca ili muža), ili od poslodavca i države.

Svaka razumna devojka bi trebala da vodi brigu o svom fizičkom i duhovnom zdravlju, o lepoti svog karaktera, i o znanjima koja bi trebalo da budu vrlina svake vrsne supruge i majke, da bi sa tim svojim nakitom mogla da bude svetlost u svakom pobožnom domu. Takva devojka će brzo i lako biti uočena od strane moralnih osoba i biti pohvaljivana od strane svih razumnih ljudi. Glas o njoj će doći do onih mladića koji imaju duhovna čula da prepoznaju duhovnu lepotu, tako da će joj ubrzo biti ponuđeno da bude svetlost u nečijem domu, prema onoj biblijskoj: “Vrsna žena vredí više nego biser.”¹²

Činjenica je da jedino devojka može da otvori vrata svoga srca. Ona može da odluči sa kim će da razgovara i koga će da udostoji svoje pažnje. Nekada je postojalo nekoliko kapija do njenog srca, u vidu njenih roditelja i rođaka, koji su brinuli i čuvali njenu голу egzistenciju, kao i njeno dostojanstvo. Devojke su se tada naroči-

to ponosile što imaju nekoga ko je njihov čuvar. Kada se Avramov sluga raspitivao za porodicu devojke Reveke, ona mu je odgovorila: “Moj otac nije živ, ali porodicu vodi moj stariji brat Lavan, i **on je čuvar moga devojaštva.**”¹³

Danas je situacija drastično izmenjena, i roditelji i rodbina savremenih devojaka nisu mnogo zainteresovani za svoju ćerku i rođaku, osim da ona bude gladijator u savremenim sportskim arenama ili cenjeni rob u hijerarhiji postojećeg robovlasničkog sistema. Svi oblici “modernog” ponašanja (kurvanja, skitanja, nezdravog života itd) se tolerišu, i čak podstiču, i na taj način devojke postaju potpuno nesposobne da budu deo zdrave bračne zajednice.

Međutim, postoje retki slučajevi kada devojka uspeva da se otrgne od poplave dezinformacija i laži kojima je zasipaju, i odluči da se okrene nasuprot matici koja uništava ljudske živote. Nekada devojka ostaje potpuno neokaljana nemoralom, a nekada duboko potone u njega, ali uspe da se izvuče i ispliva iz duhovnog gliba i izgradi svoj karakter da bude žena za primer. Poznati primer predstavlja žena Rava iz Jerihona, koja je bila poznata po svom nemoralu, ali je promenila svoj život i kasnije postala žena za primer, da bi kao promenjena osoba postala

supruga uglednog čoveka, preko koga je postala prababa mnogih znamenitih ljudi.¹⁴

Ovim istorijskim primerom Bog želi da nam pokaže da ne postoje tako ruinirani karakteri koje On ne može da promeni i da od njih napravi primer drugima, samo ako se osoba okrene Njemu i krene stazom duhovnog izlečenja.

Božja zapovesti kaže: “Nemoj da cveliš svog bližnjeg.”¹⁵ Jedan od aspekata ove zapovesti odnosi se na zlonamerno prebacivanje ružnih stvari iz prošlosti osobama koje su promenile svoj karakter i krenule da žive moralnim životom. Odgovor na takav vid uvrede bi trebao da bude: “To nisam bio ja, već neka druga osoba. Ja sam sada drugi čovek.” I upravo to je način na koji Bog gleda svaku osobu koja se Njemu okrene i počne da živi moralnim načinom života.

U svakom slučaju, i kada ostane sama u ovom svetu, svaka devojka opet ima veliki broj dobrih mogućnosti ukoliko izabere put zdravlja i duhovnog napretka.

U prvom koraku, ono što svaka devojka može da učini jeste da se svojim životom i ukupnim ponašanjem istakne kao moralna i pobožna osoba (prema kriterijumima o kojima smo go-

vorili u prethodnom poglavlju). Bilo bi jako dobro kada bi postojao neki stariji pobožan muškarac (sveštenik ili neka druga osoba od ugleda i poštenja) koji bi imao ulogu savetnika (oca). Takva osoba bi mogla da bude menadžer ili neko ko bi bio u stanju da razgovara sa eventualnim mladićima koji bi bili zainteresovani za devojkju.

Pošto je savremeni svet u velikom deficitu sa ozbiljnim i moralnim muškarcima, onda se može desiti da devojci jedino preostaje da sama odlučuje u odabiru bračnog druga, bez ičijeg posredovanja. U tom slučaju, ona može da pristane na razgovor na javnom mestu pred puno ljudi (crkvi, restoranu, šetalištu i slično) sa mladićem za koga ima dovoljno informacija da je ozbiljan, moralan i pobožan. (Dakle, isključeni su svi oblici nasamog razgovora u zatvorenim prostorijama, iz razloga zaštite dostojanstva oba sagovornika.) Devojka bi u tom slučaju trebala da izbegava bilo kakav oblik fizičkog kontakta (rukovanje i slično) ili intimiziranja (uključivanje u neozbiljne razgovore, odobravanje na eventualno upućene komplimente i slično). (Možda će neko prigovoriti da bi ovakav tip razgovora bio sterilan, ali ozbiljan razgovor ne znači i sterilan; u pitanju je veoma ozbiljna tema, zbog koje ljudi doživljavaju najteže fizičke i duhovne bolove, i zbog koje, u

krajnjoj liniji, svet propada - neuspešni brakovi najčešće predstavljaju izvor destruktivnih ljudi koji uništavaju ovaj svet.)

Upoznavanje i prvi susret devojke sa mladićem obično se dešava u crkvi ili na nekom drugom javnom mestu gde se okupljaju moralni i religiozni ljudi, ili gde se okupljaju rodbina i prijatelji (razne proslave i slično). Najčešće rođak ili prijatelj posreduju u upoznavanju, a razgovor se može uspostaviti, uz obostranu saglasnost, u prisustvu ostalih ljudi. Prvi razgovor mladića i devojke je obično deo razgovora jednog većeg društva, ili devojka samo sluša šta drugi pričaju i procenjuje o kakvom profilu mladića se radi (ona je najčešće već upoznata sa mnogim osobinama mladića koji je zainteresovan da sa njom uspostavi kontakt).

I kao što bi mladić trebao devojkju da posmatra kroz prizmu pitanja: "Kakva bi supruga i majka bila ova devojka?" devojka bi trebala mladića da posmatra kroz prizmu pitanja: "Da li bih volela da moj sin bude kao ovaj mladić?" Ili kroz pitanje: "Da li bi ovaj mladić mogao da mi bude saradnik u stvaranju tako dobrih ljudi kao što su bili velikani vere - Noje, Joy, Danilo¹⁶ i drugi, ili znamenite žene - Devora,¹⁷ Avigeja¹⁸ i druge?" (Ovi znameniti ljudi su poticali iz

skromnih porodica, ali su se isticali visokim moralnim karakteristikama.)

Ili, devojka bi mogla da se zapita, da li je mladić toliko dobar da bi na njegovu bračnu ponudu bila spremna da odgovori rečima kojim je Avigeja odgovorila na bračnu ponudu Davida (tada još pastira, budućeg cara Izraela) kada ju je ovaj zaprosio preko svojih prijatelja. Ona je Davidu, preko njegovih prijatelja, saopštila svoj odgovor sledećim rečima (poklonivši se licem do zemlje): “Evo sluškinje tvoje, da služi i da pere noge slugama gospodara svog.”¹⁹ (Ako je bila spremna da pere noge slugama svog muža - što se od nje neće tražiti - kako li je tek bila spremna da služi svom mužu?)

Naravno da bi devojka trebala da bude visokih moralnih karakteristika da bi je zaprosio mladić dostojan da mu ona na taj način odgovori.

Treba još reći da ono što predstavlja prednost na strani devojke jeste da ona može da traži mnogo čvršće garancije od mladića, nego on od nje. Devojka može (i mora) da traži uverenje da je mladić deo jakog bratstva i da to bratstvo garantuje za dotičnog mladića. Ona može da traži da se upozna i da porazgovara sa drugim muškarcima koji su deo bratstva kojem mladić pripada, i da se uveri da li su oni ljudi od morala, da li su finansijski nezavisni i da li su u

stanju da garantuju za svog bratstvenika. (Svaki ozbiljan mladić može da funkcioniše nezavisno, ali mu je mnogo lakše i lepše da živi kao deo bratstva ozbiljnih muškaraca. On nikada neće učiniti ništa ružno što bi ugrozilo ugled, dostojanstvo ili ekonomsku stabilnost bratstva. To praktično znači da mladić ne može da se ponaša nepristojno i nemoralno prema svojoj supruzi, a da prođe nezapažen od strane ostalih članova bratstva. Pre nego što bi i stigao da pomisli da učini nešto ružno bio bi najozbiljnije upozoren na ozbiljne posledice svog eventualnog neodgovornog ponašanja. Takođe, u slučaju da suprug pogine ili mu se nešto drugo desi, bratstvo preuzima brigu o izdržavanju supruge i dece svog bivšeg bratstvenika.)

Dakle, muškarci moraju da daju garancije za sebe i devojka bi morala da ih traži. Sa druge strane, za devojku ne mogu da garantuju druge devojke ili žene, već mogu samo da je preporučuje. Muškarci su oni koji sve kontrolišu u ovom svetu i oni jedini mogu da daju garanciju. U slučaju devojke, njena jedina garancija jesu njena pobožnost i moralnost, i njena velika želja da bude majka, u koju bi mladić trebao da bude čvrsto uveren.

I mladić i devojka bi tokom celog perioda ovakvog upoznavanja trebali da se mole Bogu

da im On ukaže na sve ono što bi oni inače mogli da propuste u proceni karaktera druge osobe, a što je važno za brak. Ukoliko dođe do saglasnosti na obe strane, mladić predlaže datum kada će oboje u prisustvu Boga ući u bračni savez, odnosno obećati se pred Bogom na vernost jedno drugom, i na vernost Bogu, i da će poštovati bračni savez onako kako ga je On uspostavio.

Nakon toga, može se upriličiti zajednički ručak sa prijateljima i rođacima (ukoliko mladić proceni da će takvo druženje biti dostojanstveno).

U najkraćem, zbog velikog nemorala među ljudima u savremenom svetu, proces ulaska u brak je postao veoma komplikovan i težak. Zbog toga je potreban dodatni napor i velika opreznost, pa čak i improvizacija, da bi se stiglo do cilja.

Koncept braka koji je iznet u ovoj knjizi nije nešto što izgleda mnogo privlačno savremenom čoveku. Na sličan način ljudi nisu zainteresovani ni za zdrav život, ni za sve drugo što je vezano sa istinskim napretkom i blagostanjem. Ali, kada dođe bolest, mnogi se okreću ispravnom načinu života.

Savremeni svet srlja u propast velikom brzinom, i kako vreme odmiče biće sve veća potre-

ba za iskrenim prijateljima i dobrim muževima. U jednom od tekstova, u kojima opisuje teška vremena koja dolaze, Bog kaže: “I u ono vreme će sedam žena uhvatiti jednog čoveka govoreći: ‘Svoj ćemo **hleb** jesti i svoje ćemo **odelo** nositi, samo da se zovemo tvojim imenom. Skinu sa nas sramotu?’”²⁰

Kada u skoroj budućnosti ovaj svet dođe u stanje potpunog kolapsa na svim poljima, potreba za pravim muškarcima biće veoma izražena, naročito kod devojaka i žena. Mnoge od njih će imati neka ograničena materijalna bogatstva (hleb i odelo), ali će videti da je bezvredno sve u šta su do tada ulagali. One će imati osećaj duboke sramote u svetlu Božje pravde i morala, zbog svog dotadašnjeg sebičnog i beskorisnog života.

Kada bi mogle da budu supruge nekog ozbiljnog i normalnog muškarca? Pristale bi da mu u svemu budu pokorne, pa čak i da uzmu njegovo prezime!

Oni koji na vreme razmišljaju o svom životu i braku, sigurno je da će imati prilike da naprave mudre odluke i da dožive viši nivo duhovnog iskustva, koji se manifestuje životom u braku i porodici.

ŽIVOT

Život u braku je nalik životu ratne jedinice koja se nalazi na bojnopolju u uslovima privremenog mira. To znači da ratna dejstva mogu svakog trenutka da počnu, da budu kraća ili duža, i da odnesu ljudske živote. Ratna jedinica bi trebala da bude spremna da hrabro podnosi sve napade i udarce, i eventualne ljudske gubitke.

U klasičnim ratovima cilj napadača je da primora drugu stranu na kapitulaciju i da zauzme njegovu teritoriju, a od branitelja da napravi svoje podanike (robove). Ukoliko su branitelji uporni u odbijanju kapitulacije i prihvatanja onoga što im napadač predlaže da je “za njihovo dobro”, može doći do fizičkog ataka na njihove živote i eventualne smrti nekih od branitelja, ili svih njih.

U savremenom duhovnom ratu, od čoveka se traži da prihvati duhovnu kapitulaciju i da postane rob velikog svetskog robovlasničkog sistema. Štaviše, krajnji cilj napadača u duhovnom

ratu jeste da se čovek potpuno uništi. To otprilike izgleda ovako - čoveku se daje sledeća ponuda:

“Dopusti da od tvog sina napravimo narkomana, siledžiju, perverznojaka, seksualnog manijaka, huligana, satanistu, pijanicu ili nešto slično, i da on brže ili sporije sam sebi oduzme život (postane samoubica). I ti i on treba da budete srećni što je on izabrao da sebi oduzme život, i to treba javno i da pokazujete, što znači da treba da se hvališ kako je tvoj sin ‘uspešan’, ‘popularan’, ‘napredan’ i slično. Ako nam ne dozvoliš da to učinimo, ubićemo i tebe i tvog sina.”

Kada su u pitanju ženska deca, ponuda je različita samo u nekim detaljima:

“Dopusti da od tvoje ćerke napravimo drolju i prostitutku, koja će da radi u našem robovlasničkom sistemu, i sa kojom ćemo da brišemo pod i da radimo šta želimo. Naučićemo je da uživa u svim oblicima samouništenja, a ti treba da pokažeš da si srećan zbog toga. Ako ne pristaneš na ovu ponudu, silovaćemo je, izmasakrirati, a zatim ubiti i tebe i nju.”

Pre ovakvih ponuda, svakom čoveku se nudi da i sam postane destruktivan i duhovno poremećen, i da “prepozna sve prednosti savremenih

svetskih trendova i integracija” u koje bi trebao da se uključi, jer “nije moguće živeti izolovan od sveta”.

Gore navedene ponude je moguće izneti samo onima koji su već počeli duhovno da oboljevaju, jer zdrav i razuman čovek ne bi pristao ni na kakav oblik komunikacije sa onima od kojih se očekuje da iznesu takve ponude.

Činjenica je da živimo u svetu u kojem se svi oblici nemorala i samouništenja reklamiraju i promovišu. Od obdaništa do univerziteta, od radio do TV programa, preko dnevnih novina i magazina, do načina života savremenih ljudi, možemo videti agresivno promovisanje samouništenja i njegovo masovno prihvatanje. Istraživanja jasno pokazuju da su vodeći uzroci smrti u savremenom svetu ustvari neki od klasičnih oblika samoubistva.¹ Veoma su retki slučajevi da ljudi umiru prirodnom smrću - od posledica starosti.

U skoroj prošlosti veliki broj ljudi je umirao prirodnom smrću; na primer, čovek u poodmakloj starosti vredno je radio toga dana u svojoj bašti (baš kao i svim drugim danima), a onda bi došao kući, pozdravio se sa rodbinom, legao na krevet i zaspao (umro). Danas toga nema, već skoro svaka smrt nastupa nasilno, nakon velikih muka i bolova, u teškim sukobi-

ma i incidentima, ili na neki drugi mučan način. Sve to je neminovna posledica prihvatanja ponude koju nudi druga strana u ratu.

Ako neko ne veruje da su savemeni roditelji dopustili da im deca postanu narkomani, perverzncijaci, seksualni manijaci i slično, neka pogleda ko su uzori mladim generacijama i čemu teže njihovi roditelji. Pevači i glumci, poznati po snimanju porno filmova i narkomanskim iskustvima, kao i mladi gladijatori koji zabavljaju nezasiťnu rulju gladnu seksa i krvi, jesu ono čemu teži omladina savremenog sveta. Za to vreme, mamice i tatice uživaju u pohvalama koje stižu sa svih strana na račun njihove “uspešne” dece.

Sigurno je da svako suprostavljanje ovakvom načinu “života” odmah izaziva gađenje, kiselo lice i odvratnost kod onih koji “uživaju” u takvom “životu”.

Pošto je situacija u kojoj se nalazimo ratna, potrebno je da se primenjuju ratna pravila ponašanja. U ovom slučaju, komandant ratne formacije (braćne zajednice) je suprug i on snosi svu odgovornost za brak, odnosno porodicu. On je obavezan da obezbedi sve što je potrebno za normalno funkcionisanje braćne zajednice, što uključuje obavljanje najtežih fizičkih poslova, fizičku zaštitu, ekonomsko zbrinjava-

nje i što je najvažnije, brigu o duhovnom zdravlju zajednice. Supruga je njegov saradnik i pomoćnik u tom poslu, što uključuje fizički lakše poslove, ali ne i manje odgovornije. Tu su pre svega vođenje domaćinstva i briga o vaspitanju dece.

Prema biblijskoj zapovesti, žena ne može da donese nijednu odluku bez dozvole svog supruga.² To je nešto što je normalno za očekivati u ratnim uslovima (u početku, kada su bili stvoreni prvi ljudi, nije bilo tako; sadašnja situacija je posledica čovekove pobune protiv Tvorca i Njegovih zakona). Naravno da postoji veliki domen poslova i odluka koji su unapred odobreni od strane supruga, i koje žena može da obavlja bez dodatnog konsultovanja sa njim. Ali, svaka razumna žena zna za koje stvari mora da pita supruga za mišljenje i odobrenje.

Ponovo naglasimo da je ovakav odnos u braku neminovan jer svu odgovornost preuzima muškarac, i zato je potrebno da on bude upoznat sa svim aktivnostima u braku i da sve bude pod njegovom kontrolom. Muškarci koji ne preuzimaju potpunu odgovornost za dešavanja u braku i porodici i koji se ne pitaju za sve, ne mogu se nazvati muškarcima i muževima. Tako imamo da su u sekularnim društvima mnoge žene postale muževi, što je neminovna posledica

ca mlitavosti i nesposobnosti navodnih muškaraca.

Činjenica je da muž obavlja najteže i najodgovornije poslove, dolazi u kontakt sa svakakvim nemoralnim ljudima (koje je teško izbeći u svetu posla), i obavlja najteži posao koji postoji pod kapom nebeskom - brigu o drugim ljudima - ženi i deci, o svojim roditeljima i o otadžbini. Svaka pobožna i razumna žena bi trebala da bude svesna svega toga i da živi u skladu sa tim. To znači da bi muž trebao da uživa njeno puno poštovanje. Takođe, svojom ljubavlju, pažnjom i nežnošću prema supruzi i deci, muž nikoga u porodici ne bi trebao da ostavi ravnodušnim.

Braća i roditelji supruga bi takođe trebali da uživaju najviše moguće poštovanje supruge. Sigurno da bi svaki ozbiljan muškarac najbolje parče hleba i sve najdragocenije što ima dao za dobrobit svoje braće i roditelja (a naravno, i žene i dece), i sa tom mišlju bi njegova supruga trebala da se ophodi prema njegovoj braći i roditeljima. To praktično znači da bi ona čak trebala sa mnogo više truda, entuzijazma i poštovanja da se ophodi prema pomenutim osobama, nego prema svom mužu.

Sa jedne strane, obaveza muža je da rešava finansijske, zaštitničke i druge egzistencijalne

potrebe porodice, tako da njegova supruga i deca imaju spokoj i mir u porodičnom domu. Eventualne probleme na tim poljima suprug bi trebao sam da rešava, i u saradnji sa ostalom braćom, a ne da probleme te vrste saopštava supruzi, da joj se žali, i da joj na leđa stavlja teret koji ona niti treba, niti može da nosi. Sa druge strane, najviši oblik poštovanja prema svom mužu supruga iskazuje svojim poverenjem u njega i uvažavanjem, pre svega, njegove zaštitiničke uloge, kao i svake druge uloge u životu porodice. To znači da žena svom suprugu neće postavljati pitanja koja u sebi sadrže veću ili manju dozu nepoverenja, kao što su: Gde si bio? Šta si radio? Koliko imaš para? i slično. (Mudra žena će biti skromna i štedljiva, i neće opterećivati kućni budžet nepotrebnim troškovima.)

Takođe, razumna žena neće tražiti da je muž vodi sa sobom na mesta na kojima se on sastaje sa ostalom braćom. Na takva mesta on može da povede sinove, ako odluči da je to potrebno. Razumnoj ženi je srce puno u miru svog doma, u kojem može da uživa u druženju sa svojom decom i da radi na dobrobiti drugih ljudi - u, i van porodice. Ona će poći sa svojim suprugom jedino kada je on pozove. Njeno društvo su žene i deca iz bratstva njenog muža, kao i druge žene i deca iz bliže i dalje rodbine.

Taj svet je oslobođen grubih muških razgovora, i predstavlja sliku carstva nebeskog u malom.

Na sličan način, kada u goste njenom mužu dođu njegova braća i prijatelji, ona neće tražiti da sedi sa njima i učestvuje u njihovim razgovorima, nego će iskoristiti priliku da pokaže da je njen suprug najbolji (i u slučaju da nije najbolji), tako što će ljubazno i dostojanstveno poslužiti goste, i ostaviti ih da razgovaraju. (U slučaju da gosti dođu sa porodicama, žene će se družiti i razgovorati odvojeno od muškaraca, dok će se deca igrati pod nadzorom svojih majki; slična je situacija i kada nekoliko porodica ode na zajednički izlet.)

U nastavku ćemo izneti neka kazivanja starijih žena koja delimično oslikavaju kakav bi odnos jedna žena trebala da ima prema svom mužu. Moja baba Anđa je pričala:

“Majka me je savetovala da kad muž dođe kući treba naročito da obratim pažnju kako je raspoložen. Ako je loše raspoložen ili nervozan, treba da se sklanjam i da mu ne stajem na put. Njemu je tada potreban mir, a ako mu nešto treba - on će tražiti. Ukoliko vidiš da je dobro raspoložen, onda možeš da ga pozdraviš, da ga pitaš da li je gladan i da porazgovaraš sa njim.”

Jedna druga starija žena je pričala kako ju je njena majka savetovala pred udaju:

“Kćeri, sada kada se udaš, znaj da ovde više ne možeš da se vratiš da živiš (misli se na dom svoga oca). Poštuj muža i njegovu familiju, a ako se desi da se oni nekad ne slože po nekom pitanju, nemoj da se mešaš. Ako se umešaš i staneš na nečiju stranu, to neće biti dobro za tebe. Oni su jedna krv i jedna kost, i lako će se pomiriti i ako se ne slože oko nečega, a tebe će u početku drugačije gledati ako se nekome zameriš.”

Postoji bezbroj sličnih primera saveta kojima su buduće supruge nekada bile savetovane, u vreme kada su porodice bile skladne i napredne. Sigurno je da se od jedne supruge ne traži ništa više od onoga što bi se od nje tražilo da je zaposlena u nekom preduzeću. U slučaju braka, supruga zauzima mesto “zamenika direktora”, jednu od najodgovornijih uloga u ovom “preduzeću” (porodici). Zamislimo kakve bi obaveze imala jedna žena kao zamenik direktora privatnog preduzeća, a onda i kakvu bi platu primala za taj posao. U slučaju braka, žena ima velike obaveze i veliku odgovornost, ali je njena plata i buduća penzija mnogo veća i sugurnija, i daleko premašuje najveća primanja onih koji ne ulažu u porodicu.

Sigurno je da u okviru braka svako od supružnika doprinosi zajednici u skladu sa svojim mogućnostima, ali ljubav i poštovanje koje žena pokazuje prema mužu izazvaće reakciju sa suprotne strane u vidu višestruko većeg poštovanja i ljubavi. Dobrota i pažnja koju muškarac može da pokaže prema supruzi mnogo je veća od dobrote i pažnje koju ona njemu može da pruži. Razlog tome je jednostavan - ovo je svet muškaraca, svet u kome oni kontrolišu sve fizičke i duhovne riznice, a u prisustvu dobre i pobožne supruge njihovi potencijali rapidno rastu, i njihova bogatstva se neograničeno množavaju, a veliko duhovno blago žene preko njih najbolje dolazi do izražaja.

Slobodno možemo reći da brak predstavlja jednu vrstu utakmice u kojoj se bračni drugovi takmiče ko će kome učiniti veće dobro. U takvoj utakmici, muškarac bi trebao da teži da bude toliko dobar da njegovoj supruzi postane zadovoljstvo i da mu noge opere (njemu to, naravno, nije potrebno), a žena bi svojom dobrotom i poštovanjem supruga sigurno mogla da ga podstakne da ovaj zbog nje planine premešta (iako to njoj, naravno, nije potrebno).

Ulaskom u brak osoba ulaže svoje najveće potencijale i može da dobije najveće ovozemaljsko blago, a to su dobra deca. To je polje na

kome supružnici mogu, na najbolji mogući način, da služe jedno drugom.

Odgajanje dece

Istraživanja pokazuju da je najveći broj oboljenja kod tek rođene dece direktno uzrokovan nezdravim načinom života majke tokom trudnoće i njenom nespremnošću da se adekvatno porodi.³ Dakle, da bi dete moglo pravilno da se vaspita i odgoji potrebno je da se najpre zdravo rodi. Opet, svu odgovornost za rođenje zdravog deteta snosi otac jer je on taj koji bira majku svoje dece, i odgovoran je ako njegova supruga puši duvan, nezdravo se hrani, fizički je neaktivna ili na neki drugi način ugrožava svoje zdravlje i zdravlje deteta.

Dalje, veoma je važno mesto gde se majka porađa. Savremena porodilišta su postala veoma opasna mesta za novorođenu decu i njihove majke. Istraživanja pokazuju da je neadekvatna medicinska usluga postala jedan od vodećih uzroka smrti u takozvanom “razvijenijem svetu”.⁴ Ne samo da su mnogi savremeni lekari postali nemilosrdni i bezobzirni prema pacijentima, nego su postali slepa oruđa u rukama farmaceutske mafije kojoj je stalo samo do novca (a to znači i do što većeg broja bolesnih osoba,

jer se tako uvećava njihova finansijska imperija).

Takođe, sve je veći broj nestale dece iz porodilišta.⁵ Da li je nestanak novorođene dece povezan sa sve većim širenjem satanizma i povećanim nestankom dece širom sveta?

Činjenica je da zvanični državni organi, koji bi prvi trebali da se bave ovim problemom, “imaju važnija posla”, tako da bi roditelji naročito trebali da obrate pažnju na pomenuti fenomen nestanka dece u porodilištima (a i izvan porodilišta).

Takođe je poznato da se odmah nakon porođaja bebi ubrizgava koktel otrovnih supstanci putem vakcine. Ove oslabljene bakterije i virusi, koji se ubrizgavaju u telo bebe, navodno bi trebalo da je zaštite od bolesti, a u stvari predstavljaju izvor teških oboljenja, kao što je autizam, koja se nisu javljala kod novorođene dece pre uvođenja vakcinacije. Istraživanja jasno pokazuju da u sredinama gde postoji adekvatna higijena, nema zaraznih oboljenja. Svaki ozbiljan roditelj bi naročito trebao da bude upoznat sa ovim problemom, a na tržištu postoji obimna literatura po tom pitanju.⁶ Po našem mišljenju, trebalo bi sve učiniti da se izbegne vakcinacija dece, koja je u mnogim državama zakon-

ski nametnuta od strane farmaceutske i druge mafije.

Po našem mišljenju, idealno rešenje bi bilo kada bi majka vodila zdrav život i kada bi se porođaj obavio u kućnom ambijentu u prisustvu stručnog lica. Istraživanja pokazuju da su takvi porođaji mnogo uspešniji i zdraviji, i po bebu i po majku⁷ (na taj način su se žene porađale tokom istorije i imale su mnoštvo zdravih potomaka).

U slučaju rođenja sina, bilo bi veoma poželjno osmog dana obaviti cirkumciziju (obrezanje), jer se time na poseban način štiti zdravlje deteta, kao i zdravlje njegove buduće supruge. Zapovest o obrezanju je uveo sam Tvorac da bi na poseban način zaštitio zdravlje svog naroda.⁸

Nakon porođaja, idealno bi bilo da majka što duže doji dete. Majčino mleko je dovoljna hrana za bebu tokom celog perioda dojenja. Bilo bi sjajno ako bi majka mogla da doji dete pune dve godine. U tom procesu suprug može mnogo da pomogne, tako što bi obezbedio pomoć svojoj supruzi na razne načine. Jedan od njih je da obezbedi osobu od poverenja (možda svoju majku ili neku drugu stariju i iskusniju ženu) koja bi pomagala majci u obavezama oko deteta. Ukoliko je potrebno, majka može ponekad

da spava odvojeno od bebe, da bi se odmorila i bila sposobna za normalno funkcionisanje tokom dana (tokom noći dojenje najčešće nije neophodno).

Najvažnija briga prema detetu pokazuje se ljubavlju prema njemu. Umiljat i nasmejan pogled, nežni pokreti i prijatan razgovor, jesu ono na šta beba veoma pozitivno reaguje još dok je u majčinoj utrobi (nasmejano lice i dobro raspoloženje majke tokom trudnoće se veoma pozitivno odražava na bebu u stomaku).

Kako dete odrasta, tako postaje sve više samostalno i počinje da uči o svetu u kome živi. Zato je potrebno od malih nogu dete učiti šta je dobro, i postepeno mu ukazivati na potencijalne opasnosti koje postoje u ovom svetu.

Religiozno obrazovanje i poznavanje Boga je najvažniji aspekt vaspitanja deteta. Zato je neophodno da majka bude naročito upućena u osnovna teološka pitanja, pošto ona provodi najviše vremena sa decom. Poznavanje zakona po kojima ovaj svet funkcioniše, naročito na polju duhovnosti i morala, predstavlja najjači odbrambeni sistem jedne osobe.

Činjenica da se Bog meša u život svakog pojedinca, porodice i države jeste najvažnija stvar koju bi svaki čovek od malih nogu trebao da

poznaje. Poznavanjem istorijskih podataka vezanih za način kako se Bog mešao u tok ljudske istorije, čovek se osposobljava da ne ponovi greške drevnih naroda i pojedinaca. Takođe, upoznavanjem sa zakonima koje je Bog dao pojedincima, porodicama i državama, čovek se osposobljava da pravilno funkcioniše kao individua, član porodice i države.

Bez poznavanja Boga, zakona koje je On uspostavio (naročito u svetu duhovnosti i morala), kao i načina na koji se On mešao u tok ljudske istorije, čovek postaje duhovno nepismen i velike su šanse da će biti izmanipulisan od strane organizovanih i ujedinjenih svetskih kriminalaca.

Idealno bi bilo ako bi detetu bilo omogućeno da od malih nogu, pored maternjeg jezika, uči i jezik na kome je Bog govorio tokom istorije, počev od Adama i Eve, i na kojem je napisana Biblija. U pitanju je hebrejski jezik, a njegovo poznavanje omogućava čoveku da pronikne u sve dubine Božje poruke date čovečanstvu, i osposobljava ga za jedan mnogo viši nivo duhovnosti.

Takođe, ukoliko bi se detetu omogućio neki vid ispravnog muzičkog obrazovanja, to bi još više podstaklo njegovu duhovnost i sposobnost da prepozna i pronikne u ono što je nebesko.

Pesma je jedan od posebnih vidova obraćanja Tvorcu i kroz pesmu se najlepše iskazuju najdublja osećanja čovekovog bića.

Iz gore navedenog možemo lako zaključiti koliko je važno da majka (odnosno supruga) bude teološki pismena i biblijski religiozna osoba. To je njena najvažnija osobina. Bolje je imati suprugu bez oka, hromu na jednu nogu i bez jedne ruke, ali teološki pismenu, nego dobronamernu ženu koja je fizički prelepa i bez mane, a teološki nepismena.

(Nije dovoljno da neko bude dobronameran, pa da bude pilot aviona. Potrebno je da bude vešt u svom poslu (i dobronameran, naravno). Takođe, nije dovoljno da žena bude dobronamerna da bi bila dobra majka. Ona treba da bude obučena za tako nešto, a udžbenik za obuku majki zove se "Biblija". Proučavanje ovog udžbenika i adekvatno kućno vaspitanje predstavljaju formulu za stvaranje dobrog čoveka.)

U procesu vaspitanja dece veoma je važno da se ona sklone od negativnih uticaja i destruktivnih informacija naročito dok su mala, pošto se u najranijem dobu uspostavljaju temelji čovekovog karaktera.

Svetski manipulatori su pripremili za čoveka veliku lepezu destruktivnih oblika zavisnosti

koja obuhvata sve uzraste. Nisu samo heroin i kokain droge koje prilikom prvog konzumiranja od čoveka prave zavisnika. Nezdravi slatkiši, prepuni štetnih hemijskih supstanci koje daju lep izgled i ukus, postali su jedna od najraširenijih droga kod male dece kojima se narušava njihovo zdravlje. Zavisnost od gledanja destruktivnih televizijskih programa, igranja satanističkih kompjuterskih igrica i učestvovanja u zaglupljujućim zabavama, jesu neki od najrasprostranjenijih fenomena po pitanju (ne)vaspitanja savremene dece.

Idealno je ako bi dete moglo da bude 24 sata dnevno pod nadzorom majke (naravno, u tom poslu majci može neko da pomaže - jedna ili više moralnih osoba od poverenja). Kako dete odrasta, ono bi trebalo od roditelja da se uči moralu, ali i radu. Najbolje je da devojčice, kako odrastaju, sve više vremena provode sa majkom pomažući joj i učeći od nje poslove koje ona poznaje, a sinovi da sve više vremena provode sa ocem i uče od njega poslove koje on radi. U početku deca obavljaju neke jednostavne poslove, a vremenom se sve aktivnije uključuju i pomažu u ozbiljnijim stvarima.

Kada su roditelji najbolji prijatelji svojoj deci to je vrhunac vaspitanja i zajedništva koji se može postići. Deca upravo tome treba da se uče - da

su im roditelji najveći prijatelji i dobrotvori, i da je svaka odvojenost od roditelja i porodice veoma loša opcija koja vodi u stradanje i patnju (podrazumeva se da su roditelji ozbiljni i moralni ljudi). Roditelji svojim ponašanjem i životom treba da naprave pravi raj od svog doma i porodice, raj koji deca nikada neće želeti da napuste.

Deca bi trebala da dolaze u dodir sa ovim surovim svetom u prisustvu roditelja, i uz njihov nadzor. Vremenom, deca (naročito sinovi) postaju potpuno osposobljeni da funkcionišu u ovom svetu bez roditeljskog nadzora, što znači da su dovoljno duhovno izgrađena da mogu da prepoznaju sve podvale i prevare kojima su izložena čim izađu izvan okvira porodičnog doma, kao i da imaju izgrađene mehanizme kako da se od njih odbrane. Obično se dvanaesta godina života smatra kao godina kada osoba ima dovoljnu duhovnu zrelost da prepozna dobro od zla, a dvadeseta godina života kao vreme kada je muškarac spreman za najteža iskušenja, uključujući i ratna (podrazumeva se adekvatno vaspitanje i obrazovanje).

Poznato je da je sistem osnovnog obrazovanja, koje propisuju današnje sekularne države, zakonom obavezan za svu decu (odnosno njihove roditelje). Svaki ozbiljan roditelj bi trebao da

bude svestan kakva opasnost pretila detetu i porodici od ovakvog “sistema obrazovanja”. U pitanju su, u stvari, metode ateističkog i sekularnog obrazovanja u kojima su dopušteni skoro svi oblici nemoralnog i destruktivnog ponašanja đaka, i gde se na decu, koja imaju neke moralne vrline, vrši ogroman pritisak od strane nevaspitane dece da i ona budu takva. Najčešće su u pitanju deca bez kućnog vaspitanja, koja odrastaju uz destruktivne televizijske programe i koja sa svim svojim duhovnim bolestima dolaze u “škole” da steknu diplome. Bilo kakav vid sankcionisanja njihovog ponašanja izaziva stravičan gnev njihovih “roditelja” koji svaki vid disciplinovanja svoje dece doživljavaju kao atak na sopstvenu ličnost (što i jeste slučaj, pošto su deca najčešće slika roditelja).

Sekularna država, čije vladare i političare predstavljaju oni koji obrću najveći novac (čitaj “kriminalci”), ne može i ne sme da preduzima nikakve mere protiv takvog nemoralnog ponašanja, jer se time ugrožavaju “ljudska prava”. Pod parolom “ljudskih prava i sloboda” podstiču se i tolerišu svi najgori oblici nemoralnog ponašanja, jer što su ljudi nemoralniji i destruktivniji - sa njima je lakše manipulirati (što odgovara ujedinjenim svetskim kriminalcima).

Najvažnija misao mnogih roditelja, i ljudi uopšte, jeste: “Šta će reći svet?” Ljudi će prihvatiti i da puše duvan, i da piju alkohol, i da se drogiraju, pa čak i da svoju decu šalju među nevaspitane ljude, samo da ne bi bili od ovoga sveta označeni kao “crne ovce”.

“Hoću da mi dete ima diplomu!” jeste jedan od najvažnijih planova mnogih savremenih roditelja po pitanju dece. Oni se ne pitaju da li će dete nešto korisno naučiti u toj školi, i da li će im se dete vratiti normalno iz škole, već se pitaju: “Šta će reći svet?” Mnogim roditeljima je važnije da im deca budu velika u očima ovoga sveta, a ne da li će njihova deca biti zdrave i normalne osobe. (Savremeni roditelji najčešće samo gledaju kako da se ratosiljaju svoje dece i da se okrenu svojim “važnijim” poslovima.)

Sa diplomama savremenih škola i fakulteta deca mogu samo da budu jeftina radna snaga na svetskom robovlasničkom tržištu, bez ikakvog znanja za samostalan i nezavisan rad od robovlasničkog sistema. Pored toga, tokom “školoovanja” (čitaj “zaglupljivanja”) deca su kupila sve ružne navike koje se promovišu na pomenutim liberalnim ateističkim obrazovnim institucijama. Konzumiranje duvana, alkohola i droge, ulaženje u predbračne seksualne odnose, “provodi” u studentskim klubovima, puto-

vanja po stranim neznabožackim zemljama i slične aktivnosti, ostavljaju teške povrede i trajne ožiljke na dušama mladih ljudi. Nakon završenog “školovanja” ova deca su umorna od života, nesposobna za bilo kakav samostalan rad, i spremna za svaku vrstu moralnog kompromisa samo da bi došla do posla u nekoj od robovlasničkih firmi za sitan novac.

Učestvovanje u takmičarskim sportovima od malih nogu, dodatno kvari nevin dečji karakter. Istraživanja jasno pokazuju da su deca koja učestvuju u takmičarskim sportovima mnogo sklonija prevarama, nasilničkom ponašanju, seksualnom zlostavljanju i drugim oblicima nemoralnog ponašanja, u odnosu na decu koja se sportom bave samo rekerativno, jer su im moralni kriterijumi veoma sniženi zbog same prirode takmičenja u kojem učestvuju.⁹

Pošto je takozvano “osnovno obrazovanje” po zakonu obavezno u mnogim državama, idealno bi bilo ako bi dete pohađalo adekvatnu privatnu religioznu školu u kojoj su moralni principi na visokom nivou. U slučaju da takvih škola nema u bližem okruženju, najbolja opcija je “kućna škola”, kada roditelj ili neka druga osoba od poverenja privatno radi sa decom po državnom obrazovnom planu i programu, a onda vanredno polaže ispite na kraju, ili tokom

godine (danas postoji mogućnost pohađanja osnovnih i srednjih škola, kao i fakulteta, putem interneta, tako da je svakome postalo dostupno da ispoštuje zakone države i sačuva svoju decu).

Ponavljamo, bez obzira na način školovanja, jedina ispravna opcija jeste da deca ostanu zajedno da žive sa roditeljima i da od njih uče da rade, ili da zajedno sa njima učestvuju u jačanju porodične ekonomije i porodičnih veza. Sinovi vremenom preuzimaju brigu o roditeljima i nastavljaju da žive sa njima, a ćerke svojom udajom takođe jačaju porodicu, pošto porodica njihovog muža postaje najbolji prijatelj porodice u kojoj je odrasla.

Idealna je opcija kada se deca na vreme osposobljavaju da budu vredna, sposobna i moralna, i kada kao mladi ljudi ulaze u brak (oko dvadesete godine života). Na taj način svi njihovi potencijali i sposobnosti dolaze do naročitog izražaja, a oni postaju učesnici u najlepšoj i najveličanstvenijoj misiji - stvaranju dobrih ljudi i druženju sa njima.

Za uspeh u braku i izgradnji porodice, veoma je važan adekvatan ambijent. Život i rad u prirodi, po mogućnosti nekoliko porodica istog bratstva, predstavlja idealan koncept koji omogućava sve oblike duhovnog i svakog drugog

napretka. Ne postoji ništa što bi normalnom pojedincu nedostajalo u takvom ambijentu.

Savremeni čovek, nezadovoljan svojim ispraznim životom, bez porodice i prijatelja, i odvojen od prirode i Boga, pokušava bezuspešno da zadovolji potrebe svoga bića odlaženjem na mesta “popularne zabave” gde se samo dodatno samopovređuje i unazađuje. Poseta pozorištima, u kojima se promovise i veliča svaki oblik prostakluka i vulgarnosti, ili operama i baletskim predstavama, gde se devijantnost i vulgarnost prikazuje kao nešto “umetničko”, jesu neki od vidova “kulturnih dešavanja” koji se naročito preporučuju savremenom čoveku.

Poseta stranim zemljama (čitaj “gluvarjenje i skitanje”) jeste nešto što se očekuje od svakog “naprednog” čoveka. Iz ličnog iskustva možemo da potvrdimo da je takav vid putovanja u stvari susret sa ljudskom bedom i nemoralom, kao i “delima ruku čovečijih”, u vidu ogromnih i raskošnih građevina koje su zidali duhovno prazni ljudi bez dece i prijatelja, nesposobni za stvaranje dobrih ljudi. Najveća umetnost u ovome svetu jeste stvaranje dobrih ljudi, a dobri ljudi nisu nešto što se tako lako može sresti putovanjem po svetu (sekularne osobe pod “dobrim ljudima” podrazumevaju ljubazne konobare i nasmejane prodavačice).

Generalno, postoji samo nekoliko razloga zbog kojih bi pojedinac mogao da se privremeno odvoji od porodice i ode na put:

- da ugovori ili završi neki posao,
- da poseti nekog dobrog stručnjaka od koga bi mogao nešto korisno da nauči,
- da nađe sebi ženu.

Prirodne lepote postoje u svakoj zemlji i zaista ne postoji opravdanje za trošenje velikog novca, i gubljenje vremena i zdravlja na putovanja i zabave kojima se mame naivni pojedinci. Dobar provod i kvalitetan život zavisi isključivo od dobrog društva, a najbolje čovekovo društvo jesu njegova porodica, bratstvo i prijatelji.

Odnos od koga ne zavisi uspešan brak

U sekularnom braku jedna od najvažnijih stvari, od koje navodno zavisi uspešnost “braka”, jeste polni odnos (seksualni odnos). Pošto je kompletan sistem vrednosti sekularnog čoveka zasnovan na telesnim i destruktivnim oblicima zadovoljstva, i polni odnos je zloupotrebljen i pretvoren u sredstvo duhovnog propadanja i uništenja.

Na sličan način kao što i kad nije gladan konzumira hranu da bi “uživao” u njenom ukusu,

sekularan čovek ulazi u polni odnos da bi “uživao” u njemu.

Sigurno da sve što je stvoreno u ovom svetu ima svrhu svog postojanja - koja se ogleda u čovekovom napretku i prosperitetu. Da bi uživao u konzumiranju hrane, čovek treba da bude duhovno zdrav da bi prepoznao šta je zdrava hrana, da je ukusno pripremi, i da je konzumira na način da mu bude na korist.

Slična je situacija i sa polnim odnosom. On je predviđen samo za duhovno zdrave osobe, a njegova svrha je da bude sredstvo u stvaranju dobrih ljudi kroz koje će supružnici biti međusobno bliskiji i jače povezani sa Bogom.

Kao i svaka druga zdrava i normalna ljudska aktivnost i polni odnos je zaodnut dostojanstvom. Kao što će dostojanstveno učestvovati u zajedničkom ručku, zajedničkom poslu ili razgovoru, duhovno zdravi supružnici će znati da na dostojanstven način upotrebe polni odnos u cilju sveukupne duhovne izgradnje i napretka porodice.

Normalno bi bilo da supružnici ne koriste veštačka kontraceptivna sredstva, jer je interes razumnih supružnika da imaju što više dece. Opšte je poznato da žena procesom trudnoće postaje zdravija, jer se pokreću mehanizmi u

njenom telu koji je čine otpornijom i dugovečnijom.¹⁰ Takođe, deca ne predstavljaju veliki dodatni trošak za porodicu, ako se pravilno vaspitavaju, već za kratko vreme postaju osobe od poverenja koje pomažu u kućnim poslovima i doprinose kućnom budžetu. Situacija je suprotna u sekularnim porodicama - praćenje dečje mode, skupi i destruktivni izleti i ekskurzije, kao i troškovi ateističkog obrazovanja predstavljaju pravi atak na kućni budžet.

Kao i sve drugo što je stvoreno da unapredi čoveka i učini ga uzvišenim bićem, i polni odnos može biti izvor čovekovog napretka, ili u slučaju zluopotrebe - izvor čovekovog stradanja. Čoveku su date sve mogućnosti da izabere ono što je dobro i da od braka napravi ono najlepše za sebe.

Činjenica je da ako se brak uspostavi na pravilan način i ako se u izgradnji bračne zajednice i porodice poštuju svi principi koje je Tvorac dao čoveku, ne postoji način da dođe do problema i da porodica propadne. Međutim, realnost je drugačija, tako da ćemo u nastavku reći nekoliko reči o mogućim problemima u braku i načinima njihovog prevazilaženja.

PROBLEMI

Sigurno je da ako se preduzme sve što je potrebno za pravilan izbor supružnika, a zatim i za normalno funkcionisanje bračne zajednice, ne postoji mogućnost da dođe do problema. Zakoni u sferi duhovnosti su tačno utvrđeni, baš kao i fizički zakoni. Kao što nije moguće da se kamen bačen u vis ne vrati na zemlju, tako nije moguće da dođe do bračnih problema ako supružnici ispoštuju sve zakone koje je Tvorac postavio vezano za brak i porodicu.

Ponovimo još još jednom da svu odgovornost i krivicu za eventualne bračne probleme snosi muškarac, odnosno suprug. On je osnivač porodice, on određuje ko će u njoj moći da živi i kakvi će se zakoni u njoj primenjivati. On može da raspusti porodicu i da osnuje novu, i da radi razne druge stvari dokle ga god mu Bog to dopušta. (Ukoliko radi ono što je ispravno, Bog će ga pomagati i unapređivati, u suprotnom će postradati, što će se lako videti u njegovom životu.)

Sa druge strane, žena direktno zavisi od muža i njen najvažniji korak po pitanju braka jeste pravilan odabir bračnog druga - onoga koji će je štititi i omogućiti joj razvoj njenih velikih potencijala. Ukoliko napravi pogrešan prvi korak, njen život će se svoditi na improviziju i pokušaj spasavanja onoga što se spasti može.

Najlakši način rešavanja bračnih problema je u slučaju kada supružnici nemaju decu. U tom slučaju se problemi lako mogu rešiti jednostavnim razlazom. Razlaz će verovatno biti bolan, ali ni približno tako bolan kao što bi bio u slučaju da supružnici imaju decu.

Radaњem dece, uspostavlja se jedna teško raskidiva veza između supružnika. U tom slučaju bračnu vezu je moguće prekinuti, ali prekid će biti na najbolnijem mestu - na deci. Svaki razuman čovek će uvek rado prihvatiti da lično podnosi najveću bol i patnju, nego da posmatra patnju svog deteta. Svaki sukob među roditeljima deca doživljavaju traumatično, a raskid bračne zajednice i raspad porodice je vrhunac duševnog bola koji deca mogu da dožive.

Zbog toga je veoma važno da ljudi naročito obrate pažnju sa kim, i pod kojim uslovima, ulaze u brak. Kao što pravilan odabir bračnog druga može da predstavlja veliki blagoslov i na-

predak u svakom pogledu, tako pogrešan odabir može biti izvor najveće patnje i stradanja.

Činjenica je da je nekada raspad loše bračne zajednice jedini način da se osoba spasi bede i duhovne propasti, i da taj bolni put postane put spasenja njegove dece (o čemu će nešto kasnije biti više reči).

Najgora situacija koja može da se desi jeste da su oba supružnika neozbiljna, nemoralna i neodgovorna, i da ih nije mnogo briga za decu. U tom slučaju su deca prepuštena na milost i nemilost sekularnom sistemu obrazovanja i državnim institucijama, odnosno dobroj volji retkih dobrih pojedinaca koji mogu da preuzmu brigu o napuštenoj deci (to mogu da budu dobri pojedinci u socijalnim ili humanitarnim ustanovama, ili dobre porodice koje usvoje dete i preuzmu brigu o njemu).

Takođe veoma loša situacija, ali mnogo manje lošija od gornje, jeste kada je jedan od supružnika neodgovoran i nemoralan, a drugi pobožan, vredan i pozitivan. Odgovornost ili neodgovornost, pobožnost ili nepobožnost, u braku se manifestuje odnosom supružnika prema deci. Neodgovorni supružnik najčešće nije zainteresovan za svoje dete, ili želi da mu dete bude kao idoli ovoga sveta. Ova druga opcija (da dete bude kao idoli ovoga sveta) je mnogo

gora situacija nego nezainteresovanost. U slučaju da je loš supružnik nezainteresovan za dete, otvara se veliki prostor da drugi supružnik posveti vreme detetu, i nauči ga moralnim i pravim vrednostima, i tako ga osposobi da bude zdrava i normalna osoba.

Ukoliko se nemoralan supružnik angažuje oko vaspitanja deteta, onda se situacija veoma komplikuje. U tom slučaju ovakav roditelj nastoji da mu dete bude prema merilima ovoga sveta i za to ima obilatu podršku sistema. Svaki pokušaj drugog roditelja da usmeri dete na pravi put dočekuje se “na nož”. Obično se dete hrani nezdravom hranom, tera se da uči napamet stvari koje mu nikada neće trebati u životu, iscrpljuje se svakodnevnim dugim treninzima u gladijatorskim arenama, razvija takmičarski duh i duh nemilosrdnosti, nepoštenja i prevare. Dete postaje redovni posetilac zabava i proslava nemoralnih ljudi u kojima se uči da “uživa” u duvanu, alkoholu, drogi, destruktivnoj muzici, predbračnim odnosima i svim drugim novim bahanalijama koje se svakodnevno razvijaju i izmišljaju. Na taj način dete se pretvara u duhovnu ruinu koja ne poštuje ni sebe, ni roditelje, ni nikoga, i kome ovaj život postaje pakao, pa bi najradije da živi u svetu droge, ili da nasilno prekine svoj život (samoubistvom).

Situacija je povoljnija ukoliko je majka moralna, a otac nemoralan, nego suprotno (pod “moralnim roditeljem” se podrazumeva osoba koja živi i ulaže u decu, u skladu sa principima koje je Tvorac dao; dakle govorimo o biblijskom moralu, a ne o nekom drugom “moralu”). Deca su na poseban način vezana za majku, više nego za oca, jer je Božji plan da majka provodi više vremena sa decom dok su ona mala. Svojim uticajem na decu majka može da oblikuje njihov karakter po sopstvenoj želji. Naravno, ukoliko nema podršku supruga, situacija se veoma pogoršava jer u tom slučaju može da ostane bez izdržavanja (finansijskih sredstava koja obezbeđuje suprug).

Ukoliko je suprug nemoralan, njegova supruga najčešće ne može ništa da mu prigovori jer bi zbog toga imala velikih problema. U tom slučaju, ono što žena najviše može da učini jeste da moralno živi, da se ne zamera mužu, da pokuša da ne obraća pažnju na njegovo ponašanje i da radi svoj posao. Njen posao je da brine o deci i da ih vaspitava, a ukoliko muž obezbeđuje uslove za život i ukoliko je fizički ne maltretira i ne meša se u vaspitanje dece, ona može bez većih problema da podiže decu prema visokim moralnim standardima. (Nemoralni muževi obično nisu zainteresovani šta se radi u kući; važno im je samo da im niko “ne skače po

glavi” od ukućana, da mogu da žive svojim beskorisnim životom, a ukoliko dobijaju pohvale od drugih ljudi da im je žena “fina”, a deca “vaspitana”, onda to neće škoditi).

Dakle, ono što bi jednoj majci trebalo da bude najvažnije jeste da ima sve uslove za vaspitanje i podizanje dece. Naravno da bi podrška muža bila dragocena, ali ako ta podrška ne postoji, onda je važno da je muž ne sprečava u njenom poslu. Zato bi trebala da izbegava svaki vid sukoba, prigovora ne njegov račun ili slično, da ne bi ugrozila mogućnost svog uticaja na decu. (Deca su ono zbog čega se ona udala i zbog čega treba da istrpi neke stvari, kad već nije pazila na vreme, ili nije znala, za koga se treba udati.)

To praktično znači da ako bi suprug došao sa pijanim prijateljima u kuću, supruga bi trebala da ih posluži i da ih ugosti kao da su oni sasvim normalni ljudi. Ili, ukoliko bi osetila ženski parfem na garderobi svog “muža” ili videla pismo njegove ljubavnice, ili neki drugi sličan kompromitujući materijal, ona bi trebala da se pravi kao da ništa nije videla ni osetila, da ne bi ugrozila svoj status u odnosu prema deci.

Prevarena supruga može da digne galamu i da kompromituje svog nemoralnog muža, ali u tom slučaju neće mnogo dobiti, osim sramote

za celu porodicu i sukoba sa mužem, što bi moglo da vodi razvodu braka i veoma smanjenom uticaju na vaspitanje dece. Ukoliko postane samohrana majka, ona će morati da robuje nekom poslodavcu za malu platu, a u vreme svog robovanja deca će biti prepuštena na milost i nemilost televiziji, ulici, sekularnom sistemu obrazovanja i ovom svetu. Na taj način se veoma smanjuju šanse da deca ostanu sačuvana od poplave nemorala koji bi ih zapljusnuo. (U nekim slučajevima, nemoralan muž nije dominantna ličnost u porodici, nego žena, što bi ona naročito trebala da iskoristi za što kvalitetnije vaspitanje dece.)

Dakle, majka bi trebala na sve načine da se trudi da 24 sata dnevno nadgleda svoju decu, da bude sa njima i usmerava ih, tako da ne bi trebalo da postoji uvreda ili poniženje koje joj se može isprečiti na tom putu. Ukoliko je napravila loš odabir supruga, onda treba i mora da istrpi sve što se može istrpeti da bi pozitivno uticala na svoju decu. Kada sinovi odrastu i postanu sposobni da budu finansijski nezavisni (adekvatnim vaspitanjem to bi moglo da bude oko 20-te godine života, a možda i pre), i kada ćerke odrastu i udaju se (takođe oko 20-te godine života, čak i pre toga), majka je završila glavni deo svoje misije. Tada sinovi preuzimaju brigu o majci, a uticaj nemoralnog muža je za-

nemarljiv ili skoro nikakav. Majka je tada osoba od najvećeg poštovanja, finansijski zbrinuta, fizički zaštićena, sa unucima, decom, snajama, zetovima i prijateljima koji joj život čine velikom radoću i zbog kojih se žrtvovala da bi od njih napravila dobre ljude i najbolje prijatelje.

Najviši domet jedne žene jeste da odgoji sinove koji će postati moralni, pobožni i finansijski nezavisni, i koji će preuzeti potpuni brigu o svojoj majci na svaki način, što ne uključuje samo fizički i finansijski aspekt, već najpre duhovni, a to je da majka bude sastavni deo porodice svojih sinova, a ne da se sinovi odvajaju od majke zbog svojih žena. Ozbiljan muškarac uvek može da ima drugu ženu (ukoliko ga žena ne poštuje), ali dobrotvora kao što je majka ne može ničim da zameni. Takođe, mnogo je bolje imati drugu ženu i decu, a ostati deo jakog bratstva, nego odbaciti bratstvo zarad nemoralne žene.

Dobra majka stvaranjem dobrih sinova ulaže u bratstvo pobožnih i moralnih muškaraca, i tako biva na poseban način visoko poštovana i cijenjena, zbrinuta i obezbeđena.

Situacija se dramatično menja ukoliko majka biva fizički zlostavljana od strane nemoralnog supruga. Još gore stanje je ukoliko se nemoralan otac meša u vaspitanje dece i insistira da

deca budu gladijatori, da se zaglupljuju u ateističkim školama i fakultetima, i da postanu robovi sistema. Situacija može toliko da se komplikuje da majka nema nikakav uticaj na vaspitanje dece, što bi se manifestovalo nekorektnim ponašanjem dece prema majci i neispunjavanjem bilo kakvih moralnih obaveza prema njoj. Ova situacija je najteža od svih koje mogu da zadese majku.

U tom slučaju jedino Bog može da spasava njenu decu (i supruga) kroz unapred uspostavljene mehanizme, a to su bol i stradanje. Oni koji krenu putem nemorala doživljavaju, pre ili kasnije, patnju i bol, i to je mehanizam koji je Bog uspostavio da bi ljude sačuvao od samouništenja. Pošto je milostiv, On dozira pušta nevolju na čoveka i tako ga poziva da promeni svoj pogrešan način života.

Ozbiljnoj majci je poznat ovaj Božji mehanizam i ona bi u tom slučaju trebala da se pripremi za nevolju koja će neminovno zadesiti njenog neozbiljnog supruga i nevaspitanu decu. Odbačena majka i supruga bi treba da pokuša da odgovori na pitanje: Kada nevolja zadesi njenu decu i supruga, kako im u tom trenutku pomoći?

Veoma je teško da žena ima svoj privatni i nezavistan biznis u ovom svetu. Ukoliko je ipak u

stanju da tako nešto organizuje, ona može da se distancira od nastale nezdrave sredine i da preuzme poslove muža - dakle, da krene sa nekom vrstom privatnog posla. U tom slučaju ona se fizički distancira od svog nemoralnog muža i nemoralne dece, što znači da živi odvojeno od njih, ali ne prekida veze sa njima. Ona im nudi da dođu kod nje, i budu deo njene porodice (u kojoj je ona sada muž), ali pod njenim uslovima. Pošto im se u početku njeni uslovi neće sviđati, ona će biti odbijena, ali majka igra na kartu njihovog stradanja koje će neminovno doći, pre ili kasnije. Kada nastupi nevolja, buntovna deca će znati kome mogu da se obrate, a majka je svojim novim potezima pripremila "most spasenja" za svoju decu.

Naravno, može da se desi da deca nikada ne izaberu da dođu kod majke nego potpuno propadnu, ali najviše što majka može da učini u takvoj situaciji jeste da pripremi teren za izbavljenje svoje dece i da se moli Bogu za njih. Iskustvo je pokazalo da su mnogi takvi pokušaji na kraju bili uspešni.

Ukoliko nije u stanju da "bude muž", odnosno da ima svoj privatni i nezavistan biznis, odbačena majka može da radi za neku pobožnu porodicu ili jako bratstvo, i da se svojim moralnim i vrednim životom istakne i bude veoma cenje-

na. U tom slučaju će joj biti omogućeno da njena deca imaju gde da dođu ako odluče da unesu promene u svom životu. Svaka jaka porodica ili bratstvo će pomoći ženi koja radi za njih, pa makar i najtrivijalnije poslove, ukoliko se pokaže kao vredna, moralna i pouzdana.

Situacija je dosta teža ukoliko je majka nemoralna, a otac moralan roditelj. U tom slučaju otac treba da obezbeđuje sredstva za život porodice, a takođe treba da brine i o vaspitanju dece. Teško je u isto vreme i zarađivati za život i biti sa decom. Ukoliko je nemoralna majka naročito aktivna da decu uči načelima ovoga sveta, to dodatno otežava poziciju oca. Majka na svojoj strani ima naročitu povezanost dece prema sebi, kao i kompletan sekularni sistem koji je podstiče da uništava decu (da od njih pravi kopije idola ovoga sveta).

U slučaju da nemoralna majka nije zainteresovana za decu, da skita, kurva se, i odsustvuje od kuće po ceo dan, otac može da iznajmi osobu od poverenja i organizuje da deca odrastaju kao zdrave osobe (koliko je to moguće bez majke). Svaki sukob sa nemoralnom suprugom bi se direktno reflektovao na decu, jer bi se nezadovoljstvo majke negativno odražavalo na raspoloženje dece. Bolje je da nemoralna majka “obavlja svoj posao” i da odsustvuje od kuće, a

da ne pravi probleme u vaspitanju dece, nego da joj se prigovara zbog njenog ponašanja i da se time stvara sukob na relaciji otac-deca. Dok su deca mala, ona ne znaju šta je to nemoralno ponašanje majke, a u svakom sukobu na relaciji otac-majka deca po pravilu staju na stranu majke (jer su za majku, po prirodi, naročito vezana).

Ako zbog sukoba sa nemoralnom suprugom ona pokrene razvod braka, deca će mu sigurno biti oduzeta, moći će da ih vidi samo u određenom vremenskom periodu i moraće da plaća finansiranje njihovog uništavanja (sredstva za “vaspitanje” i “izdržavanje” dece), jer će od strane suda sekularne države sigurno biti označen kao krivac za raspad porodice (osim ako otac nije neki mafijaš blizak vlastima koji može da utiče na sudije da dobije decu mimo uspostavljenih zakona).

Kao i u prethodnom slučaju (moralne majke), otac može da pokuša da utiče na decu i pored suprostavljanja njegove neozbiljne supruge. Bilo bi dobro ako bi ona pristala da joj muž plati neko školovanje (zaglupljivanje) ili da joj plati neko dugo putovanje pa da se ni ne vraća kući (možda da nađe nekog ljubavnika i ostane sa njim zauvek; naravno da bi najbolje bilo kada bi se neozbiljna supruga prizvala pameti).

Ako i pored svih nastojanja otac nije u stanju da spreči moralno propadanje svoje dece jer su uticaj nemoralne majke i sekularnog sistema dominantni, onda mu jedino preostaje da se distancira, i stvori zdrav teren na koji deca mogu da dođu kada nakon neminovnog stradanja odluče da krenu pravim putem.

Nekada supružnik, koji je prinuđen da se distancira od porodice koja propada, može da uđe u novi brak i osnuje novu porodicu. Muškarcu je mnogo lakše da se odluči na takav korak jer on kontroliše finansije i može mnogo lakše da krene ispočetka, iako sa teškim duhovnim posledicama. Zato bi idealno bilo da osobe naročito paze na prvi korak koji prave prilikom ulaska u brak, a to je odabir bračnog druga. Bolje je nikad ne ući u brak, nego ući u loš brak i nastradati (nekada je loš brak dobra - ali "bolna škola" za nekoga; to je škola koju plaćaju loši đaci; dobri đaci bi trebali da na vreme uče sa pravog izvora znanja da bi im ulazak u brak bio uvod u najlepší period života).

U slučaju neodgovornosti jednog od supružnika, drugi supružnik bi trebao maksimalno da bude uporan da svojim moralnim životom i molitvama Bogu deluje na um i srce zabludelog bračnog druga, da bi, ako je ikako moguće, došlo do pozitivne promene kod njega.

Nekada su roditelji muža neozbiljni i neodgovorni i prave probleme snaji i porodici, ali to je problem koji bi suprug trebao da rešava i svako nerešavanje problema je kao da ga on lično stvara. Naravno, mnoge supruge se često puta neopravdano žale na svekra ili svekrvu.

Postoje i brojni drugi slučajevi opravdanih i neopravdanih problema koji nastaju u bračnim zajednicama ili porodicama, a ovde su navedeni samo osnovni tipovi tih problema i neke od mogućnosti kako ih rešiti. Naravno, svi problemi bi se lako rešavali, ili ih uopšte ne bi ni bilo, kada bi u državi postojali zakoni koji bi podsticali jaku porodicu i stvaranje vaspitane i moralne dece, odnosno zdravih i normalnih ljudi. Pošto su savremene države pod kontrolom mafije koja preko uglađenih političara sprovodi zakone manipulacije i potpunog iskorišćavanja ljudi, situacija je vrlo teška. Zato je potrebna velika mudrost i umeće da bi se sačuvao sopstveni život, kao i život svih članova porodice.

Problemi neočekivano mogu da zadese i moralne i odgovorne supružnike, a neki od njih su sledeći:

Može se desiti da supruga ne može da bude majka (ne može da rodi). U tom slučaju treba biti maksimalno strpljiv, zdravo živeti i moliti se Bogu za rešenje problema. Najčešće je uzrok

ovakvog problema zdravstvene prirode žene (nekada može biti i duhovne prirode; ovde se time nećemo baviti jer je u pitanju teološki problem). Ukoliko problem potraje, bez nade za njegovim rešenjem u okviru postojeće bračne zajednice, u tom slučaju trebala bi da dođe do izražaja posvećenost supružnika, naročito žene, u stvaranju jake porodice.

Tokom istorije je ovaj problem bio rešavan tako što je muž dovodio drugu ženu, a žena nerotkinja mu je postajala sestra i nastavljala je da živi u istom domu. Čak je bio veoma čest slučaj da je žena nerotkinja preporučivala svog supruuga i dovodila mu drugu ženu.¹ U zajednicama gde se na porodicu gledalo na jedan potpuno drugačiji način, ovakav vid aktivnosti je bio očekivan. Na taj način je porodica jačala, tako da su svi napredovali (uključujući i ženu nerotkinju, jer je njen status bio viši u jačoj porodici; u porodicama bez dece - duhovni, ekonomski i svaki drugi status supružnika je uvek bio veoma nizak).

Naravno da je ovakav način postupanja potpuno stran sekularnim ljudima. Oni su spremni na sve vrste nemoralnih kompromisa da bi došli do novca i sebičnih zadovoljstava, i imaju "opravdanja" za takve oblike ponašanja, ali kada je u pitanju sfera porodice, ljubavi prema

otadžbini i svemu drugog što je povezano sa stvaranjem dobrih ljudi, onda je to za njih sablazan i vid primitivizma. Biblijska izjava da je "mudrost ovoga sveta ludost pred Bogom",² lako se može prepoznati i u ovoj sferi ljudskog života.

Nesporna činjenica je da velika većina savremenih ljudi uopšte nije zainteresovana za stvaranje dobrih ljudi. Sve što rade u funkciji je sebičnih telesnih zadovoljstava, i to je uzrok njihove nesreće i bolesni. Uslov svih uslova za kvalitetan i srećan život jesu iskreni i verni prijatelji. Čovek koji se osposobljava da stiče i stvara prijatelje razumeće i znaće kako da rešava svaki problem u životu, jer će sve podrediti tom najvišem cilju.

NEKI ZAKLJUČCI

Ostati zdrav i normalan u ovom okrutnom i nemoralnom svetu zaista je veliko umeće. Još je veće umeće imati jednog ili više prijatelja, a viši oblik uspešnosti, duhovnosti i znanja je osnovati bračnu zajednicu i podići svoje najbolje prijatelje - decu. Recept za uspeh u braku i životu je jednostavan, ali za mnoge teško izvodljiv. Onaj koji je stvorio čoveka uspostavio je veoma precizne zakone koje bi čovek trebao da upozna i da po njima živi. Mnogi ljudi su čitali i razumeli Božju poruku, ali ne žele, ili “ne mogu” (kako oni kažu) da promene loše navike koje su usvojili tokom dosadašnjeg života.

Ovaj život je velika borba koja zahteva velike žrtve. Bolje je žrtvovati ono što je loše (loše navike), nego žrtvovati ono što je dobro (zdravlje i život). Ljudi su izabrali ovo drugo i naša planeta se pretvorila u veliku bolnicu teških bolesnika i ogromno groblje. Ljudi odbijaju da se leče, odnosno da menjaju loše navike, tako da

sablja smrti nemilosrdno kosi ljudske živote kao nikada do sada.

Ozbiljan čovek bi trebao da okrene lice od ružnog i destruktivnog, i da se okrene onome što je uzvišeno i nebesko. Svuda oko nas nalazi se netaknuta priroda, odsjaji prvobitnog savršenog Božjeg stvaranja, a oni koji izgrade i unaprede svoja duhovna čula moći će da prepoznaju u ovom svetu mesta i ljude koji odišu duhovnošću i željom za nebeskim vrednostima. Biblijska izreka: “Mudrost je sklanjati se od zla”,¹ i ona narodna: “U šta gledaš - u to se pretvaraš” jesu jednostavni recepti za uspešan i kvalitetan život bez obzira na okolnosti.

Moćni Tvorac je ponudio čoveku odgovor na svako pitanje i ključ za rešenje svakog problema, uključujući i one najteže. Nijedan čovek nema izgovor za svoje trajno stradanje. Za ozbiljnu osobu patnja je kratkotrajna vremenska kategorija. Kada se vidi svetlost na kraju tunela, osećaj patnje nestaje. Mudrim odlukama čovek može da izbegne tunele u svom životu i učini da mu život bude kao u raj.

LITERATURA

Zašto brak?

1. Marko Miljanov. Primjeri čojstva i junaštva. Gramatik, Podgorica, 2001.
2. Barbour IG. 1990. Religion in an age of science. The Gifford Lectures 1989-1991, vol. 1. San Francisco: Harper and Row, p. 135.
3. 1. Mojsijeva 1,28. Biblija

Priprema

1. Za više informacija pogledati neki od videa iz serijala dokumentarnih emisija "Uspon satanizma", www.creation6days.com
2. 5. Mojsijeva 6,6-7. Biblija.
3. 5. Mojsijeva 4,6. Biblija.
4. 5. Mojsijeva 4,8. Biblija.
5. Jovan Erdeljanović: Kući, Bratonožići i Piperi, originalno izdanje Srpske kraljevske akademije: Naselja srpskih zemalja, knjiga IV, 1907, str. 41.
6. Nil Nidli. Zakoni zdravlja i izlječenja. Eden, Sremska Kamenica, 2007.
7. Maimonides. Mishneh Tora, p. 7.
8. a) McGinnis JM, Foege WH. Actual causes of death in the United States. JAMA 1993 Nov 10;270(18):2207-2212. b) Preliminary data on births and deaths-United States, 1995. MMWR Morb Mortal Wkly Rep 1996 Oct 25;45(42):914-919.
9. Reč "odelo" na jeziku Biblije (hebrejskom jeziku) potiče od istog korena kao i reč "pobunio se".
10. Iz originalnog teksta Biblije (koji je pisan na hebrejskom jeziku) jasno se uočava da su prvi ljudi bili "obučeni", odnosno pokriveni određenom vrstom svetlosti. Takav fenomen danas

imamo kod nekih živih organizama (kao što su insekti svici, neke vrste riba i neki drugi morski organizmi) kod kojih spoljni deo tela (koža ili ljuštura) emituje svetlost. Interesantno je da se na hebrejskom jeziku reči "svetlost" i "koža" izgovaraju na isti način.

11. Tom Hartman. Poslednji dani planete Zemlje. Metafizika, Beograd, 2006, str. 65-68.
12. Duncan Agnew. Earthquakes: Future shock in California. Nature 435, 284-285 (19 May 2005)
13. http://en.wikipedia.org/wiki/Impact_of_the_2004_Indoan_Ocean_earthquake_on_Indonesia
14. http://vulcan.wr.usgs.gov/Volcanoes/Indonesia/description_indonesia_volcanics.html
15. U pitanju je izjava vlasnika jednog pornografskog magazina u TV emisiji.
16. <http://www.globalmarch.org/resourcecentre/world/indonesia.pdf>
17. Video "Bogovi Novog doba", CPS, Beograd, www.creation6days.com
18. <http://www.indmedica.com/journals.php?journalid=3&issueid=64&articleid=809&action=article>
19. a) Increase of Earthquakes Over the Centuries. Transactions of the British Association for the Advancement of Science. b) Numbers of Large Earthquake Over the Past 50 Years. Philadelphia Inquirer.
20. Knjiga propovednikova 7,26. Biblija.
21. http://pregnancy.lovetoknow.com/wiki/Best_Time_to_Get_Pregnant
22. Priče Solomonove 31,10. Biblija.
23. Priče Solomonove 31,10. Biblija.
24. Priče Solomonove 19,14; 18,22. Biblija.
25. Nil Nidli. Zakoni zdravlja i izlječenja. Eden, Sremska Kamenica, 2006, str. 215-233.
26. Ref. 21, str. 224-229.
27. a) Medhus A. Mortality Among Female Alcoholics. Scandinavian Journal of Social Medicine 3 (1975):111. b) www.circumstitions.com.
28. 1. Knjiga Mojsijeva 17,12. Biblija.

29. Za više informacija o pristojnom i dostojanstvenom oblačenju pogledati sajtove: www.modestclothing.com www.hannahlise.com ili u pretraživaču ukucati "modest clothing". Za pregled kupaćih kostima, pogledati neke od sajtova: www.wholesomewear.com/page-4.html <http://www.modestswimwearsolutions.com/swimsuits-pictures.htm>
30. <http://query.nytimes.com/gst/fullpage.html?res=9C05EFD61038F930A25752C0A964948260&sec=health&spn=&pagewanted=all>
31. Ketj Barns. Masonski i okultni simboli. *Metaphysica*, Beograd, 2006, str. 213-215.

Ulazak

1. <http://www.divorcemag.com/statistics/statsWorld.shtml>
2. Nil Nidli. Izlaz iz depresije. Eden, Sremska Kamenica, 2006, str. 14.
3. Jezekilj 16,44. Biblija.
4. Knjiga propovednikova 7,26. Biblija.
5. Priče Solomonove 19,14; 18,22. Biblija.
6. 1. Mojsijeva 16,3; 29 i dr.
7. 5. Jovan Erdeljanović: Kući, Bratonožići i Piperi, originalno izdanje Srpske kraljevske akademije: Naselja srpskih zemalja, knjiga IV, 1907, str. 74. Biblija.
8. 4. Mojsijeva 30. Biblija
9. Efescima 5,23. Biblija.
10. Efescima 5,22. Biblija.
11. Pogledati zakone iznete u tekstovima od 2. Mojsijeve 20. poglavlje, do kraja 5. Mojsijeve.
12. Priče Solomonove 31,10. Biblija.
13. Josif Flavije. Jevrejske starine. Dveri, Beograd, 2008, str. 17.
14. Knjiga Isusa Navina 2. i 6. poglavlje. Jevanđelje po Mateju 1,5. Biblija.
15. 2. Mojsijeva 22,21. Biblija.
16. Jezekilj 14,14,20. Biblija.
17. Sudije 4. i 5. poglavlje. Biblija.
18. 1. Samuilova 25. Biblija.
19. 1. Samuilova 25,41. Biblija.
20. Isaija 4,1. Biblija.

Život

1. Vodeći uzroci smrti su: nezdrava ishrana, nedovoljna fizika aktivnost, pušenje duvana, nehigijena, saobraćajne nesreće, trovanje, zloupotreba seksualnog odnosa, vatreno oružje i dr: a) McGinnis JM, Foege WH. Actual causes of death in the United States. *JAMA* 1993 Nov 10;270(18):2207-2212. b) Preliminary data on births and deaths-United States, 1995. *MMWR Morb Mortal Wkly Rep* 1996 Oct 25;45(42):914-919.
2. 4. Mojsijeva 30. Biblija.
3. <http://www.bio-medicine.org/medicine-news/Maternal-Difficulties-Increase-Risk-of-Behavior-Problems-in-Children-9867-1/>
4. a) Starfield B. "Is U.S. health really the best in the world?" *JAMA* 284 (2000): 483-485. b) Phillips D, Christenfeld N, and Glynn L. "Increase in U.S. medication-error death between 1983. and 1993." *Lancet* 351 (1998): 643-644. c) U.S. Congressional House Subcommittee Oversight Investigation. "Cost and quality of health, care: unnecessary surgery." Washington, DC: 1976. Cited by: Leape, L. "Unnecessary surgery." *Anti. Rev. Publ. Health* 13 (1992): 363-383. d) Lazarou J, Pomeranz B, and Corey PN. "Incidence of adverse drug reactions in hospitalized patients." *JAMA* 279 (1998): 1200-1205.
5. <http://uk.missingkids.com/>
6. Vens Ferel. *Vaccine - novi genocid*. *Metaphysica*, Beograd, 2008.
7. Pattz A. *Barnes. The Ministrz of Midwifery - A Manual*. Barnes Printing.
8. 1. Knjiga Mojsijeva 17,12. Biblija.
9. Nil Nidli. *Zakoni zdravlja i izlečenja*. Eden, Sremska Kamenica, 2006, str. 215-233.
10. http://pregnancy.lovetoknow.com/wiki/Best_Time_to_Get_Pregnant

Problemi

1. 1. Mojsijeva 16,1,2. Biblija.
2. Isaija 44,25. Biblija.

Neki zaključci

1. Priče 14,16. Biblija.

O autoru

Miroljub Petrović je diplomirao geologiju, smer paleontologija, na Univerzitetu u Beogradu. Završio je medicinu na International Institute of Original Medicine u SAD. Momentalno radi doktorsku disertaciju. Osnivač je i direktor Centra za prirodnjačke studije u Beogradu i Sakramentu, SAD. Jedan je od osnivača Centra za antropološke studije iz Beograda koji se bavi problemom sekta. Održao je veliki broj predavanja u Evropi i Americi.

Sadržaj

Zašto brak?	5
Priprema	11
Ulazak	71
Život	122
Problemi	148
Neki zaključci	164

Preporučujemo knjige
Miroljuba Petrovića

Nauka i problem smrti
Tajna srećnog života
Ko vlada svetom
Osnovi teokratije

Preporučujemo predavanja Miroljuba
Petrovića na DVD-u:

- Nauka i problem smrti (23 predavanja)
- Darwinizam: put ka super-čovjeku ili put ka samouništenju (9 predavanja)
- Tajne skrivene u stenama (8 predavanja)

Distibucija: Metaphysica, 011/292-0062

www.creation6days.com
www.zakonizdravlja.com

Preporučujemo najbolja svetska izdanja na polju
nauke, religije i medicine:

Popularna medicina:

- Načela zdravog života, Dr Pol Volk
- Zdrava ishrana, Dr Pamplona Rodžer
- Smrt iz tanjira, Dr Robert Elez
- Lečenje raka sirovom hranom, Dr Kristin Nolfi
- Otrov sa velikim K - slučaj protiv kafe i drugih braon napitaka, Dr Agata Treš
- Kako sam pobedila rak, Dr Lorin Dej
- Kondomi ne rade, Dr Lorin Dej
- Zakoni zdravlja i izlečenja, Dr Nil Nidli
- Izlaz iz depresije, Dr Nil Nidli
- Moć zdravlja, Dr Hans Dil
- Moć ishrane, Dr Kolin Kembel
- Kako unaprediti mozak, Dr Elden Čalmers
- Unapredite vid - odbacite naočari, Dr Lorin Dej
- Vakcine - novi genocid? Vens Feryl
- Tehnologija samouništenja - GM hrana, Dr Marijan Jošt
- Seme uništenja - GM hrana, Džefri Smit

Opasnosti okultizma:

- Skrivene tajne masonerije, Dr Ketil Barns
- Masonerija - zavera protiv hrišćanstva, Ralf Eperson
- Masonski i okultni simboli, Dr Ketil Barns
- Moj beg od demona, Rodžer Norn
- Poslednji dani planete Zemlje, Tom Hartman
- Mistična medicina - kakve opasnosti kriju akupunktura, akupresura, homeopatija, iridologija, radiestezijska, refleksologija i druge veštine, Dr Voren Piters

Video izdanja:

- Dokazi stvaranja, Opasnosti okultizma, Biblijski crtani filmovi, Zakoni zdravlja...

Distibucija: Metaphysica, 011/292-0062

www.creation6days.com, www.zakonizdravlja.com